

Glasnik

Hrvatskoga uljudbenog pokreta

Online tjednik za javna pitanja

Broj 44

Izlazi subotom

Zagreb, 7. veljače 2009.

Sadržaj

Za Dom	2
Urednikovo slovo	3
Glasnik	4
Predavanje	5
Hrvatska knjižara	11
Neka se čuje	12
Tako je bilo	20
Jugoslavenstvo	23
Servus dragi Zagreb moj	27
Za dug spremni	29
Zdravodrugovi	31
Zgodopis	32
Bosno moja	39
Protiv korupcije	42
Osvrti	44
Hrvatski jezik	52
Hrvatske pravice	53
Podlistak	55
Roman	57
Bog nas je stvorio	59
Ustaški hitrosov	61
Kolači	62
Čitatelji	63

Glasnik je
besplatan
Prijaviti se možete
na hitrozov
hrvatska.uljudba
@gmail.com

Zabrana osobnih stajališta: Zahtjev za procjenom psihološkog profila dugogodišnjeg profesora fiziologije na Medicinskom fakultetu u Zagrebu

HOĆE LI SE USKORO UBITI IVO SANADER?

Mladen Schwartz

ISLAM: SVIJET - EUROPA - HRVATSKA

ZDRAVKO TOMAC - OBRAĆENIK PO POTREBI

BOLJŠEVIZAM NA HRVATSKI NAČIN

U idućem broju:

880. godina - DRUGO PISMO PAPE IVANA
VIII. KNEZU BRANIMIRU

DOMOVINA

Zvonimir Rukavina, Zagreb

Gdje bih bio
Da mi tebe nije
Ljubavi moja
Što srce mi grije

Poginulima za domovinu Hrvatsku

Sve tvoje moje je
Sin sam roda svoga
I ravnica i Podravina,
Lika, Dalmacija, Hercegovina
Domovino, da mi tebe nije

Ne bi srce kucalo moje
Ne bih nikada spoznao
Najljepše boje tvoje

Zar je igdje ljepše nebo
Zar je igdje ljepše more
Pa nema ljepote veće
Od Hrvatske, moje sreće

Sviraj mi, tamburo
Ne daj srcu mome mira
Koje kuca za tebe
Domovino moja mila

Postoji li srce hrvatsko
Da ne proplače od ponosa
Kada tri se boje zavijore
Za pobjednike kod Boga, gore

Hrvatska, domovino moja
Život i ponos si mi dala
Nek se ori nek se čuje
Da srce za te bije i tu je

HOĆE LI SE USKORO UBITI IVO SANADER?

Samoubojstvo je, dakako, zlo. Kršćanski nedopustivo i neoprostivo. Ipak, nekad neizbježno. Dobro to znaju svi oni koji prate sudbinu hrvatskih branitelja. Oni koji itekako znaju i suosjećaju s 1.700 braniteljskih obitelji koje je zatekla ta neshvatljiva i neprihvatljiva smrt.

Što se tu može! Nije im, očito, preostalo ništa drugo. Čovjeku dogori do nokata. Puf, puf! I nema ga više.

Bez obzira što je u pitanju. Bez obzira što samoubojica, u pravilu, ni za što nije kriv. Dovoljno je već to što njegova duša više ne može izdržati u tom prokletom tijelu. Promašenom i nedoraslom za život kakav već je.

Sposobnosti dr. sc. Ive Sanadera su znane. Na sve strane. Da ga Tuđman nije uhljebio, još bi i danas bio intendantom u nekom pokrajinskom kazalištu. Vjerojatno na određeno vrijeme. Ili bi uređivao petparačke erotične romane, misleći da je uhvatio „boga za bradu“.

Skautirao ga nenadano Branimir Glavaš. Stavio pred njega zdjelu sa stotinama milijardi hrvatskih narodnih i državnih kuna. Možda se i njemu činila bez dna. Ocijenio ga, u svom povijesnom obračunu s Ivićem Pašalićem, pogodnom batinom. Batinaš bez mozga. Rado korišteni recept. Da. Što da ne? Ali po čijim leđima. Uništio je na taj način Hrvatsku i popljuvao sve dobro što je za nju učinio u obrani od crvenih i crnih četnika. Niti ga se dosljedno odrekao!

Shvatio je, naravno, i on s kim je tikve sadio. Nažalost prekasno! Zato valjda i šuti.

Mi pak?

Dobili smo ono što smo vjerojatno zaslužili. Ostali smo tegleća marva, unatoč jugo-krepalini. Navikli smo, eto, na „gutanje“ i onoga što ni „pas s maslom ne bi pojeo“. Rado šutimo i kad lipšemo pod teretom i korbačem. Skloni smo i dalje nositi samare najgore vrste.

Nedvojbeno i ovakve kakve nam je Dr. Ivo namjestio. Ne bi mogli biti gori, čak i da je on upravo Lju-

ban Sanader, kakvim nam se sve više i više pričinja. S osnovom i pravom.

Zaboravio je na uzvik „Svi smo mi Mirko Norac“. Uostalom, kako ga je i mogao izreći? Ta, otkud nesposobni preko noći mogu postati sposobni. Smeta mu tradicijsko hrvatsko „Za Dom spremni!“ Jedini mu je cilj, izgleda, uvući se u onu stvar onima što cijeli svijet drže u financijskom ropstvu. Kako bi preživio sa svojom nakaradnom politikom.

Ephraim Zuroff? Svejedno. Uopće nije važno.

Lakomisleno stvorene dugove ne će se dati izbjeći. Niti bi to dopustili oni koji iza svega toga stoje. Zna to dobro Sanader, bilo Ivan, bilo Ljuban. Ne smeta mu. Sve je to za njega igra. Suluda. Tragična za sve nas. Kazalište. Ono čemu je jedino i dorastao. Zajedno sa Stjepanom Mesićem:

Uvijek „ZA DUG SPREMNI!“

Čeka nas, kako reče Ivo Jakovljević, crno proljeće:

„Uoči crnog proljeća – koje će zatamniti dosad najveća otplatna rata vanjskog duga s pripadajućim kamata, pa uz nju i enormna nelikvidnost – i Sanader bi morao poput novog američkog predsjednika javno priznati, da je hrvatsko gospodarstvo teško bolesno. Pa bar spomenuti da mu je vanjskotrgovinski manjak u prvih 11 mjeseci prošle godine iznosio 10,5 milijardi eura ili čak 14 posto više nego u istom razdoblju 2007. godine.“

Tomu svakako treba dodati i ono što ovih dana traže hrvatski poduzetnici, na čelu s čovjekom iz naše dijaspore Ivicom Mudrićem (400.000,00 kuna mjesečne neto plaće). Treba im odmah, kako kažu, na ruke, novih milijardu eura zajma. Umiru. Uspješnici.

Sve to bez onih neizbježnih potreba za akvizicijama Ante i Ivice Todorića. Kupujmo (uzmimo) – sve - hrvatsko.

Što dakle preostaje Sanaderu? Mnogo toga.

Izbor kalibra!

Kako mu pomoći?

Kako mu pomoći?

T. Drogan

OTPREMA GLASNIKA

Promijenili smo način slanja Glasnika. Mislimo da bolje, iako neki od Vas misle da sve što je novo nije i bolje.

Slat ćemo im Glasnik na stari način, ako ih ne bude previše. Međutim, najbolje je rješenje ubrzati svoju internetski svezu. Tad ne će biti nikakvih poteškoća.

Zašto smo mijenjali način slanja Glasnika? Morali smo.

Otkad smo ostvarili svezu s 27.000 čitatelja, zastali smo. Nismo išli dalje, iako smo htjeli. Naša mala, volonterska ekipa, dostigla je vrhunac i u danim uvjetima nije mogla dalje. Google ograničuje slanje najviše poruka dnevno po jednoj e.mail adresi. To znači, da smo uz nužni abecednik, morali koristiti 70-tal e-mail adresa. Iznad toga nismo mogli ići. Ionako, mnogi su čitatelji dobivali Glasnik sa tjednim zakašnjenjem. Toga ubuduće ne će biti. Glasnik će istoga dana biti dostavljen svima čitateljima. Osim toga, početak ćemo koračati prema ciljnoj nakladi: 100.000 primjeraka. Tamo gdje se sada nalaze „Večernji list“ i „Jutarnji list“.

Pače, moći ćemo razviti i ostale naše projekte. U

prvom redu:

1. GLASNIK SRIJEDOM. Bit će Glasnik jednog autora. Mnogi nas, naime, suradnici dostavljaju prevelike priloge, koje nije moguće strpati u odgovarajuće rubrike Glasnika. Rješenje su posebni brojevi glasnika. Prvi takav broj Glasnika već smo dogovorili s prof. Marijanom Krmpotićem. Ovaj Glasnik izlaziti će povremeno.
2. GLASNIK NA ENGLJSKOM JEZIKU. Izlaziti će mjesečno, a donositi će izabrane članke, a donositi će – pretežno – prevedene priloge objavljene u hrvatskom izdanju Glasnika. Sve smo pripremili, samo čekamo još nešto novca za prevoditelja.
3. SERVUS DRAGI ZAGREB. Bit će to mjesečnik posvećen gradu Zagrebu, glavnom gradu svih Hrvata.

Dakako, ni na tomu ne ćemo stati.

Uredništvo

STARI DIDA MOJ

Ivan Šegedin, Korčula

**SALPAVAT JE UVIK MRIŽE HODI.
PO BONACI I JUGU I BURI.**

**KAD BI DOBRO ON NA MORU PROŠA,
PRIKO MULA BRZO BI PROJURI.**

**BI JE ŽVELAT, KAD BI ŠTOGO ČAPA.
PO MISTU BI VIKA PRIKO MIRE.
A SVE ŠOLDE ZA RIBU ŠTO ČAPA.
POTROŠI BI U KAŠETU BIRE.**

**STARI DIDA MOJ, OD TVOJE NEVOJE
DANAS TI NI JA, NE PROHODIN BOJE
KO JE JAMI, JAMI, ODUVIK JE TAKO
KOGA ŽIVOT NEĆE, A KOMU JE LAKO.**

**NA ŠKINJI, JE NOSI TEŠKO BRIME
SEDAN DICE, U KUĆI JE HRANI
KAD BI KOGO, NA NJIH DIGNU RUKU
SVE OD REDA, OSTIMA JE BRANI**

**ŠPANJULETE, SVUD JE ISPREMIVA.
JER BEZ DIMA, NI SE MOGA PROĆI.
ZA NEVOJU, ON JE UVIK IMA.
SVAK U KUĆU, MOGA MU JE DOĆI.**

**STARI DIDA MOJ, OD TVOJE NEVOJE
DANAS TI NI JA, NE PROHODIN BOJE
KO JE JAMI, JAMI, ODUVIK JE TAKO
KOGA ŽIVOT NEĆE, A KOMU JE LAKO.**

ISLAM: SVIJET - EUROPA - HRVATSKA (1)

Predavanje je održano u Zagrebačkom islamskom centru 29. siječnja 2009.

Mladen Schwartz,
Zagreb

Poštovana gospodo i gospođe, draga muslimanska braćo i sestre!

Selam alejkum!

Hvala vam svima, navlastito štovanom muftiji Ševku ef. Omerbašiću, na gostoprimstvu u vašemu Islamskom centru, te na ovoj jedinstvenoj prigodi da u njemu i pred vama izgovorim nešto od onoga što znam i što mislim o Islamu.

Danas ću vam ovdje govoriti kao čovjek koji nije vjerom musliman, niti je Islam bio osobitim sastojkom mojih formalnih studija (slušali smo, doduše, predavanja o islamskoj religiji i filozofiji), ali sam zarana zadobio zanimanje i simpatije, kao i duboko poštovanje za tu veliku svjetsku religiju. Islam mi je zanimljiv i kao filozofu–metafizičaru i kao političaru kojemu je najbliža stanovita desno–konzervativna orijentacija, te koji se, u našoj danoj i zadanoj konstelaciji, priklanja hrvatskom nacionalizmu. [Premda sam, prema nekim sastojcima obiteljske predaje, vjerojatno židovskoga podrijetla, radikalno sam kritičan spram današnje židovske uloge u svijetu i u Hrvatskoj, a navlastito prema ulozi Izraela i izraelskom držanju u islamsko-arapskom okolišu, u kojemu se je ta novodržava kao uljez pojavila 1948.]

Dopustite mi, dakle, da vam uk-

ratko izložim nešto od svojih pogleda na Islam iz vlastite perspektive, u svoje osobno ime. To je drugi put da govorim pred muslimanskom publikom; prvi put govorio sam na glavnomu gradskom trgu u njemačkom Bonnu 1993, gdje se u jeku srpske agresije u Bosni i Hercegovini bilo okupilo preko 20 tisuća ljudi. A o Islamu pisao sam, razmjerno usputno, i u svojim

knjigama o Tuđmanu i o Anti Starčeviću, koje su za zainteresirane ovdje na raspolaganju. Ja ću vam sada sažeto, izbjegavajući pretjeranu komprimiranost kao i simplifikacije, iznijeti tematiku za koju bi trebalo barem semestar ili dva. No možda se još nekom zgodom vidimo ovdje i neke pojediničnosti razmotrimo iscrpnije!

Moja je glavna teza slijedeća: Problem se Islama različito postavlja s obzirom na Svijet, na Europu i na Hrvatsku. U svijetu, postoje područja s dominantnom muslimanskom vjerom, postoje suverene islamske države, kao i legitimni muslimanski pokreti. U Europi pak, masovno doseljavanje arapsko-muslimanskih imigranata stvara velike poteškoće rasno–nacionalne, kulturalne, političke i gospodarske naravi i to su pitanja koja valja rješavati. Napokon, u hrvatskim zemljama islamsko je pučanstvo stoljećima dio autohtone etničke baštine, koju kao takvu treba i priznavati i štovati.

Gospodo i gospođe!

Islam zasigurno pripada u nekoliko ključnih svjetsko-povijesnih pojava. Da se nije započeo širiti žustrim osvajačkim ratovima, da nije povećavao svoj prostor sve tim ratom džihadom, vjerojatno bi

zакržljao do zanemarive beduin-ske sekte u ozračju tadašnjega Židovstva i Kršćanstva. Ali, kada je postao ovako velikom, moćnom i utjecajnom svjetskom religijom, ta se okolnost ne može promišljati mimo kategorija Božje volje. Zbog toga, na taj način o Islamu moraju razmišljati, uz ostale, i kršćanski inovjernici. Hoću reći, i za njih, koji nisu muslimani, ne može se grandiozni svjetsko-povijesni prodor Islama svesti tek na slučajne uzroke ovozemaljskoga podrijetla.

Islam (to je predanost, pokornost volji Allahovoj) korijen je u jednomu, svemoćnom, milosrdnom, samilosnom, dobrotivom, velikodušnom Bogu Allahu i jednom od njegovih proroka, posljednjemu proroku Muhamedu. Nebeski Kur'an, zabilježen već gore u nebesima na arapskom, izvor je njegovih inspiracija koje mu je prenio arkandeo, anđeo, melek Džibrail, judeokršćanski Gabrijel, i koje su poslije zapisane u knjizi čije je ime izvedeno iz arapskog glagola „čitati“ (kara'a), neka vrsta čitanke, poput judeokršćanske Biblije, čije ime znači knjige, knjižice, knjiga. Dakle, knjiga nad knjigama, a takva je i Kur'an.

Muftija Ševko ef. Omerbašić

Muhamed 622 prelazi iz Meke u Medinu, i to je, ta hedžra ili hidžra, Prorokova selidba, početak islamske ere i velike islamske povijesti. Ona nije samo povijest

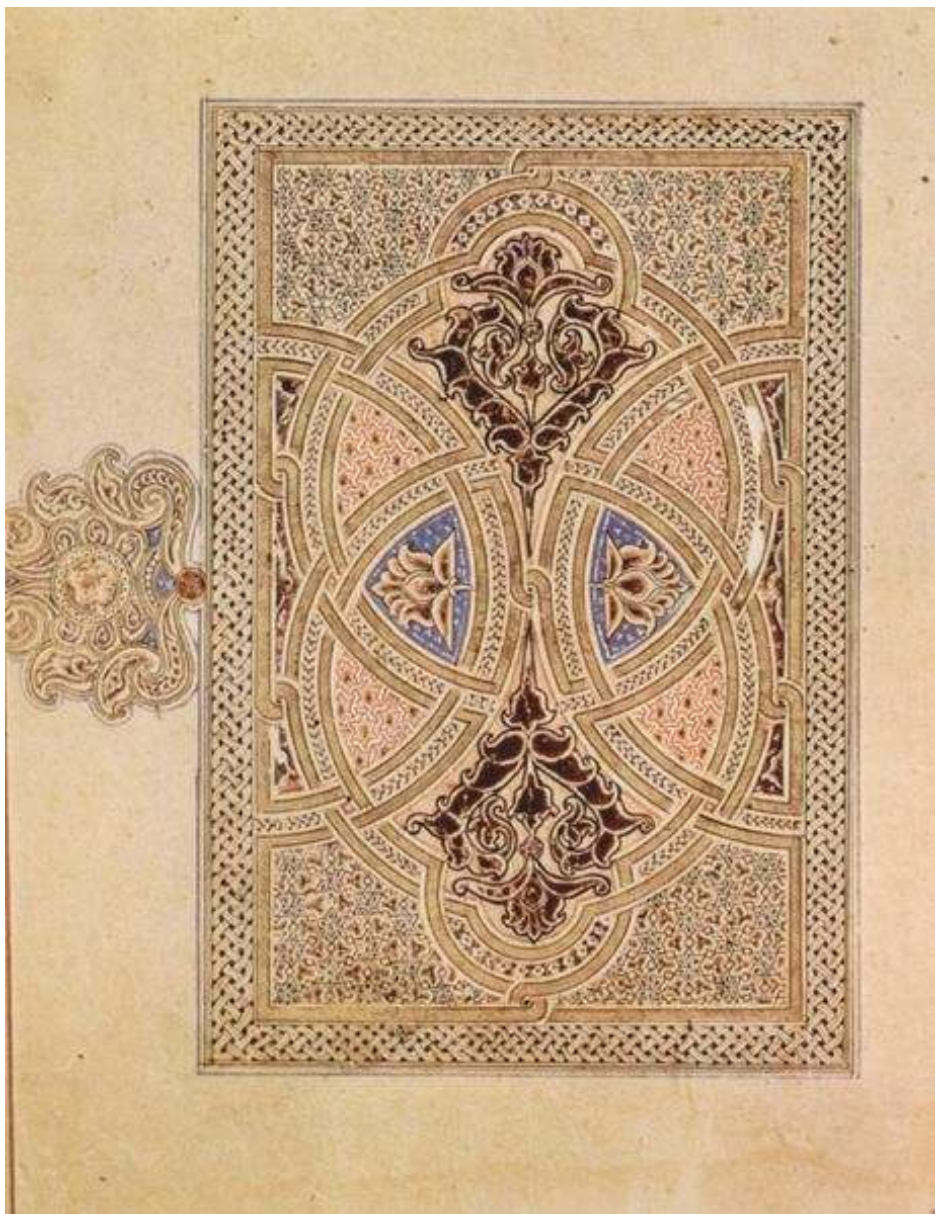
vjere, podijeljene u dvije glavne struje, većinske sunite, pristaše kalifata, manjinske šijite, koji se pozivaju na četvrtog imama, Prorokova rođaka i zeta Alija, - ali i niz drugih denominacija poput zejdita, imamita, ismaelita, Braće čistoće, alavita, druza, asesina... zatim, sufijske mistike, sve do sinkretističke novoreligije Bah'ai, koja se u islamskom svijetu smatra suparnicom, te Američke muslimanske misije, iz koje potječu i današnji Crni muslimani.

Islamska povijest nije niti samo povijest vjerskih ratova, munjevitih pobjedonosnih osvajanja ogromnoga dijela Zemlje (Islam se isprva širi vojnički, potom trgovinom, a danas masovnim doseljavanjem); ona je i politička povijest kroz kalifske dinastije Omejida sa sjedištem u Damasku, i Abasida koji vladaju u Bagdadu do mongolske navale 1258 (sve do 1517, međutim, održali su se Abasidi u Kairu); ona je i povijest bogate civilizacije i kulture, matematike (algebru, decimalni sustav i nulu, primjerice, dugujemo Islamu), astronomije, zemljopisa i medicine, šerijatskoga prava (šerijat je zakon koji je put Bogu), islamske poezije, glazbe i arhitekture, kroz niz stilova kakvi su omejidski, abasidski, seldžučki, mamelučki, maurski (znademo ga ponajbolje iz Alhambre u Granadi, a neomaurski građena je za Austrougarske i sarajevska gradska vijećnica), perzijsko-mongolski, mogulski, osmanlijski, i tako dalje, da ne duljim.

Do 1492, kada je ujedinjena Španjolska te počeo progon, cvjetala je jedinstvena **simbiotička islamsko-judejska kultura**, koja je osobit izričaj dobila u sferi filozofije: Islam je Europi, od Sirijaca, vratio njezina Aristo-

tela. [Postoji legenda po kojoj je bagdaski abasidski kalif Mamun (813-833) u snu vidio Aristotela, koji je tvrdio da se vjera i razum ne isključuju. To je temeljna pretpostavka skolastike. Kalif je nato podigao „Kuću mudrosti“, knjižnicu za sve knjige svijeta, učinio dakle obratno od drugoga kalifa Omara iz VII stoljeća, jednoga, uz Rimljane i kršćane, koji

šne.] Mislioci kao al Kindi, al Farabi, Avicena, al Gazali, Averoes, sastavni su dio velike europske skolastičke tradicije. Znameniti su mislioci s islamskoga područja i Suhrevardi, perzijski dualist iz XII stoljeća, te ibn Kaldun, koji je u XIV stoljeću postao praotac filozofije povijesti. Ovdje sve to mogu, dakako, tek sumarno uvodno dodirnuti, spomenuti, kako

Ornament iz Kurana.

je spalio veliku knjižnicu u Aleksandriji, govoreći da su knjige protivne Kur'anu štetne, a one koje su mu suglasne, da su suvi-

bih prizvao u sjećanje svu veličinu islamske tradicije.

U današnjem svijetu ima prema procjenama preko 800 milijuna

na, možda do jedne milijarde muslimana. U desetcima suverenih islamskih država, koje su samo dijelom arapske, na vlasti su različiti politički sustavi, koje bih, idealnotipski, sažeo u slijedeća četiri modela: (1) teokracije; (2) tradicionalističke, patrijarhalne monarhije; (3) sekularne kemalističke diktature, te (4) kvazidemokratske prozapadne republike. Razmjerno čisti primjeri za ova četiri tipa su Iran, Saudijska Arabija, Saddamov Irak i Turska. Dakako, u pojedinim državama zapažamo sastojke više od jednoga modela. Tako je, primjerice, Iran Šahinšaha Mohameda Reze Pahlavija objedinio neke elemente tradicionalizma, kemalizma, i prozapadnjačkog demokratizma. U Nasserovu Egiptu kemalistički (panarapski) nacionalizam povezo se s jakim islamističkim natruhama, posve drugačije od Turske pod vlašću Mustafe Kemal-paše Atatürka, i njegovih nasljednika. Usporedbe i raščlambe mogu se nastaviti, ovdje za to nemamo vremena. [Nešto o političkim modelima islamskih zemalja imate i u knjizi Tarika Kulenovića, *Politički Islam*.]

Najveća je muslimanska zajednica ona u Indoneziji, koja je danas vrlo nemirna i nestabilna zemlja, nakon višedesetljetnih diktatura nacionalističkoga japanskog kolaboracionista Ahmeda Bung Karnu, zvanog Sukarno, te njegova nasljednika, generala Suharta. U nekoć autoritarnom, nacionalističkom Iraku proces takozvane demokratizacije što je provodi američki genocidni okupator (1 milijun kolateralne štete!), doveo je, kako vidimo, do posvemašnjega kaosa, a navlastito do jednoga pravog bellum omnium contra omnes: Arapi protiv Kurda, šijiti protiv sunita, nacionalisti protiv proameričkih

izroda, i obratno. Kako će pod novim američkim predsjednikom, kojega ime neke podsjeća i na Osamu bin Ladena i na Saddama Husseina, premda je od njih, naravno, milijama udaljen; kako će dakle izgledati budući pothvati US-imperijalizma, osobito s obzirom na Iran, Pakistan i Siriju, za sada ostaje u zvijezdama. [U tom sklopu ne treba zaboraviti ni na, procijenjenih, 150 do 200 atomskih bombi kojima raspolaže Izrael, dočim se izgradnja onih iranskih ne dopušta.]

Hassan Al- Banna

Uz ponovno **oživljavanje islamskoga fundamentalizma**, koji ne znači doli povratak korijenima i temeljima, današnju islamsku scenu na globalnom planu obilježava ono što se nediferencirano naziva islamskim terorizmom. Donekle na tragu stare sljedbe asasina ili asesina (uživatelja hašiša koji su, omamljeni drogom i uz obećanje užitaka u džennetu, išli na svoje neprijatelje; iz njihova imena romanski su jezici posudili svoju riječ za „ubojicu“), ali i Muslimanskoga bratstva (što ga je 1928 osnovao Hassan-al-Banna, a danas mu je viđeni predstavnik Tarik Ramadan), - reda se čitav veliki kontinuitet s al Fatahom i sunitskim Hamasom, šijitskim Hezbolahom, udrugom Džama al Islamia,

Brigadom mučenikâ al Akse, al Qaidom..., različitim mudžahidima i talibanima. [Hamas je i izravno ogranak Muslimanskog bratstva, izvorno karitativne udruge, kojemu su pripadali i pučistički egipatski Slobodni časnici, da bi Bratstvo potom u Nasseru vidjelo izdajnika i pokušalo na njega atentat, a kasnije je ubilo Nasserova nasljednika Anwara el Sadata, koji je i sam bio njegov član.]

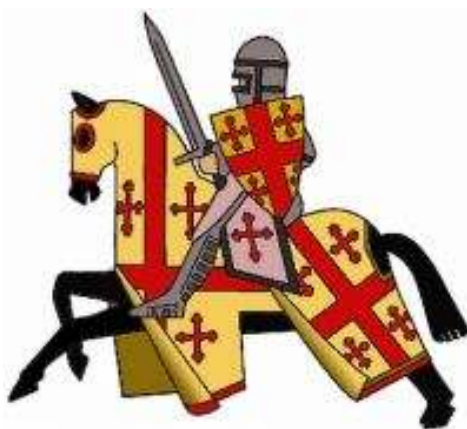
[Danas je borbeni Islam, i duhovno i politički, na putu američkom imperijalizmu i s njim udruženom cionizmu. Ne vodi se rat samo zbog nafte, nju se može kupiti i od nepokorenih zemalja, a ionako nafte nestaje, pa bi svakako bilo mudrije pravodobno se okrenuti alternativnim izvorima energije. No, američko-islamski se rat vodi pretežito kao preventivni rat Izraela, baš kao da su arapsko-islamske zemlje krive zbog nevolja što su ih Židovi navodno pretrpjeli od nacional-socijalizma. Dakako, postoji i teza o takozvanom ratu civilizacija, koju je 1996, u svojoj glasovitoj knjizi *The clash of civilizations and the remaking of world order* - Sukob civilizacija i preustroj svjetskoga poretka - iznio nedavno umrli američki auctor Samuel P. Huntington. On razlikuje osam glavnih svjetskih civilizacija, zapravo kultura: kinesku, japansku, indijsku, afričku, latinoameričku., pravoslavnu, zapadnu i islamsku. U svakom slučaju očekuje njihove još žešće sukobe, a napose između dviju zadnjih.]

U tekućoj **demonizaciji Islama na Zapadu** moglo se čuti i različitih uvrjeda na račun Proroka koje ovdje ne želim navoditi, ali podsjećam, primjerice, na ulogu koju je muslimanski renegat iz Indije, pisac Salman Rushdie,

pred oko dva desetljeća odigrao za račun neprijatelja Islama svojim zloglasnim „Sotonskim stihovima“, te od ajatolaha Homeinija zaradio fetvu koja je, koliko znam, još uvijek na snazi. Na tom su tragu bile i drske karikature Poslanika (u listu Jyllands-Posten, 30. rujna 2005), kojega islamski zakon priječi vizualno prikazivati i u posve dostojnoj pozi. Na žalost, ni neki hrvatski žurnalisti nisu odoljeli napasti, pa je pokojni Ivo Pukanić prenio te karikature u svojem tjedniku „Nacional“, uz nebuloznu izliku da „javnost ima pravo na informacije“. Posljedica je bila da su naši poštteni ljudi, na radu u Siriji, jedva izvukli živu glavu, jer ih se prepoznalo kao došljake iz zemlje koja vrijeđa Proroka Muhameda. Uvrjedljivo se o Islamu nedavno izvoljela izjasniti čak i nasljednica inače proislamskoga pokojnog njemačko-austrijskog desničara Jörga Haidera, Susanne Riess – Passer; no, na odnos Islama i europske desnice još ću se vratiti.

Danas je, po mnogim značajkama, Kršćanstvo, koje je u posljednja dva stoljeća razvilo hvalevrijednu, vrlo rafiniranu teologiju, kao religija u defenzivi, štoviše, u osebujnoj krizi. Ono se trivijalizira, sekularizira, miješa se s poganstvom, prisposobljava se agnostičkom, relativističkom i permissivističkom duhu vremena (ja ga radije nazivam zloduhom nevremena, kako uostalom glasi i naslov moje slijedeće knjige što uskoro izlazi iz tiska). Svjedoci i osvještani kritičari suvremene dekadencije, potjecali oni iz kršćanskih, poganskih ili agnostičkih izvora, skloni su stoga u nekim upadnim dimenzijama Islama našega vremena prepoznati prototip muževne čvrstine, nepokolebljive vjere i vitalne, ratoborne

samosvijesti, koja je stalno pripravna na smrt za ono što je priznato kao uistinu Sveto – a sve to umornim, dosadnim, starim, kasnim zapadnim društvima kronično nedostaje. Zdrave europske snage u borbenom Islamu vide ujedno važnu i moćnu protutežu navali amerikanizma na svim frontama, ali i respektabilnu silnicu koja se uklapa u policentričnu mnoštvenost našega svijeta, čije su razlike bogatstvo što mu ga je podario sam Bog.

Tursko pleme Seldžuci

Time smo došli i do teme o **Islamu i Europi**.

U svojoj silovitoj ekspanziji, Islam je dospio na europsko tlo već početkom VIII stoljeća: nakon Perzije, Bizanta, Sirije, Egipta, na redu je Španjolska (711). Pobjednički je prodor, s posljedicama od svjetsko-povijesnoga domašaja, zaustavio franački majordom Karlo Martel u glasovitoj bitki kod Poitiersa 732. Ipak Islam navaljuje i dalje na Europu, u prvoj polovici IX stoljeća zaposjeda sredozemne otoke Kretu i Korziku, sve dok 902 nije po Saracenicima (manje-više sinonim za Arape) zauzeta Taormina na Siciliji. Slijedeći se odlučni, moćni susret događa na protivničkomu tlu, u Križarskim ratovima od 1095, kada je u njih pozvao papa Urban II eda bi se, u ime Božje, od nevjernika oslobodilo

Kristov grob. [U XIII stoljeću, dok se još vode Križarski ratovi, a u Španjolskoj traje osmostoljetna Reconquista za oslobađanje od muslimanskih Arapa, vlada na Siciliji, na kojoj su Saraceni ostavili traga, neobični njemački car Friedrich II von Hohenstaufen, kojega Njemačka zapravo i ne zanima, on je Sicilijanac, hoće protegnuti vlast na Italiju i obnoviti Rimsko carstvo, živi donekle orijentalnim stilom, drži harem muslimanskih žena, pape ga ekskomuniciraju i smatraju Antikristom, ulazi u Jeruzalem mirno, temeljem sporazuma sa sultanom, i sam se kruni za jeruzalemskoga kralja. Godine 1798, i to je datum u povijesti euroislamskih odnošaja, ulazi u Egipat francuski imperator Napoleon Bonaparte. A povijest europske kolonizacije islamskoga svijeta ovdje ne možemo ni dodirnuti.]

Turci **Seldžuci**, koji su brzo primili Islam, širili su se, od XI do XIII stoljeća, na Bliski Istok, osvojili su i dijelove Bizanta u Maloj Aziji, no do stvarne Europe nisu dospjeli. Novi veliki islamski prodor u Europu započinje s **Osmanlijama** u drugoj polovici XIV stoljeća, i turska, a time i islamska nazočnost na našem kontinentu, uz uspone i padove, traje sve do prošloga stoljeća. Tursko carstvo simbolično je smjenilo Rimski imperij konačnim osvojenjem Carigrada 1453; grad postaje Istanbul, a velebna kršćanska bazilika svete Sofije (hagia Sophia) postaje džamijom Aja Sofija, koju je Kemal Atatürk poslije pretvorio u muzej. Vrhunac dostiže carstvo za Sulejmana I. Veličanstvenoga u prvoj polovici XVI stoljeća, a konačni početak kraja pada u drugu polovicu XVII stoljeća, nakon drugoga turskog poraza pred Bečom i

Karlovačkog mira). Imperij se u Europi drži sve do 1912 godine, do Prvog balkanskog rata; 1924 Turska je postala sekularnom nacionalnom državom republikanskoga ustroja, a kalifat je ukinut.

Što nije uspjelo turskim osvajanjima, kažu branitelji europskog identiteta, postignuto je **mirnim doseljavanjem muslimana** u europske zemlje tijekom XX stoljeća, djelomice u valovima useljavanja iz bivših europskih kolonija, kojih su žitelji u međuvremenu postali punopravnim građanima matičnih država s pravom nastanjivanja u njima. S druge strane, osobito u Njemač-

mašnje otuđenje, getoizaciju ili pak imperativ asimilacije, a za domaće ugrozbu vlastite tradicije, kulture i običaja.

Bilo kako bilo, u naše dane **europske zemlje pružaju utočište** golemu broju od 25 do 30 milijuna izvan europskih gostiju, koji teže statusu stalnih državljanina, a od 15 do 20 milijuna su muslimani. U Francuskoj danas živi 8 do 10 % muslimanskog pučanstva. U Londonu 2007 je zabilježeno čak 40 % neeuropljanina, od kojih najveći dio također otpada na muslimane. Ali ni to nije dosta, Europska unija upravo razmatra projekt o organiziranom useljavanju dodatnih 50

dama. [Prije par godina čitali smo izvješće o jednom stanovniku Bagdada koji je ustrijelio skupinu američkih vojnika kada mu je upala u kuću. Možda bi ih poštedito, premda su pripadnici okupatorske soldateske, da mu nisu ušli u dom sa psom. Časni musliman ukorijenjen u zdravu tradiciju takvu sramotu ne može ni zamisliti.]

Dakako da nisu isto ponosni, muževni muslimani i današnji euro-dekadenti; želim tek naglasiti da i Europa ima pravo i dužnost braniti svoj identitet i suverenitet, esenciju i egzistenciju, samobitnost i samosvojnost - baš kao i islamsko-arapski svijet. A Europa je bitno određena svojim korijenima u grčko-rimskoj tradiciji, judeokršćanskoj religiji te modernim prosvjetiteljstvom s Francuskom revolucijom. Napokon danas bjelodano vidimo rezultat nerealistične multirasne kampanje: europski su stari gradovi i velike nacionalne države postali poprištem potencijalnih ili aktualnih rasnih ratova, kojima je skončao utopijsko-humanistički eksperiment multikulturalizma.

Islam, Desnica, Židovi. U vrijeme bipolarnoga kondominija USA i SSSR-a nad svijetom, stvari su bile jasnije. Ljevica se u pravilu očitivala protucionistički i u prilog arapsko-islamskih zemalja, jer su se ove, suočene s neprijateljskom izraelsko-američkom koalicijom, htjele - ne htjele stavljale pod zaštitu Sovjetskog Saveza. Danas, kada više nema komunizma, ljevica i desnica dobrim se dijelom slažu u otporu globalnoj američkoj hegemoniji, te su u tom sklopu koliko kritične spram cionizma, toliko suglasne u podupiranju islamske borbe.

Stav današnje europske desnice

Aja Sofija, Istanbul, Turska

ku, od šezdesetih godina pristižu stotine tisuća, pače milijuni radnika iz islamskih zemalja, navlastito iz Turske. U početku je taj pokret pozdravljen kao korist za obje strane: europski poslodavci dobivaju radnu snagu potrebnu za gospodarski uspon, a zaposleni radnici oslobađaju se nezaposlenosti koja vlada u njihovim domovinama. No ubrzo se pokazalo da to za doseljene znači posve-

milijuna crnaca, kako bi - absurde li logike - ilegalni došljaci legalizirali svoj boravak u Europi. To je po prilici kao kada bi se legalizirala ubojstva, da ne bi bila protuzakonita. Ili druga, dakako, kao i svaka, također pomalo šepava usporedba: To je kao kada bi milijuni euro-ateista navalili na Iran, Siriju i Saudi-Arabiju sa svojim manikiranim kućnim ljubimcima i homoseksualnim para-

(imam, dakako, na umu korjenitu, skrajnju desnicu, za razliku od one umjerene, liberalno-demokratske, koja je dobrim dijelom već poprimila retoriku i vrijednosni sustav svojih protivnika: od relativizma i sveopće tolerancije do multikulturalizma i podupiranja ženskoga „prava na abortus“); stav je, dakle, autentične desnice spram islamskoga kompleksa dvojak. S jedne strane, desnica visoko štuje islamsku baštinu i respektira suverenitet islamskih država, s kojima održava izvrsne odnose: pomislimo na političare poput Haidera i Le Pena, kao i predstavnike njemačke desnice. S druge strane, radi zaštite euro-identiteta, oni se suprotstavljaju masovnoj islamizaciji Staroga kontinenta, i, kao francuski novodesničarski pisac Guillaume Faye, (u knjizi *Pourquoi nous combattons; Manifeste de la Résistance européenne - Zašto se borimo, Manifest europskog otpora*, 2001) zagovaraju svojevrsnu europsku Reconquistu.

Paradoksalno, i donedavni veliki zagovornici multikulti-ideologije, lijevi liberali, danas postaju desni nacionalisti, pače šovinisti, spram doseljenih muslimana, ali ne iz rasnih razloga, nego zbog straha da će islamski konzervativci ugroziti njihove liberalne stečevine. Na tim su pozicijama bili i Nizozemci Pim Fortuyn i Theo van Gogh (potomak brata slavnoga slikara), koji su usred svoje liberalne, multikulturalne domovine pali kao žrtve islamskog fundamentalizma, a desnica ih je, djelomice krivo, prepoznala kao svoje heroje i mučenike.

Povijesno, mislioci i politički **vođe europske desnice** nerijetko su iskazivali **duboko štovanje spram Islama**. Dok jedan Schopenhauer u njemu vidi najnižu religiju, Nietzsche bilježi ka-

ko Islam i Židovstvo ni u čemu ne zaostaju za arijskim religijama. Houston Stewart Chamberlain (*Die Grundlagen des XIX Jahrhunderts - Temelji XIX stoljeća*), teoretik germanskoga rasizma, divi se spremnosti muslimana na smrt, „kao da ide u šetnju“. To vidimo i danas. A za Proroka Muhameda veli kako je mogao uspjeti u stvaranju svjetskoga velecarstva samo zahvaljujući čistoj rasi kojom je raspolagao. Filozof povijesti Spengler uspoređuje Islam, koji uostalom promatra kao arapsku magijsku kulturu, s Reformacijom. Hitler je pak govorio kako bi mu lakše bilo s Nijemcima, da su prigrlili muževnu religiju kakva je Islam. (Iz istih su razloga Himmler i neki drugi vodeći nacional-socijalisti visoko cijenili japanski bušido-kodeks samuraja.) Jedan, uz Juliusa Evolu, od vodećih predstavnika tradicionalističke škole, Rene Guenon, nastanio se u Kairu, gdje je pisao i na arapskom, te postao muslimanom pod inicijacijskim sufijskim imenom Abdel Wahid Yahia, a posljednja mu je riječ pred smrt 1951 bila: Allah! U Švicarskoj, islamski konvertit Ahmed (Albert Friedrich Armand) Huber radi na povezivanju Islama s Novom Desnicom. (Uostalom u Europi naših dana uvijek ima islamskih konvertita, ali ne toliko kakav se možda stvara dojam.)

S druge strane, **muslimani** su se, u duhu svoje ratničke religije, i sami često svrstavali u **političku desnicu**. Pripadnici egipatskih Slobodnih časnika, Nasser i Sadat, u britanskom su zatvoru učili njemački i čitali Hitlerov *Mein Kampf*, privučeni, poput Hindusa Chandra Bose ili „Indonežana“ Sukarna, tadašnjoj europskoj desnici već i zbog njezina rata protiv Britanije, koja im

je bila neprijatelj te izravni ili neizravni okupator. Iz istoga razloga, uostalom, tražili su kontakte s nacional-socijalistima i predstavnici desnog, revizionističkog krila cionizma (o čemu 1996 piše bivši marksist Roger Garaudy, u knjizi *Les mythes fondateurs de la politique israélienne - Utemeljiteljski mitovi izraelske politike*). Po uzoru na NS-pokret, u Egiptu je 1933 nastao i pokret Zelenih košulja pod vodstvom Ahmeda Husseina. Fašistoidnih crta bilo je i u Gadafijevoj državi, u Sirijskoj narodnoj stranki Antouna Saadea, u sirijsko-iračkoj stranki Baath (Socijalistička stranka arapskog uskrsnuća) Rašid Alija al Gailanija i Saddama Husseina, te u određenom broju drugih islamskih vladavina. Američki Crni muslimani pod vodstvom karizmatikog glazbenika Louisa Farrakhana danas zastupaju desne pozicije s izraženim protucionizmom, te stanovitim simpatijama za njemački nacional-socijalizam. U fusnoti spomenimo i Ahmeda Ramija, marokanskog emigranta u Švedskoj, koji je izbjegao zbog sukoba s kraljem Hasanom i sada vodi vrlo zapaženi međumrežni Radio Islam, gdje donosi različite ultra-desničarske informacije i interpretacije. A mladi izbjeglica iz Bosne, Safet Babić, danas je jedan od najistaknutijih auktora u mjesečniku *Deutsche Stimme*, glasilu desničarske njemačke stranke National-Demokratische Partei Deutschlands (NPD).

HRVATSKA KNJIŽARA

knjizara.hrvatskauljudba.hr

preporučuje Vam upravo izašlu iz tiska knjigu

Saše Radovića:
TKO JE JAMIO, JAMIO!

Cijena 30,00 kuna + poštarina

Izdvajamo iz ponude antikvarijata (cijene treba uvećati za poštarinu):

Josip Eugen Tomić: MELITA, str. 298, 1966. godina	40,00 kuna
Emily Bronte: ORKANSKI VISOVI, str. 351, 1965. godina	40,00 kuna
Ernest Hemingway: ZBOGOM ORUŽJE!, str. 298, između 1930. i 1940. godine	45,00 kuna
Ivo Andrić: TRAVNIČKA KRONIKA, str. 479, 1962. godina	50,00 kuna
Kazimierz Waliszewski: PETAR VELIKI 1-3, str. I+II+III = 632, 1944. godina	100,00 kuna

BOLJŠEVIZAM NA HRVATSKI NAČIN

Lasa Šukilo, Zagreb

Sve brže i upornije, usmjereno i proračunano, u Hrvatskoj se primjenjuju tekovine sovjetske, pače čiste boljševičke vlasti. Polovica društvenog proizvoda koncentrirana je u „držanoj riznici“, pri ruci dr. sc. Ivi Sanaderu, koji s njom raspolaže kao po babinoj stečevini, po potpunom vlastitom nahođenju. Onako kako mu paše, njemu i grupici pravovaljanih uz njega. Bez uvijanja ili srama.

Pravovaljanih, kojima je sve unaprijed oprošteno. Lopovluk i pljačka državne imovine, progoni nepoćudnih, rasprodaja Hrvatske. U njihovim je rukama Državno odvjetništvo, sudstvo, zakonodavstvo, banke, razvojni projekti. Ulaganja i naplate. Fondovi Europske Unije.

„Sve je pod kontrolom.“

Čak i ludnice, ako vlasti to zatreba.

Poučan je takav primjer prof. dr. sc. Matka Marušića.

POČELA RASPRAVA O KLEVETI MATKA MARUŠIĆA

www.javno.com, Antonija Zbiljski, 10.4.2008.

„Nakon što je prof. dr. sc. Matko Marušić počeo s javnim optužbama za korupciju na Medicinskom fakultetu, protiv sebe je okrenuo dekanicu Fakulteta te druge nastavnike što je dovelo do svojevrsnog skandala u medicinsko-znanstvenim krugovima Sveučilišta u Zagrebu.

Iako je za danas Matko Marušić medijima uputio poziv na raspravu koju održava Povjerenstvo za stegovni postupak, novinare su dočekala samo priopćenja za jav-

nost koje je pripremio Ured za odnose s javnošću Medicinskog fakulteta. Stanoviti je profesor raspravu Povjerenstva najavio kao 'suđenje urednicima časopisa 'Croatian Medical Journal', dok je službeno stajalište Medicinskog fakulteta da se Povjerenstvo sastaje s ciljem utvrđivanja odgovornosti zaposlenih nastavnika i suradnika za povredu radnih obaveza na Medicinskom fakultetu.

Povjerenstvo će raspravljati o prijavi Ane Marušić protiv Ivana Vintera zbog sumnje da je teže povrijedio odredbe radnih obaveza iz Pravilnika o stegovnoj odgovornosti nastavnika, suradnika i studenata. I to zlouporabom položaja i prekoračenja ovlasti te nekorektnog ponašanja prema drugim nastavnicima izravno ih diskriminirajući.

Rasprava se vodi i o postupku protiv Matka Marušića zbog sumnje da je narušio ugled Fakulteta i Sveučilišta neprimjerenim ponašanjem i klevetom. Zatim, zbog iznošenja netočnih informacija o radu i poslovanju Fakulteta, zbog nepropisnog i nekorektnog odnosa prema drugim nastavnicima, zbog zlouporabe položaja i prekoračenja ovlasti te zbog nedopuštenog korištenja sredstvima Fakulteta.

Treći je postupak o kojem će Povjerenstvo raspravljati prijave Ivana Vintera protiv Matka Ma-

rušića i njegove supruge, Ane Marušić zbog sumnje da je ona neovlašteno kopirala autor-ske prezentacije Slobodana Vukičevića pred članovima Fakultetskog vijeća Medicinskog fakulteta te zbog sumnje da je Matko Marušić navedenu prezentaciju neovlašteno preuzeo i razaslao Upravnom odboru časopisa 'Croatian Medical Journal' i izvan granica naše zemlje.

Dekanica fakulteta Nada Čikeš izjavila je kako je njen zadatak, između ostalog, promovirati Medicinski fakultet te da se nada da će jedna takva ugledna ustanova javnosti dokazati da može na civiliziran i pravedan način riješiti sporne slučajeve. Ipak, sve do završetka rasprave Povjerenstva ne želi komentirati njezin tijek niti iznositi detalje u javnost.“

Slijedilo je slanje prof. dr. sc. Matka Marušića na psihijatrijsko vještačenje.

MARUŠIĆ: ZAHTJEV FAKULTETA ZA VJEŠTAČENJEM JE SKANDALOZAN

„Slobodna Dalmacija“, Hina, 29.3.2008.

„Profesor Medicinskog fakulteta (MEF) **Matko Marušić**, protiv kojega se vodi stegovni postupak zbog njegovih optužbi o korupciji na tom fakultetu, ocijenio je danas skandaloznim navodni zahtjev MEF-ova Povjerenstva za stegovni postupak da se obavi psihijatrijsko vještačenje na temelju dokumentacije i korespondencije koju je vodio s fakultetom.

Marušić je na konferenciji za novinare u Novinarskom domu izjavio kako na MEF-u nije mogao dobiti potvrdu da je Povjerenstvo tražilo psihijatrijsko vještačenje jer su

mu onemogućili uvid u spis o stegovnom postupku, iako na to kao strana u postupku ima pravo.

Za zahtjev za psihijatrijsko vještačenje doznao je iz medija, te ističe da nitko iz Povjerenstva, kao ni troje uglednih psihijatara kojima je dokumentacija poslana, nije negirao slučaj.

Time je Marušić odgovorio na jutrošnje priopćenje Uprave Medicinskog fakulteta u kojem se demantira postojanje zahtjeva za njegovim psihijatrijskim vještačenjem, te navodi da bi svako istupanje u javnost stranaka za vrijeme trajanja stegovnog postupka moglo utjecati na njegov ishod.

Podsjetivši da nečije psihijatrijsko vještačenje može zatražiti samo sud, Marušić je za sve optužio dekanicu MEF-a prof. Nadu Čikeš. Smatra da ga je ona tužila Stegovnom sudu u ime Dekanskog kolegija, jer je progovorio o korupciji na fakultetu, te potom i zatražila psihijatrijsko vještačenje.

Marušić tvrdi da napadi dekanice na njega i časopis *Croatian Medical Journal*, kojemu je urednik, traju već pet godina.

Napadi su 'eksplozirali' u rujnu 2006. kada je u časopisu objavljen članak s nalazima inozemnih stručnjaka o plagijatima prof. Asima Kurjaka, za koje je uredništvo optuženo da stoji iza njih, kao i zbog nekih drugih Marušićevih istupa o korupciji koji su kulminirali intervjuom u *Glasu Koncila* i stegovnim postupkom.

Marušić kaže da je dekanica Čikeš sramotno postupila u 'slučaju Kurjak' jer je sakrila svu dokumentaciju u kojoj su inozemni stručnjaci dokazali da tri od 10 Kurjakovih radova nisu bila u

redu, dok je u četiri nalaza dokazalo nečasno Kurjakovo postupanje.

Potom je dekanica, tvrdi Marušić, Povjerenstvu koje je ispitivalo istinitost nalaza zabranila iznošenje nalaza u javnost, kao i svim profesorima javne istupe.

Potporu Marušiću pružio je hrvatski znanstvenik Ivan Đikić koji se novinarima izravno obratio video-vezom iz Frankfurta, ocjenivši kako je zahtjev za psihijatrijskim vještačenjem samo nastavak sukoba koji je počeo zabranom istupanja u javnost.

'To je potpuno neprimjereno i dio dokazivanja moći sustava nad pojedincem', rekao je Đikić dodavši da je to moguće i radi sprege izvršne vlasti sa znanstvenom zajednicom, o čemu svjedoči i činjenica da su dva dosadašnja ministra znanosti istodobno s političkom dužnošću napredovala u znanstvenom zvanju.

Marušić je na kraju pozvao troje psihijatara kojima je navodno dostavljen zahtjev za vještačenjem - Vladu Jukića, Veru Folnegović Šmalc i Ljubomira Hotujca, da se javno očituju, a od Ministarstva znanosti i rektora zagrebačkog Sveučilišta Alekse Bjeliša da pokrenu postupak smjene dekanice Čikeš, jer je skrivajući dokumente o slučaju Kurjak počinila namjernu štetu Medicinskom fakultetu."

Sada pak, evo i sudske presude.

PRESUDA UPRAVNOG SUDA REPUBLIKE HRVATSKE (1)

Broj: Zpa-21/2008-4

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca Jasminke Jenjić kao predsjednice vijeća, mr. sc. Mirjane Juričić i Dubravke Markt kao članica vijeća, te višeg sudskog savjetnika Srđana Papića kao zapisničara, povodom zahtjeva prof. dr. sc. Matka Marušića iz Zagreba, kojeg zastupa Marko Samaržija, odvjetnik iz Zagreba, za zaštitu Ustavom zajamčenog prava i slobode čovjeka i građanina, protiv odluke Fakultetskog vijeća Medicinskog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu, broj: 02-61/5-2008 od 1. srpnja 2008. godine, **radi javne opomene**, u nejavnoj sjednici vijeća održanoj dana 21. studenog 2008.

presudio je

I. Zahtjev se uvažava

Poništava se Odluka Fakultetskog vijeća Medicinskog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu, broj: 02-61/05-2008 od 1. srpnja 2008. godine.

II. **Uvažava se prigovor** i poništava Odluka Povjerenstva za stegovni postupak Medicinskog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu od 12. svibnja 2008. godine.

Obrazloženje

Osporenom odlukom **odbijen je prigovor** prof. dr. sc. Matka Marušića i potvrđena odluka Povjerenstva za stegovni postupak Medicinskog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu od 12. svibnja 2008. godine kojom je podnositelj zahtjeva **proglašen odgovornim** što je **u svojem nastupu u emisiji 1. programa Hrvatskog radija** "Drag mi je Platon", u srijedu 14. studenog 2007. godine, te je ponavljanjem i elaboriranjem svojih tvrdnji tiskanih u

članku pod naslovom "Vrte se isti moćnici" (objavljenom u "Glasu koncila" broj: 43 od 28. listopada 2007. godine) koje su prenijeli i drugi mediji i slanjem nabrojanih članaka i izjava elektroničkom poštom na brojne adrese znatnih prijatelja u zemlji i inozemstvu,

1. iznosio netočne informacije o radu i poslovanju Fakulteta,
2. narušio ugled Fakulteta neprimjerenim ponašanjem, klevetom,
3. svojim nepropisnim i nekorektnim odnosom prema drugim nastavnicima prouzročio njihovo uznemiravanje,
4. izazvao netrpeljivost te nanio Fakultetu štetu,

čime je počinio povrede odredaba Pravilnika o stegovnoj odgovornosti nastavnika, suradnika i studenata Fakulteta, opisanih u članku 12. stavku 1. točka 4. i 8., članku 13. stavku 1. podstavku 11., članku 14. stavku 1. podstavku 9., 10. i 20., te mu je stoga temeljem članka 16. stavka 1. točke 2. Pravilnika izrečena mjera javna opomena.

Zahtjevom u smislu člana 66. Zakona o upravnim sporovima, podnositelj prof. dr. sc. Matko Marušić osporava zakonitost odluke Fakultetskog vijeća Medicinskog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu kojom je potvrđena odluka Povjerenstva za stegovni postupak Medicinskog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu, zahtijevajući da Sud utvrdi neustavnost i nezakonitost navedenih akata, budući da protiv istih nije osigurana druga sudska zaštita.

Podnositelj zahtjeva smatra da su mu pobijanom odlukom povrijeđena prava zajamčena člankom 14., 19., 26., 29., 31., 35. i 38. Ustava Republike Hrvatske.

Podnositelj upozorava **na neuobičajeni način označavanja stegovnih predmeta** koji se vode pred nadležnim tijelima Medicinskog fakulteta, koja u zbirnom postupku, povodom različitih prijama donose različite odluke, koje su sve, iako donijete istoga nadnevka, označene brojem 02-6115-2008.

Prof. dr. sc. Nada Čikeš dekanica Medicinskog fakulteta

U bitnom navodi da je protiv njega 27. studenog 2007. godine, dekanica Medicinskog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu, **prof. dr. Nada Čikeš pokrenula u ime Dekanskog kolegija**, pred Povjerenstvom za stegovni postupak Medicinskog fakulteta postupak zbog tobožnjih kršenja radnih obveza odnosno **narušavanja ugleda** Fakulteta i Sveučilišta **neprimjerenim izjavama** u emisiji Hrvatskog radija "Drag mi je Platon", od 14. studenog 2007. godine i člankom "Vrte se isti moćnici" u "Glasu koncila" broj 43 od 28. listopada 2007. godine kao i drugim javnim istupima u tiskovinama i na Internet portalu "Connect", na koje navode prijave se predlagatelj iscrpno očitovao 14. siječnja 2008. godine.

Kako uz prijavu nije zaprimio cjelokupnu dokumentaciju na kojoj se prijava temelji, zatražio je 17. ožujka 2008. godine podneskom da mu se dostavi cjelokupna dokumentacija kao i audio zapis

predmetne emisije Hrvatskog radija 1 koji su dostavljeni uz prijavu, no tvrdi, dokumentaciju je zaprimio tek na kraju postupka na ročištu za objavu odluke kada mu je uručen CD s audio snimkom inkriminirajuće emisije.

Nezakonitost u postupanju, smatra tužitelj, posebno je vidljiva u činjenici da je prije početka rasprave Povjerenstvo **bez ikakve osnove ili obrazloženja zatražilo psihijatrijsko mišljenje o podnositelju zahtjeva** što je nezapamćen presedan kojim se vrijeđa dostojanstvo i ugled o čemu su izvještavali i mediji.

Povjerenstvo je ne samo navedenim postupanjem učinilo niz povreda kako ustavnih i zakonskih odredaba tako i vlastitih propisa, vodeći postupak na način da **podnositelju nije omogućena kvalitetna priprema obrane**, nije mu omogućeno da sačini preslike opsežne dokumentacije, **нити su tijekom postupka razmotreni bilo kakovi navodi podnositelja**, čiji su zahtjevi i prijedlozi sustavno i bezrazložno ignorirani.

Nadalje navodi, da je predloženi putem ovog postupka pokušao ograničiti pravo slobode govora prof. dr. sc. Matka Marušića koji je svojim javnim istupanjem **želio ukazati na nepravilnosti** koje su se pojavile u poslovanju tog Fakulteta, te upravo suprotno navodima iz prijave i pobijane odluke, svojim djelovanjem pokušao skinuti ljagu i sumnju koja se u javnosti pojavila vezano uz Medicinski fakultet.

Predlagatelj ističe, da je djelovao ne samo u skladu sa zakonom, već i u skladu sa člankom 8. Etičkog kodeksa Sveučilišta u Zagrebu, koji izričito navodi da nastavnici imaju pravo i obvezu kritičkog govora, a nakon što je djelo-

vao u skladu sa svojim pravom i obvezom prijavljen je i oglašen krivim u nezakonitom postupku.

Također navodi, da pri donošenju odluke Fakultetsko vijeće uopće nije konzultiralo nadležni Sindikat i zatražilo mišljenje sukladno članku 59. Pravilnika o stegovnoj odgovornosti, već je samo paušalno u odluci navelo da se Hrvatski akademski sindikat nije očitovao, pri čemu se napominje da podnositelj uopće nije član tog Sindikata.

Navodi, da je cjelokupnim postupkom te osporenim aktom povrijeđena odredba članka 5. Ustava Republike Hrvatske kojom je propisano da je svatko dužan držati se Ustava i zakona i poštivati pravni poredak Republike Hrvatske, a kako se Medicinski fakultet nije držao odredaba Zakona o znanstvenoj djelatnosti i visokom obrazovanju, Statuta Fakulteta, te Pravilnika o stegovnoj odgovornosti, povrijedio je ustavna prava i slobode podnositelja.

Također smatra, da je predmetnim aktom prekršeno njegovo pravo na jednakost pred zakonom propisano člankom 14. Ustava Republike Hrvatske jer je cjelokupan postupak bio usmjeren isključivo na donošenje odluke kojom ga se oglašava odgovornim u stegovnom postupku, radi partikularnih interesa, a zbog određenih uvjerenja te drugih osobina, podnositelju nije bila omogućena jednakost pred tijelom stegovnog progona.

Ističe također, da je iz cjelokupnog postupka jasno da Povjerenstvo kada je donijelo odluku nije bilo ni neovisno ni nepristrano, da je kršilo njegovo pravo na obranu propisano u članku 46. Pravilnika.

Podnositelj smatra da mu je povrijeđeno i pravo iz članka 35. Ustava, budući da je nepravilno i nezakonito vođenim postupkom donesen nezakonit akt kojim se vrijeđa njegovo dostojanstvo, čast i ugled kao čovjeka, građanina i znanstvenika, radi čega je doveden u situaciju da se mora opravdavati i kao čovjek i kao znanstvenik.

Psihijatrijska bolnica Vrapče

Slijedom iznijetog predlaže Sudu da uvaži zahtjev i osporeni akt poništi i predmet vrati na ponovni postupak.

Medicinski fakultet Sveučilišta u Zagrebu u odgovoru na zahtjev podnesen po punomoćnicima Marijanu Ruždjaku i Nataši Grah, odvjetnicima iz Odvjetničkog ureda Ruždjak i Partneri iz Zagreba, navodi da se temeljem odredbe članka 66. Zakona o upravnim sporovima o zahtjevu za zaštitu Ustavom zajamčenog prava i slobode čovjeka i građanina može odlučivati pred sudom za upravne sporove u slučaju kad je takva sloboda i pravo povrijeđeno konačnim pojedinačnim aktom.

Prema odredbi članka 6. Zakona o upravnim sporovima radi se o upravnom aktu a to je akt koji donosi tijelo iz članka 5. toga Zakona u obavljanju javnih ovlasti.

U konkretnom slučaju, navodi se u odgovoru na zahtjev, odluka donositelja nije upravni akt jer ju

nije donijelo tijelo državne vlasti u obavljanju javnih ovlasti, već se radi o aktu koji donosi poslodavac u skladu sa svojim općim aktima, a ne u obavljanju javnih ovlasti.

Stoga se protiv odluke Fakultetskog Vijeća Medicinskog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu **ne može tražiti zaštita pred Upravnim sudom** Republike Hrvatske, temeljem odredbe članka 66. Zakona o upravnim sporovima, pa se predlaže zahtjev kao nedopušten odbaciti temeljem odredbe članka 30. stavka 1. točke 2. Zakona o upravnim sporovima.

Podredno, u odgovoru se ističe da je postupak Povjerenstva za stegovni postupak proveden u svemu u skladu sa zakonom i općim aktima te je na temelju zakonito provedenog postupka i utvrđenog činjeničnog stanja koje proizlazi iz dokaza koji su prezentirani u postupku, donesena na zakonu i općim aktima utemeljena odluka.

Takovu odluku je povodom pravnog lijeka **potvrdilo Fakultetsko Vijeće kao drugostupajsko tijelo**, pa stoga ne postoje nikakve povrede niti zakona niti općih akta, a kamoli Ustavom zajamčenih prava i slobode predlagatelja.

S obzirom na navedeno ukoliko Sud ne odbaci zahtjev predlaže se isti odbiti kao neosnovan.

Zahtjev je osnovan.

Prema odredbi članka 66. Zakona o upravnim sporovima ("Narodne novine", broj: 53/91, 9/92 i 77/92) o zahtjevu za zaštitu Ustavom zajamčenog prava i slobode čovjeka i građanina ako je takva sloboda i pravo **povrijeđeno konačnim pojedinačnim aktom, a nije osigurana druga sudska zaštita, odluku**

čuje sud nadležan za upravne sporove, odgovarajućom primjenom ovoga Zakona.

Za korištenje sudske zaštite prema odredbi ovoga članka Zakona moraju kumulativno biti ispunjeni sljedeći uvjeti:

- da se radi o pravima i slobodama čovjeka i građanina, koja su

izričito zajamčena Ustavom Republike Hrvatske,

- da su ta ustavna prava i slobode čovjeka i građanina povrijeđena "konačnim pojedinačnim aktom", tj. da se protiv tog pojedinačnog akta ne može upotrijebiti redovni pravni lijek, odnosno ako je pravni lijek bio dopušten,

da je već iskorišten prema postupku u kojem je donesen taj pojedinačni akt, te

- da u pravnom sustavu nije osigurana druga sudska zaštita, tj. da je takav akt potpuno izvan sudske kontrole.

DUBROVAČKI POMORAC VICE STJEPOVIĆ-SKOČIBUHA (1534. - 26. XII. 1588)

Povodom 420. godišnjice smrti

Đivo Bašić, Dubrovnik

Jorjo Tadić, "Vice Stjepović-Skočibuha, dubrovački trgovac i pomorac (1534-1588)", Novo doba, (24. prosinca 1928.), Split, 1928, str. 22, kaže:

"Između djece Stijepa Krivonosevića najviše se podigoše i obogatije Tomo i njegova obitelj. On je, kao i dva ostala brata, Frano i Marin, u ranijim godinama bio pomorski kapetan, ali kasnije napušta more i vodi trgovačku radnju u Dubrovniku. Imao je i neke lađe u društvu s drugima, pa se bavio njihovom upravom, a nadgledao je i svoja imanja polja, većinom na otoku Šipanu. Imao je petero djece: Nika, Ruska, Vicu, Marina i Lukreciju, udatu za kapetana Pava Cicinovića iz Šipana. Niko, Rusko i Vice bili su pomorci, ali su prva dvojica rano umrla. Prvi je umro u Napulju 1553., a drugi 1558. god., kao zapovjednik očeve lađe 'Sv. Katarina' od 600 kola (oko 400 t) nosivosti. Marin je bio svećenik, te je u Napulju učio pravo i ondje doktorirao kao "doctor utriusque juris". Ali se i on spominje u očevim trgovačkim poslovima, jer je kao njegov zastupnik u Napulju uređivao neke račune s poslovnim prijateljima svoje obitelji.

Međutim, između svih članova ove brojne i ugledne obitelji najviše se istakao i podigao Vice, nazvan Skočibuha. Njegovo se ime i ugled i danas održavaju u dubrovačkom kraju, te po svojim sposobnostima i radu može dostojno stajati uz svog rođaka Miha Pracata. I on je, kao i ostala rodbina, u mladosti pošao na more, ali dok ostala braća i rođaci zapovijedaju brodovima, on kasnije živi u Dubrovniku i pomaže svom ocu u trgovini. Poslije očeve smrti naslijedio je veliko imanje, brodove, novac i dobro organiziranu trgovačku radnju. Imao je velike sposobnosti, a svojim dobrim odgojem bio je stekao i znanja i naklonosti za kulturni rad i nastojanja. Pri tome su, naravno, učeni članovi njegove bliže i dalje rodbine svojim primjerom utjecali na njega. I on je onda, nastavljajući rad svoga oca kroz kratko vrijeme podigao svoju trgovinu i postao važan kulturni čimbenik u renesansnom Dubrovniku. Najprije je postao najjači trgovac i najbogatiji čovjek Dubrovnika, a onda je svoja bogatstva počeo trošiti vrlo pametno i kulturno, ugledajući se u talijansko građanstvo renesanse. Zato Vice Skočibuha ne ulazi samo u povijest dubrovačkog pomorstva i trgovine, nego i dubrovačke [općehrvatske] kulture, jer

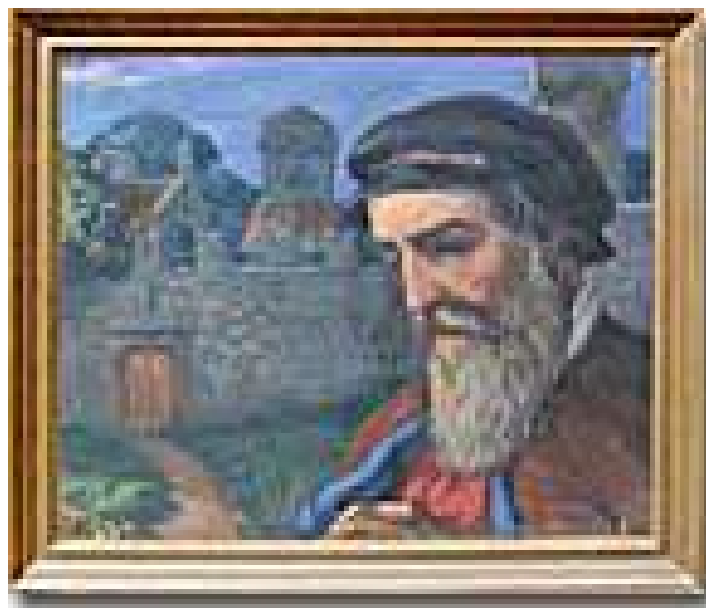
je kao odličan predstavnik pravi tip novovjekog građanina.

Svojim sposobnostima i radom, bogatstvom i kulturom uzdigao se nad svoje sugrađane i na sebe svratio pozornost i domaćih i stranih. Njegova palača u Dubrovniku, sada [1928.] vlasništvo obitelji Bizzarro-Ohmučević, još i danas stoji kao najmonumentalnija privatna zgrada starog Dubrovnika, a svojom impozantnošću i ljepotom fasade podsjeća na renesansne palače najuglednijih obitelji Italije [i obrnuto]. Isto se tako ističe i njegova druga palača, izgrađena na putu iz Dubrovnika u Gruž, kod Tri Crkve [na Boninovu], u kojoj se neko vrijeme zadržavala [?] pretendentica na rusko prijestolje, lažna kneginja Tarakanova, bježeći ispred Katarine II. i lutajući svijetom, a koja je palača nastradala za crnogorsko-ruskog napada na Dubrovnik 1806. Ova zgrada, tip elegantno i umjetničkim ukusom, a 'kraljevskom raskoš' (Serafino Razzi, La Storia di Ragusa, [Pretisak], Ragusa, 1903, 231) izgrađene palače - ville u finom renesansnom stilu, dovoljno govori ne samo o velikom bogatstvu Skočibuhe, nego još više o kulturi i profinjenoj ukusu ovog renesansnog građanina - trgovca. Fra Serafin Razzi, koji je Skočibuhu osobno poznao i u svo-

joj 'Povijesti Dubrovnika' uvelike hvalio, priča još i o njegovoj palači s prekrasnim vrtovima u Suđurđu na Šipanu. Razzi nabraja i nekoliko crkvice i kapela koje je Skočibuha izgradio i uresio umjetničkim slikama. Tako je u crkvi Dominikanaca u Dubrovniku napravio kapelu Sv. Duha i na njezin oltar postavio istoimenu sliku, koju mu je napravio slikar Giorgio Vasari [zapravo 'Silazak Duha Svetoga' Santi di Tita], znameniti biograf talijanskih umjetnika. Na njoj je, u klečećem stavu, naslikan i sam donator Vice Skočibuha. Slično je jedanput ranije učinio i njegov otac Tomo. On je, naime, 29. listopada 1552. ugovorio sa slikarom Kristom Nikolinim, sinom čuvenog slikara Nikole Božidarevića, da mu napravi jednu ovelu sliku s pet figura svetaca, prema priloženom nacrtu, na kojoj je bio i lik samog Toma. Slika je trebala biti u bojama od pravoga zlata, a Tomo je obećao, ako bude odgovarala nacrtu, da će isplatiti ugovorenu svotu. Po pričanju Razzijevu, Skočibuhina je kuća bila vrlo lijepo uređena i 'urešena svetim slikama', a ostalo mu je, valjda, nešto i od samog oca. I tako obitelj Skočibuha u svemu podsjeća na slične pojave u susjednoj Italiji, a sama činjenica da je baš u XVI. stoljeću u Dubrovniku živjelo nekoliko slikara, većinom domaćih, dokazuje najbolje da je bilo i drugih ljudi koji su imali smisla za umjetnost, te svojim narudžbama pomagali umjetnike. Šteta je samo da se do danas vrlo malo toga očuvalo.

Vice Skočibuha nije trošio novac

samo za sebe i svoje, nego je svake godine vrlo mnogo davao i siromašnima i za oslobađanje kršćanskog roblja. To su činili i drugi bogatiji pomorci onoga vremena, pa i Miho Pracat, te su uvijek nastojali pomagati ovim jadnicima, a u prvom redu onima iz dubrovačke države. Pomorci se za njih mnogo zauzimahu, jer su putujući po turskim zemljama i susrećući na moru galije raznih naroda najbolje mogli vidjeti strašne patnje kršćanskog roblja. Zato svaki bogati pomorac ostavljaše barem nešto i za njihovo oslobađanje, jer su patnje robova najviše izazivale milost ljudi koji su i sami bili žrtve i patnici teškog mornarskog života.

Vice Stjepović-Skočibuha

Ovakvim svojim radom i življenjem Vice Skočibuha je postao toliko ugledan u Dubrovniku, te među samom vlastelom [plemićima], da su mu ovi, po Razzijevu pričanju, ponudili sve vlasteoske časti. Ali kada su mu predložili da te časti neće moći uživati i njegovi potomci, on ponudu odbije. Toliko je, eto, ovaj obični pučanin bio postigao. A kad je umro 26. prosinca 1588.,

u svojoj 54. godini, jedan je povjednik u Katedrali veličao njegova dobra djela, a drugi je u crkvi Dominikanaca, gdje je i pokopan, na latinskom jeziku ocrtao njegov život. Na sličan se način u Dubrovniku sahranjivahu jedino pripadnici dubrovačke vlastele. Suvremenik Razzi kaže da se odavno nije vidjelo toliko mnoštvo naroda na jednom mjestu".

Razumno je bilo imati više udjela (karata) u više brodova, nego posjedovati sve udjele (njih 24) jednog broda u cijelosti (zbog napada gusara, nevremena i sl.), što je svojedobno savjetovao i Dubrovčanin Benedikt Kotruljević (Benedetto Cotrugli Raueo iz roda Kotrulj, 1400/16. - 1468/69.). Jorjo Tadić (Dubrovački portreti, I, Srp. književna zadruka, Kolo XLIV, Knj. 305, Beograd, 1948, str. 207, 217, 233), što donekle ponavlja i Josip Luetić (Pomorci i jedrenjaci Republike Dubrovačke, Nakladni zavod Matice hrvatske, Zagreb, 1984, str. 97-98), kažu da je Vice Stjepović-Skočibuha iz Suđurđa na otoku Šipanu imao udjela (karata) u 17 jedrenjaka duge plovidbe (ukupno 18.515 dukata ili 740.000 ondašnjih dubrovačkih dinara (groš[ev]a), a završio je pomorsku karijeru kao zapovjednik broda "S. Caterina", te se povukao "...zbog održanih napora i zbog svoje slabosti izazvane strahom i užasom pred krvlju svog brata i mnogih mornara, okrutno prolivene na brodu...". Godišnje je davao dos-ta sredstava siromašnima i za izbavljenje kršćana iz ropstva (sjeverne Afrike).

DA MOLIŠ BOGA - NAUČI MOLITVU!

Akademik **Mirko Vidović**
Pariz

O. fra Mirko FILIPOVIĆ
www.svjetlorijeci.ba
Sarajevo - Nedžerići

Velečasni!

Pročitam rado Vaše priloge u 'Svjetlu riječi', pa tako i u siječanjском broju koji dobih ovih dana. Posebno je promišljen Vaš članak: 'Sajamske pogodbe'.

Tu sam uočio i rečenicu: 'To što Bosna ima tri naroda nije ništa novo u svijetu i povijesti. Stvaranje jedne nacije od tri naroda bio bi genocid, kulturocid, historicid - Bosnocid' (s. 27).

Očito je da u svijetu u kojem Bosna pokušava opstati po volji univerzalnosti građanstva, izraženoj u povodu Referenduma od 01.03.1992., postoje različite teorije davanja smisla pravnim izričajima i to me je ponukalo da Vam predložim uvid u slijedeće lako provjerljive podatke:

U francuskoj 'Grande encyclopédie Larousse' možemo pročitati značenje riječi PEUPLE i NATION (narod i nacija).

Izraz PEUPLE označava biološki srodnu skupinu ljudi koji žive bilo u odvojitom bilo u rasutom zajedništvu sudbine, neovisno o vjeri ili uvjerenju.

Izraz NATION isto je što i ustavna definicija 'universalite des citoyens', odnosno ukupnosti građanstva ili državljana jedne države koja ima svoj pravni sustav važeći za sve građane jednako.

Primjer: Po prvom francuskom

ustavu 'Constitution de la République française' (iz 1797) imate, u preambuli, Čl. XVII, koji glasi u cjelini: „La souveraineté réside essentiellement dans l'universalité des Citoyens”, gdje plural i singular

pravno koincidiraju.

KONKRETNO: Francuska nacija sastoji se od nekoliko naroda (Biskajci, Korzikanci, Okcitanzi i Alzašani), te od niza narodnosti i grupa doseljenika. Ni jedan od tih naroda se nije požalio da mu je pripadnost francuskoj naciji oduzela pravo na svoj jezik, na svoju povijest, kulturu, tj. na kontinuitet svoje posebnosti.

Budući da je povijest Francuske i izvor prava za laički ustroj države, u ukupnosti nedjeljive i neotuđive 'univerzalnosti građanstva' ne postoji poistovjećivanje vjerskih skupina s biološkim skupinama, pa tako ni pravnih formi segregacije koja bi iz te nelogičnosti proizlazila.

Izraz 'konstitutivni narodi' potječe iz - staljinističke marksističke teorije prava.

BOSNA: Bosna je po sastavu svog pučanstva najjednostavniji primjer istovjetnosti: povijesti države, naroda, protežnosti državnog teritorija i jezika. U priloženom tekstu možete dobiti uvid u znanstveno dokazanu postavu o izvornosti pučanstva na prostoru Bosne i Hrvatske.

U Hrvatskoj, npr. postoje nacionalne, vjerske, jezične i druge skupine koje čine - hrvatsku naciju jednom nedjeljivom i neotuđivom cjelinom.

Srbija je, i ne samo u tom dijelu Europe, najslabija državna tvorina, jedina u kojoj nije bilo referenduma o nezavisnosti. Referenduma nije bilo jer su etnički Srbi bili manjina u ukupnosti stanovništva na teritoriju koji oni smatraju svojim državnim područjem. Stoga su nastojali 'očistiti' one koji se nisu smatrali Srbima ili ih prisiliti da se posrbe. Srbin nije etnički, nego li politički pojam.

Ma koliko to čudno izgledalo i u ove naše dane, dokle god Srbi-janci ne shvate: tko su oni kao narod, kakva je njihova istinska povijest i gdje su njihove državne granice u povijesno-pravnom smislu, okolne nacije se ne će osjećati sigurnima u susjedstvu takve, nedefinirane, političke srtve i izvora pravnog i civilizacijskog nereda.

No, sudbina Bosne je definirana prije 150 godina: vraćena je svom stanovništvu i u toku je stabilizacija naših zamršenih odnosa iz čega nas može izvući najprije znanje, a zatim i strpljenje koje svijet dijeli s prisebnim ljudima koji su za to odabrani i koji na tome svakodnevno radi uz jamstvo dostatne sile da - obnovi Bosnu na svojim povijesnim temeljima. Sad kad su potrošene sve jalove 'teorije' i fantazije oko identiteta Bosne vrijeme je da se afirmira ono što ne može biti logički osporeno - povijesno-pravni kontinuitet Bosne kao države.

Ova godina iznijet će na vidjelo ukupnost rezultata tih napora koji će u novom i definitivnom USTAVU BOSNE doživjeti i svoju punu zrelost.

SAJAMSKE POGODBE

Fra Mirko Filipović,
www.svjettorijeci.ba

Sudbina Bosne od Kulina bana do naših dana bila je takva da je imala četiri vrste vlasti: vladavinu osionih velikaša, koji svoj dio posjeda nastoje odvojiti i osamostaliti; vladavinu stranaca, koji jedan dio stanovništva privilegiraju a drugi tlače; vladavinu jednog dijela domaćih, koji nastoje drugi dio domaćih istrijebiti; vladavinu ideologije, koja potiranjem različitosti nastoji stvoriti vještački jedincat identitet. Ovi modeli su se smjenjivali, nekad međusobno miješali, a danas su - na nesreću - svi odjednom djelatni. Sva ta tužna povijesna priča ove zemlje svodi se na uporan i uzaludan projekt: kako nenormalnim sredstvima stvoriti normalnu Bosnu. Ako se sve dosad nije uspjelo, opravdanje se izmišlja jadikovkom: Bosna je komplicirana! Gotovo strašilo od zemlje, čudo neviđeno! A to je bezočna laž.

fra Mirko Filipović

To što Bosna ima tri naroda nije ništa novo u svijetu i u povijesti. Stvaranje jedne nacije od tri naroda bio bi genocid, kulturocid, historicid - Bosnocid! Tri naroda su temelj Bosne, temelj njezina identiteta. Insistiranje na očuvanju takva identiteta nije nikakav nacionalizam, nego - prije - humanizam. Neljudski je na bilo koji način zatirati identitete, različitosti, prava naroda na opstojnost, političku

subjektivnost i gospodarski razvoj. Nema toga principa i načela koji bi mogao biti dovoljno velik argument da se suverenost triju naroda u BiH proglasi smetnjom integraciji Bosne, normalizaciji političkog života i prosperiteta države. Priče o tome kako insistiranje na pravima naroda ugrožava prava pojedinca i građanina prah su natražnog boljševičkog ideološkog opijuma, koji se sada šlepa na atraktivne građansko-liberalne aksiome o građaninu kao počelu svijeta. Gdje su građanin i pojedinac bili kada su boljševici stvarali novi i bolji svijet, o tome ne treba puno razglabati. Ne treba, međutim, previše pameti niti da se dokuči kako se sve europske uзор-zemlje u kojima je građanin, tobože, temeljni princip države, i dalje nazivaju isključivo nacionalnim imenima, kako je najbrojniji narod isključivi vladar države a drugima je ostavljena široka sloboda da se uključe u državni narod i samo tako postanu građanima koji su temelj države. Ako netko ima kakvih drugih ideja o sebi - kao npr. Baski, Katalonci, Korzikanci, Lužički Srbi - te ideje nemaju pravo građanstva, nego se bez rasprave svrstavaju u policijske odjele za terorizam.

Bosna ima pravo na svoja tri naroda i njezina tri naroda imaju pravo na nju. Ne na dio nje, nego na cijelu zemlju. Ne onoliko koliko koga ima, nego onoliko koliko svaki drugi suveren narod na svijetu ima prava u svojoj državi. Ne onako kako se uspije s nekim dogovoriti, nego onako kako svakom narodu pripada na temelju njegove suverenosti. Ne na osnovi na brznu skrpljenog diktata u američkoj vojnoj bazi, nego na osnovi neprolazne i neporecive slobode, nedodirljivog prava i neokrnjivog dostojanstva jednog europskog naroda.

Sve što ima bilo koji narod koji

ima svoju državu, moraju imati sva tri naroda u Bosni i Hercegovini, koji imaju nju kao svoju državu. Sve nacionalne, kulturne i obrazovne institucije, sve mehanizme vlasti, sva ljudska i građanska prava, sva komunikacijska sredstva - dakle sve ono što bi imao jedan narod da je, kojim slučajem, sam u državi. To što u Bosni nije samo jedan narod nego tri, znači samo da se princip slobode i prava jednoga mora reducirati principom slobode i prava drugoga, a to znači da se dio slobode i narodnog prava mora prenijeti na zajedničku razinu da bi mogla opstati država. Jer i država ima svoja prava. Da bi mogla funkcionirati kao suvremena i moderna, država BiH mora imati sve one ovlasti koje imaju sve druge uspješne države. Ona ne može biti vlasnica svojih naroda, ali ni njihova zarobljenica. Princip je jasan: ako se želi imati državu, treba joj neminovno dati ono što mora imati. No, treba isto tako jednom doista jasno dati do znanja da se ne troši vrijeme na lažne nade kako će samo jedan narod dobiti isključivo pravo na cijelu državu ili kako će netko moći iznijeti iz BiH nekakav svoj dio i odnijeti ga u miraz nekoj drugoj državi. Prava triju naroda i prava države dva su osnovna principa za bilo kakve normalne dogovorne razgovore. No, za njih su potrebni političari-državnici, a ne političari-kauboji i sitni šićari koji na nekakvim seoskim pijacama pljuju u ruke kako bi pukla pogodba na temelju trenutnog stanja cijena krmetine, junetine ili janjetine - svejedno.

OVAKO SU PROIZVODILI SRBE U HRVATSKOJ (3)

Izvor: **Petar V. Krestić**
www.srpsko-nasledje.co.yu

RASFORMIRANJE VOJNE GRANICE

Procesom razvojačenja Vojne granice, koji je tekao od 1868. do 1873. godine, kao i njenom provincijalizacijom, nastalom pripajanjem hrvatskoj, 1881. godine, naglo je prekinut način života srpskog graničnog stanovništva, koji se tokom decenija izgrađivao i u priličnoj meri ustalio. Posle ukidanja starih ustanova, u novoj, nepoznatoj sredini, koja nije odgova-

"Privrednikov" kalendar, sa slikom Vladimira Matijevića: Dobrotvorni rad na zbrinjavanju srpske dece počeo je sam, raspitivao bi se kod popova i učitelja za bistro ali siromašno dete, a onda bi ga, uzgred, kad završi posao, preporučivao poslovnim prijateljima kao "svog malog rođaka". Imao je, kažu, oko 250 "malih rođaka" na zanatu, kad je odlučio da se obrati za pomoć u svojoj misiji, uglednim sunarodnicima, dobrotvorima i nacionalnim radnicima

rala njihovoj svesti, navikama, prirodi i stepenu razvitka, srpsko stanovništvo, poteklo, najvećim delom, od razvojačenog kadra Vojne granice, osposobljeno tokom dugog niza godina, gotovo isključivo za vojnu službu, ili poljoprivredne poslove, nije bilo u stanju da se snađe u novim okolnostima.

Krajem XIX veka, privredni razvoj zahvatio je, u početku, najsevemije, a potom i ostale delove Trojednice, noseći uveliko predznake kapitalističke privrede. Nemilosrdne posledice razornog dejstva kapitalističke privrede osetilo je celokupno stanovništvo Granice, ali su njegove posledice najsnažnije osetili Srbi.

Naši ljudi potiskivani su na ekonomskom, ali i na svim drugim poljima. Stranci su u svojim rukama čvrsto držali sve značajnije pozicije u društvu, počevši od vlasti pa do najsitnije trgovine i zanatstva, ostavljajući Srbima da se bave zastarelim strukama, te stoga nije čudo što su najnapredniji zanati u narodu nazivani "nemečki", pošto su se nalazili u rukama stranaca.

SRPSKI KAPITAL TRI PUTA MANJI OD HRVATSKOG

U najgorem ekonomskom i političkom položaju nalazilo se agrarno srpsko stanovništvo. Veoma mali broj sela imao je osnovnu školu, neupućeni zemljoradnici nisu racionalno i efikasno obrađivali zemlju, u krajevima naseljenim Srbima gotovo da i nije bilo železnice i puteva, a tamo gde su postojali - bili su loši, dok su državni nameti bili izuzetno visoki za siromašan narod pasivnih krajeva.

Posebno tešku situaciju izazvao je Zakon o ukidanju kućnih zadruga, koje su predstavljale ekonomsku osnovu graničarskog stanovništva i činile osnovni oblik njegove druš-

Jedan "Privrednikov" pitomac, po dolasku iz sela, spreman da pođe na zanat. Isti pitomac, nekliko godina kasnije, kao trgovački pomoćnik

tvene zajednice. Donošenjem ovog Zakona, došlo je do teških i sveobuhvatnih društveno-ekonomskih poremećaja, kao i do naglog siromašenja i propadanja stanovnika Granice. Kako nije bilo u mogućnosti da uredno plaća poreze, siromašnije stanovništvo, pre svega, ono iz bivše Slavonske i Sremske granice, često je, u poslednjim decenijama XIX veka, gubilo svoja imanja. Ove posede, prodavane pod prinudom, uglavnom zbog nepodmirenih dugova, većinom su kupovali stranci, najčešće Nemci.

Srpski kapital ne samo što je bio nešto više od tri puta manji od onog koji se nalazio u rukama Hrvata nego je bio i nesrazmerno raspoređen. Najslabije je bio koncentrisan u oblastima gde su Srbi činili većinu stanovnika, tačnije u Lici, Baniji i Kordunu, a najjače na severu zemlje, u istočnoj Slavoniji i Sremu, gde je konkurencija bila najsnažnija, ali su i uslovi poslovanja bili najpovoljniji zbog velikih viškova poljoprivrednih proizvoda, relativno guste železničke i putne mreže i razvijene tranzitne trgovine.

Osim toga, u to vreme Srbi nisu

imali organizovane novčane institucije, tako da sitni kapital naše narodne privrede nije stajao u nacionalnoj službi.

Sve ovo omogućilo je strancima, pre svega Nemcima, Mađarima i Jevrejima, da postepeno započnu osnivanje svojih kolonija po Ugarskoj, Hrvatskoj, Slavoniji i Bosni,

istraju u tome, i da sistematski preuzimaju prirodne resurse i sve značajnije institucije u tim oblastima.

U takvoj situaciji, narod je, nemoćan da bilo šta suštinski izmeni, a u želji da obezbedi egzistenciju svojim porodicama, započeo masovno da prodaje zemlju i drugu

imovinu i da se iseljava, u najvećem broju potraživši utočište u Americi. Stoga nije ni čudo što je ondašnja peštanska štampa zlorado pisala "da se Srbi povlače ispred pritiska sa severa na jug, kao što su Indijanci uzimali u prašume ispred krčevina belih ljudi".

KAZNENA PRIJAVA ZA RATNI ZLOČIN (6)

Croatia Libertas, Mostar

¹Hrvatsko-muslimanski sukobi

U traženju razloga za sukob između Hrvata i Muslimana-Bošnjaka svaka strana ima svoje kriterije i svoje krivce, a u pravilu vidi ih samo u drugome. U tome se događaju neshvatljivi obrati u kojima se zaboravlja izvor svih ratnih zala, srpska agresija na Bosnu i Hercegovinu. Tako dio muslimansko-bošnjačkih političara optužuje Hrvate za agresiju i genocid, zaboravljajući zlodjela srpskog agresora, ne spominjući zla koja su oni nanijeli Hrvatima; npr. u srednjoj Bosni i u Hercegovini.

I Hrvati i Muslimani-Bošnjaci uglavnom prešućuju vlastite zločine. I dok svaka strana pokušava prikriti svoje zločine i zločince, svima su puna usta opraštanja i pomirbe. U svjetskoj javnosti se obično ističu zločini Hrvata u Ahimićima i Stupnom Dolu, a potpuno su ili djelomice zataškana zlodjela Muslimana-Bošnjaka u Borovici kod Vareša, Kiseljaku kod Žepča, Trusini, Uzdolu, Doljanima, Grabovici kod Jablanice, Konjicu i u Mostaru. Svaka strana svoje zločine prešućuje ili umanjuje, traži opravdanja za njih u raznim okolnostima, a tuđe uveličava do razine genocida i generalizira do kolektivne nacionalne odgovornosti. Nerijetko se optužuje za genocid cijeli narod, protivnik se sotonizira. Tako se ne spominju mnoga pozitivna događanja kao slučaj u vitezu gdje su

bosanski franjevci pred razjarenim ekstremistima iz svoga naroda branili Muslimane-Bošnjake ili da su u Varešu domaći Muslimani-Bošnjaci pomagali svoje susjede Hrvate, ne spominjući zajedničke borbe u toku cijeloga rata u području Bihaća i Bosanskoj Posavini protiv zajedničkog neprijatelja.

Bugojno

Uz to se pomno onemogućava svaki očevid mjesta zločina. Muslimani-Bošnjaci još ni danas ne dopuštaju hrvatskim stanovnicima sela Grabovica kod Mostara da dođu, identificiraju i dostojanstveno pokopaju svoje najbliže koje su pripadnici Armije BiH masakrirali. Selo Orašac su opkolili žicom da Hrvati ne bi mogli ući u njega.

O karakteru ratnog sukoba između Muslimana-Bošnjaka i Hrvata u Federaciju Bosne i Hercegovine mišljenja su podijeljena. Često se zaboravlja da je taj sukob samo posljedica srpske agresije na teritorij države Bosne i Hercegovine. Taj sukob se proglašava međuetničkim, građanskim ili čak vjerskim ratom. Postoji i mišljenje da je taj sukob rat hrvatskih separatista za

odcjepljenje nekih "hrvatskih" prostora države Bosne i Hercegovine i njihovo priključenje Republici Hrvatskoj. Bio bi to onda međuetnički i međudržavni sukob koji podliježe normama međunarodnog ratnog prava. Srbi i SR Jugoslavija su tim sukobom nastojali dobiti novi argument da se u BiH radi o građanskom ratu, a ne o njihovoj agresiji. Činjenica je da je hrvatski narod u BiH na referendumu (ožujak '92.) dao svoj glas za samostalnu BiH, te da je Republika Hrvatska jedna od prvih zemalja koja je priznala BiH.

Treba podsjetiti da se hrvatski narod u Bosni i Hercegovini prvi organizirao politički i vojno protiv srpskog agresora. Ta njegova organizacija bila je temeljem nastojanja da se održi kao konstitutivan i suveren narod u Bosni i Hercegovini. U redovima hrvatskih vojnih postrojbi početkom rata u Bosni i Hercegovini s Hrvatima se bore i Muslimani-Bošnjaci. Hrvatska zajednica Herceg-Bosna (HZ HB) konstituira se 8. travnja 1992. godine, što je bilo u skladu s tadašnjim ustavnim rješenjima o osnivanju zajednica općina. Isti dan formirano je i Hrvatsko vijeće obrane (HVO) kao vrhovno tijelo obrane hrvatskog naroda u HZ HB i zaštite drugih naroda u toj zajednici od bilo kojeg agresora. U osnivačkim aktima HZ HB i HVO nema separatističkih tendencija. Oružane postrojbe hrvatskog naroda (HVO) tako su se borile za opstojnost

kako hrvatskog tako i muslimansko-bošnjačkom naroda tijekom srpske agresije na Bosnu i Hercegovinu.

Borba protiv srpskog agresora u Bosni i Hercegovini bila je i obrana vlastitih prava u državi Bosni i Hercegovini. Dok je srpsko-crnogorski agresor razarao hrvatsko mjesto Ravno kod Trebinja, u istočnoj Hercegovini, iz Sarajeva su dolazile poruke "to nije naš rat" (A. Izetbegović). Vojna organizacija muslimansko-bošnjačkog naroda u Bosni i Hercegovini organizacijski je osmišljena tek 15. travnja 1992. godine i nazvala se Armija BiH, a stvarno je zaživjela znatno kasnije. Posljedice ratnog sukoba između Hrvata i Muslimana-Bošnjaka u Bosni i Hercegovini su višestruke i tragične za sudbinu zemlje i za sva tri naroda u njoj. Velikosrpska agresija je uspjela prirodne saveznike u borbi protiv agresora proizvesti u ljute neprijatelje. U tome je samo agresor dobio.

Sličan proces bi mogao biti danas porazan za muslimansko-bošnjački narod u Bosni i Hercegovini, ako islamski radikalizam uznapreduje, jer će se hrvatski i srpski narod u Bosni i Hercegovini naći u istom košu. Bit će jednako ugroženi i to će ih voditi strateškom savezništvu naspram Muslimana-Bošnjaka. Tako će se na istoj ravnini naći jedan od dva ugrožena naroda (Hrvati) s agresorom (Srbi), a vezivat će ih savezništvo iste ugroženosti, etničke i religijske sličnosti.

Kao posljedica hrvatsko muslimansko-bošnjačkog sukoba nastao je tragičan egzodus hrvatskog naroda iz područja koja su bila ili su potpala pod kontrolu Armije BiH, ali isto tako i obrnuto. U vrijeme tog sukoba iz Bosne i Hercegovine je prognano ili izbjeglo oko 150 tisuća Hrvata i oko 50 tisuća Muslimana-Bošnjaka. Posebno je stradala Katolička crkva u Bosni i Hercegovini, kako ona živa tako i ona materijalna. Nestalo je na desetke katoličkih župa, a župa Borovica kod Vareša

je uništena do temelja, jer su svi vjernici izbjegli, uništeni su i spaljeni: župna crkva, župna kuća, vjeronaučna dvorana, groblja su porušena i oskrvnjena, popaljene su sve stambene i gospodarske zgrade.

U svijetu su dovoljno poznati svi hrvatski zločini, nad muslimanima-bošnjacima, iako se za neke ne zna tko su im pravi inicijatori. Tko nije čuo za Ahmiće i Stupni Dol? Muslimansko-bošnjački zločini nad Hrvatima malo su poznati. Njih sam istraživao i ovdje ih iznosim. Nije mi cilj suditi ni optuživati, jer povijest uzimam kao pouku za budućnost. Ne ulazim ni u to tko je prvi počeo zločine niti tko je počinio više zlodjela. Nastojim iznijeti činjenice, a o njima svatko neka sam sudi.

Islamski centar Bugojno

U svome istraživanju vodio sam se načelom: samo pouzdane činjenice, ništa dodavati, ali ništa ni ne oduzimati ili umanjivati. Može se postaviti pitanje pristranosti tj. zašto, kao Hrvat, pišem samo o muslimansko-bošnjačkim zločinima nad svojim Hrvatima? Ovime ne želim presuđivati, ali ističem da mi je kao Hrvat bilo lakše doći do podataka o zločinima Muslimana-Bošnjaka nad Hrvatima nego obrnuto. Jednom Muslimanu-Bošnjaku to bi bilo, svakaako, pristupačnije, u istraživanju hr-

vatskih zločina. Istakao bih da sam prvi u svijetu pisao o zločinu u Stupnom Dolu, kraj mog rodnog Vareša, i osudio ga, a bilo je to samo nekoliko dana poslije tog tragičnog događaja.

Ne držim da sam iznio svu fotografiju. Usudujem se reći da ona nikada neće biti potpuna. Grešaka vjerojatno ima; ne posve točnih datuma, lokacija, imena počinitelja, zločina, ubijenih, masakriranih, silovanih žena, uništene kulturne baštine i sakralnih objekata. Bilanca smrti u Bosni i Hercegovini tijekom rata 1991.-1995. godine je stravična. Ubijenih i poginulih je 278 tisuća ili 6,38 posto od ukupnog stanovništva u Bosni i Hercegovini. Prema nacionalnoj strukturi ubijenih, odnosno poginulih, Muslimana-Bošnjaka je 140.800 ili 7,3 posto od ukupnog muslimansko-bošnjačkog stanovništva, Srba 97.300 ili 7,1 posto od ukupnog srpskog stanovništva u Bosni i Hercegovini, Hrvata 28.400 ili 3,7 posto hrvatskog stanovništva u Bosni i Hercegovini, a "ostalih" 1.500 ili 0,4 posto.

Broj prognanih i raseljenih osoba kreće se oko dva milijuna od ukupno preko 4,3 milijuna stanovnika prijeratne BiH.

U svome istraživanju služio sam se vlastitom dokumentacijom, podacima prikupljenim za novinarskih obilazaka Bosne i Hercegovine, posebno rodnog Vareša, pa Mostara, Kraljeve Sutjeske, Rame, Nove Bile, Bugojna, Fojnice, Kreševa. Drugi izvor podataka su dnevne novine, tjednici i mjesečnici, koji su izlazili u Hrvatskoj i Bosni i Hercegovini, a posebno Slobodna Dalmacija, Nedjeljna Dalmacija, Svjetlo riječi, Crkva na kamenu, Kršni zavičaj, Una, BiH ekskluziv. Nešto podataka je iz velikog i iscrpnog arhiva Komisije za utvrđivanje ratnih zločina Hrvatske zajednice Herceg-Bosne.

¹ ZLOČIN S PEČATOM, *Ivica Mlivočič*

PISMA ODVJETNIKA STJEPANA VOKIĆA

Stiglo nam pismo od odvjetnika **Stjepana Vokića**, Zagreb, Republike Austrije. Poslao ga Glasniku dne 4. veljače 2009. Evo ga:

POSLOVNA SAVJETOVANJA DRAGUN d.o.o.

Pete poljanice 7
10000 ZAGREB

n/r glavnog urednika tjednika Glasnik Hrvatskog uljudbenog pokreta dr. sc. To mislava Draguna

Sukladno članku 56. Zakona o medijima (N.N. 59/04) ovim putem u ime i po izričitoj uputi moje stranke gđina Dinka Odaka iz Zagreba, Čalagovićeve 19, a čiju punomoć dostavljam u prilogu molim da objavite odgovor na netočne informacije objavljene u tjedniku „Glasnik Hrvatskog uljudbenog pokreta“ od 10.01.2009. godine, broj 40, u tekstu pod naslovom „Miljenko Hajdarović – Židoljub, Komunist, lažni povjesničar i izrod!“, podnaslov „Lažni povjesničar – istoričar“ na stranici 15.

„Dinko Odak, jedan od Hajdarovićevih najbližih suradnika ima dobro popunjen kriminalni dosje, ima srednju stručnu spremu, bavi se švercom, osuđivan je zbog prijevара i ucjene.“

Odgovor glasi:

„Gospodin Dinko Odak je u Vašem tekstu oklevetan, i **iznijet je niz uvreda i laži te neistinitih podataka o njemu, uslijed čega je bio izložen zapitkivanjima, nevjericu prijatelja i neugodno na radnom mjestu.**

Gospodin Dinko Odak iz Zagreba, Čalogovićeve 19, nikada nije imao kriminalni dosje, niti se bavio švercom, a također nije niti osuđivan zbog prijevара i ucjene, već naprotiv gđin Odak je uzoran građanin koji nikada nije imao sukob sa zakonom, pa čak niti s prekršajnim za-

konom što je vrlo lako provjerljivo i dostupno svakom građaninu.“

U svemu tome mogu zaključiti da ste imali namjeru **ne znam iz kojih razloga** očitо samo Vama znanim oklevetati mog klijenta čime ste mu nanijeli štetu.

Molim vas da sukladno Zakonu ovaj odgovor objavite u prvom slijedećem broju izdanja tjednika Glasnik Hrvatskog uljudbenog pokreta, a u protivnom bit ću prisiljen ostvarivanje prava moje stranke zatražiti sudskim putem.“

Nakon toga stiglo je i drugo pismo, istog odvjetnika, s istim nadnevkom.

POSLOVNA SAVJETOVANJA DRAGUN d.o.o.

Pete poljanice 7
10000 ZAGREB

Sukladno članku 22. Zakona o medijima (N.N. 59/04) ovim putem u ime i po izričitoj uputi moje stranke gđina Dinka Odaka, Čalogovićeve 19, Zagreb, a čiju punomoć dostavljam u prilogu, obraćam se kao nakladniku Glasnika Hrvatskog uljudbenog pokreta te zahtijevam da u prvom slijedećem broju tjednika Glasnika Hrvatskog uljudbenog pokreta objavite ispriku mojoj stranci gospodinu Dinku Odaku, a zbog članka objavljenog u Glasniku Hrvatskog uljudbenog pokreta u broju 40 od 10. siječnja 2009. godine na stranici od 14- 15 „Miljenko Hajdarović – Židoljub, Komunist, lažni povjesničar i izrod!“ u podnaslovu „Lažni povjesničar - istoričar“.

Napominjem da ovaj zahtjev za isprikom podnosim kao preduvjet propisan člankom 22. st. 2. Zakona o medijima (N.N. 59/04).“

ODGOVOR UREDNIŠTVA ODVJETNIKU STJEPANU VOKIĆU

Velecijenjeni g. odvjetniče,

Vaša dva pisma poslana nam s dne 4. veljače 2009. godine objavljujemo cijelosti, isključivo kako bi se čula i druga strana, a ne zbog nametnute nam obveze. Naime, Vi i Vaš klijent Dinko Odak, djelujući udruženo, iste izjave niste ama baš ničim poduprli, osim pustim i praznim riječima.

Osim toga:

1. Autor teksta je **Filip Barišić**, a Vi biste kao ozbiljan odvjetnik morali razlikovati ulogu pisca i urednika, te pratiti tijek zakonskih promjena.

2. Sporni članak je preneseni uradak izvorno objavljen na interentskom portalu www.hrvatskapovijest.com dne 4. siječnja 2009. godine, gdje se i sada može pročitati.
3. Vaše traženje isprike smatramo otvorenom prijetnjom, ucjenom i lažnim optuživanjem, za što ćemo **svakako potražiti zakonsku zaštitu**, a i podnijeti **stegovni zahtjev** protiv Vas Hrvatskoj odvjetničkoj komori.

**Uredništvo
Glasnika HUP**

„TAKAV ČOVJEK NAM NE TREBA, NEKA IDE U IZRAEL“

Ivana Kalogjera Brkić, *Jutarnji.hr*, 5. veljače 2009.

„Hajdarović zasigurno jeste zaslužio sve prijetnje smrću koje je dobio, a zaslužuje i obistinjenje tih prijetnji. Takvog čovjeka Hrvatska ne treba, neka ide u Izrael ako voli Židove i njihov novac. Nacionalna revolucija, koja nam sledi za 10-15 godina, pomest će s hrvatske pozornice sve aktere širenja dezinformacija i diskreditiranja Hrvatske tijekom razdoblja od 1945. do osnutka nove NDH, a velika je vjerojatnost da će se i Hajdarović naći među tom gospodom koja će visiti na banderama po Hrvatskoj!“

To je samo jedna od prijetnji smrću koju je unatrag mjesec dana dobio Miljenko Hajdarović, mladi učitelj povijesti u osnovnoj školi Šenkovec i urednik elektroničkog časopisa "Hrvatski povijesni portal". Hajdarovićevi prijatelji kažu da on dnevno dobiva dvije do tri prijetnje smrću, a neke od njih objavljene su i ispod teksta koji je pod naslovom "M. Hajdarov - židoljub, komunist, lažni povjesničar i izrod!" na internetu objavio izvjesni F. B. O prijetnjama je Hajdarović još prije dva tjedna obavijestio policiju, no ona do sada nije poduzela ništa. Dapače, F. B. je u međuvremenu i na Facebooku pokrenuo grupu "Hajda-

rović - lažni povjesničar i izrod". Grupa je jučer okupljala 204 člana.

O muzeju u medijima

„Kao građanin podnio sam kaznenu prijavu policiji. Što su poduzeli, ne znam. Kada ih god nazovem, kažu da rade na slučaju“ - rekao nam je Hajdarević i istaknuo da je zabrinut za svoj život i živote svoje obitelji jer je od prijave prošlo više od 15 dana. Hajdarović osobno ne poznaje F. B. i nikada ga nije vidio, pa i o motivima prijetnji može samo nagađati.

„U srpnju prošle godine bio sam član skupine od 24 nastavnika iz Hrvatske, profesora povijesti, etike i filozofije i vjeroučitelja, koji su se posjetili Izrael i upoznali se s poviješću Izraela i Židova, osobito s holokaustom. Tada sam došao na ideju da u školi osnujemo muzej holokausta koji je otvoren 27. siječnja, na Dan sjećanja na žrtve holokausta. To je jedini muzej takve vrste u Hrvatskoj, pa je o njemu bilo dosta riječi u medijima“, rekao je Hajdarović koji sumnja da je upravo to bio povod za njegov javni linč. Naime, osim što je Hajdarovića, za sada bez ikakvih posljedica, javno okvalificirao kao "komunista", "veliĉatelja zloĉinca i diktatora Tita", "širitelja komunistiĉkog mita o Jasenovcu", "židovskog plaćenika" te "osobu koja učenicima ispire mozak kojekakvim cionistiĉkim mitovima", dok s druge strane minorizira poglavnika Pavelića, F. B. je na internetu objavio Hajdarovićeve osobne podatke: njegovu fotografiju, kućnu adresu, broj mobitela i kućnog telefona.

Nakon toga je netko na internetu ostavio prijetnju sljedećeg sadržaja:

„Šta mu je to stvarno adresa? Ako je doma, bit će Auschwitz i Dresden zajedno u 15 minuta. Da mi dijete ide kod takvog profesora, digao bih cijelu školu u zrak“.

Što policija i drugi odgovorni u državi kane poduzeti u ovom slučaju, ni mi jučer nismo uspjeli doznati, što je prilično neobično s obzirom na to da se zadnjih dana u javnosti iznimno mnogo raspravljalo o antisemitizmu.

Medij kao i svaki drugi

„Više nema nikakve dvojbe. Internet je medij kao i svaki drugi i sve prijetnje ostavljene na internetu trebaju se tako i tretirati“, rekao je odvjetnik Veljko Miljević.

„Prije svega se radi o poticanju na počinjenje teškog kaznenog djela, ubojstva, za što je zakonom predviđena kazna od pet do 15 godina zatvora“, rekao je Miljević te dodao da se tu radi i o djelu protiv sloboda i prava građanina i čovjeka, a prekršen je članak 201 KZ-a koji zabranjuje bilo kome da u javnost iznosi neĉije osobne podatke.

Izrael

Miljević smatra da bi uz F. B. policija trebala obraditi i sve one koji su se s njim udružili u počinjenje kaznenog djela te podnijeti prijave.

FILIP BARIŠIĆ: ODGOVOR LEŠINARIMA

Jučer, 5. veljače u dnevnim novinama "Jutarnji list" osvanuo je članak Ivane Brkić o mome koji govori o Miljenku Hajdaroviću. Prisjetimo se, Hajdarović je onaj prevarant o kojem uvijek možete pročitati moj sporni članak. Poštovana gospođa Brkić već u samom naslovu svog članka nastoji Hajdarovića prikazati kao žrtvu citatom gosp. Trpimira Gudara "Takav nam tu ne treba, neka ide u Izrael", također i na početku članka objavljuje citat gospodina Gudara, naravno samo onaj dio njega od kojeg može napraviti dobru priču prevrtanjem smisla nepotpunog citata koji ne sadrži obrazloženje koje opravdava rečeno jerbo gospođi nije u cilju dokazati istinu nego je "prilagoditi" s obzirom na trenutačno političko stanje i stav njenih nadređenih. Ona je poput Hajdarovića samo jedna u nizu marioneta koje se prodaju za Judine škude!

Cijenjena gospođo Brkić, ako Vam je stalo do istine, saslušajte i drugu stranu. Naime, u ranim danima mrežopisa, čim su se pojavili proslavi poput onih o Jasenovcu, dolepršao je s njima i drug Miljenko, više puta slao mi je obavijesti kao što su "da do kraja tjedna mogu očekivati prikaz mrežopisa u Hrvatskom povijesnom portalu", poruke u kojima se blate hrvatski velikani i sl. Upravo je to bio razlog mog pisanja članka o njemu i njegovom antidržavnom dje-

lovanju! Sve ostalo što sam htio reći, napisao sam u samom članku ali Vi ga očito ne možete ili jednostavno ne želite shvatiti jer vam nije po volji, a ja, sve što sam napisao potkrijepio sam obrazloženjem te usto stavio i poveznice za sporne članke!

Gospođo Brkić! Vi se pozivate na članak 201 kaznenoga zakona koji zabranjuje bilo kome da u javnost iznosi nečije osobne podatke. Moram naglasiti da je navedene podatke objavio Miljenko Hajdarović u svome životopisu koji se nalazi na međumrežju i svatko ima pristup njima. Ono što sam ja napravio jest to da sam ih prenio kako bi se čitatelji bolje upoznali sa dotičnim gospodinom. Stoga podatke je iznio Hajdarović a ne ja. Isto kao što ste za ono što napišete u Vašim člancima odgovorni Vi, a ne novine za koje pišete, tako je za objavu osobnih podataka Miljenka Hajdarovića odgovoran on sam, a ne ja! Što se tiče prijatnji, ograđujem se od svih izjava i komentara upućenih Hajdaroviću, cilj mi nikad nije bio naškoditi Hajdaroviću nego ga spriječiti u naumu krivotvorenja povijesti.

Zanimljivo je da ste naveli to da ga proglašavam komunistom, veličateljem komunističkog zločinca Tita, širiteljem komunističkog mita o Jasenovcu, židovskim plaćenikom... S druge strane kao i kod citata s početka članka, niste prenijeli niti moje

argumente koji to potvrđuju nego ste, već prije pisanja članka zauzeli svoj umjetni stav i prema njemu ga napisali, namećući ga tako svim čitateljima dnevnih novina, odnosno prikazujući Hajdarovića kao sveca, a mene kao fašista i antisemitista. Dakle Vaše umjetno razmišljenje i poruka je jasna: štiti negativce, prikazuju ih kao svece, antikomunisti su fašisti, komunisti prikriveni pod imenom antifazišizma veliki su borci za ljudska prava, kazniti treba one koji se ne pokoravaju interesima vaših nalogodavaca, boriti se protiv lažne komunističke i židovske promidžbe je kazneno djelo, dok su borci za istinu zločinci jerbo njihov stav nije u skladu sa stavom njihovih nadređenih.

I za kraj jedna poruka svima Vama što pišete za listove što šire dezinformacije i zablude: dok vi nečiste savijesti sluganski i ponizno piskarate za blijedne honorare, mi se časno i čiste duše borimo za istinu, pravdu i ljubav, za te vrijednosti živimo, za to smo u svakom trenu spremni umrijeti! Bogatstvo duhom, najveće je bogatstvo! Nažalost većina od vas na koje se misli nikad neće doći do takve duhovne razine. Hrvati, braćo moja, zapamtite, dokle god ne klone mo duhom, neće nas uspjeti pobijediti ni sve moguće ujedinjene sile zla, to moć je bezgranična, to snaga je neprocjenjiva!

NAJKROATOCENTRIČNIJI UDŽBENIK IZ POVIJESTI

hakave.org

Prenosimo članak iz Jutarnjeg lista na temu udžbenika raznih izdavača iz povijesti za 8. razred, od kojih su neki izazvali niz kritika i polemika u javnosti (Krešimir Erdelja i Igor Stojaković - Školska knjiga, Snježana Koren - Profil). Novinarica Ivana Kalogjera-Brkić ustvrdila je kako je udžbenik autorskog trojca Bekavac - Bradvica - Miočić u izdanju Alfe po ocjeni povjesničara najkonzervativniji i najkroatocentričniji od svih udžbenika povijesti za 8. razred.

Osim članka Ivane Kalogjere-Brkić pažnju su nam privukli i komentari čitatelja na portalu Jutarnjeg lista koje također ovdje prenosimo.

(ulomak, odnosi se na „Jutarnji list“, Zagreb, 14. svibnja 2007.)

ŠTO ZNAČI BITI KROATOCENTRIČAN?

Mogu li se udžbenici francuske, američke, talijanske, mađarske i ine povijesti nazvati "...centrični"? Mislim da takve kvalifikacije mogu izreći

samo kroatofobi. Samo su Hrvati i Hrvaticke nacionalisti i "kroatocentrični" ako, reći ću jednostavno, vole svoju domovinu i narod i cijene, konačno, svoju povijest, onakvu kako je Hrvati vide. Zašto bi to nama trebalo biti zabranjeno. Onima kojima se to ne sviđa, neka pišu komentare na tuđe povijesti, ako im dozvole.

(Čitatelj Jarđa)

JUGOSLAVENSTVO DANAS (4)

Predrag Matvejić, „Jugoslavenstvo danas“, Beogradski izdavačko-grafički zavod, Beograd, 1984. – izvadci

Ni posle drugog svetskog rata, ni u socijalističkoj Jugoslaviji, centralizam nije bio mimoiden kao temeljni politički koncept?

AHISTORIJSKA KRITIKA

Prošli smo kroz manje ili više paradoksalne situacije, koje ne bi trebalo objašnjavati suviše simplistički, kako se to čini. Centralizam je iza II drugog svjetskog rata bio u našim prilikama (barem neposredno iza rata) nemimoiden, ne samo zato što smo slijedili sovjetske uzore, nego jer se moralo centralizirati napore i sredstva da se zemlja podigne i obnovi, učvrsti njezino jedinstvo i osigura stabilnost. Godine 1948. i u dužem razdoblju iza Rezolucije Informbiroa, centralizam je postao na neki način spasonosan: inače, moglo se dogoditi da se u pojedinim sredinama nađu grupice ljudi u rukovodstvima kadre da zatraže „bratsku pomoć“ od Staljina, kao što se to drugdje događalo. Prema tome, ahistorijska kritika centralizma posve je bespredmetna.

Mislim da se centralizam u našim uslovima ne može tačno sagledati ako se ne ukaže na njegovu sprengu sa unitarizmom?

NARODNO JEDINSTVO

I unitarni je koncept bio, kao i centralistički, dominantan u Evropi nacija, koja je grubo uklanjala i brisala posebnosti razne vrste. Kao što su se dosta različite narodne skupine ujedinile u Njemačkoj, Italiji, Španjolskoj i drugdje, u pokretu za ujedinjenje južnih Slavena smatralo se da su naše

međusobne razlike posve nebitne i da će se s vremenom lako prevladati i pretopiti u proklamiranom narodnom jedinstvu. I tu, također, sve ono što će se dogoditi poslije ujedinjenja ne treba ahistorijski poistovjećivati sa samim ujedinjenjem i onim što mu pretihodi.

Budući da sve teži da se odredi i utemelji u kulturi – kako prelomi izgledaju na tom planu?

HRVATI I JUGOSLAVENSTVO

Može se reći da su u kulturi Hrvati (osobito oni s Juga) bili mnogo više Jugoslaveni-unitaristi negoli itko drugi u Jugoslaviji: Ujević, Meštrović, Andrić, A. B. Šimić i dr., sve stvaralački duhovi prvoga reda, barem u našim razmjerima. Tome su pridonosile osobitosti i proturječna nacionalne svijesti u Hrvata, stoljećima bez vlastite države, rastrganim četirima stranim okupacijama, razdijeljenih administrativno na Dalmaciju, Slavoniju, Hrvatsku i (djelomice) Bosnu, s brojnim razlikama u mentalitetima, jeziku (tri dijalekta), tipovima kulture (odnos Sjever – Jug) i dr.

PROŠIRENO SRPSTVO

U srpskoj kulturno-političkoj situaciji, uprkos svemu mnogo kompaktnijoj na kraju XIX i početkom XX stoljeća nego što je bila hrvatska, jugoslavenstvo nije bilo osobito izraženo: u državi koju su potresale unutrašnje sposobnosti i razdori, socijalni i politički, koja je s najvećim naporom izborila svoju samostalnost i nastojala da je očuva, duhovi su bili zaokupljeni vlastitim stvarima. Srbi nisu imali ni svoga Križanića, sveslavena, ni Strossmayera, Jugoslavena, ni Ilirski pokret, južnoslavenski. Srbi-jansko se jugoslavenstvo razvijalo najčešće kao prošireno srpstvo.

DIFERENCIJACIJE

Hrvati su se, uz ostalo, diferencirali po tome, što nisu Srbi niti pak Jugoslaveni na srpski način. (To je bio, ne samo prije II svjetskog rata, značajan činilac u formiranju hrvatske nacionalne svijesti.)

Slične se pojave mogu uočiti i u Slovenaca (oni se diferenciraju u odnosu prema ostalim južnim Slavenima prije svega različitim jezikom), i u Crnogoraca, i u Makedonaca, i u Muslimana, i u predratnoj Jugoslaviji, a i kasnije. (Neka mi bude oprošteno što se u ovim odgovorima najviše usmjerujem na hrvatskosrpske odnose: ovo nije historija Jugoslavije, nego samo pokušaj tumačenja stanovitih odrednica jugoslavenstva. Prepuštam drugima da razrade, na primjer, hrvatsko-slovenske, srpsko-crnogorske, srpsko-makedonske odnose ili pak one između Srba i Albanaca itd., kako bismo dobili cjelovitu sliku, na koju ja ovdje ne pretendiram.)

STARI ZAGREB (2)

Priredio **Dubravko Balogh**, Zagreb

LAKU NOĆ TEBI ZAGREBE

A, sad "laku noć" Tebi Zagrebe,
Vama skitnice sve.
Radi Tebe smo prošli uvrede,
Pa sad' psujem za sebe.

Nisi ti sad ništa bez nas,
"tko Ti je duša, srce, a i glas"?
Pa, kad sve to znaš,
Ne srami se sad' nas.
Sto koraka tu od Save,
Ja gubim sve dane,

Pa lažem samo radi Vas,
Da Zagreb voli nas.

Odrasteš sad tu kraj Save,
I čekaš bolje dane,
Pa tješim samo sve Vas,
Da Zagreb voli nas.

A, sad "laku noć" Tebi Zagrebe,
Ne, ne budi k'o djevojka.
Ti plešeš uvijek s krivim momcima,
Sa finima sa Tuškanca.

Ne srami se sad naših cipela,
Sa njih kaplje krv i blato predgrađa.

Pa, kad se svoj Gospodi daš
Zadnji ples je valjda naš?!

KAKO JE PRINCEZA ANNE BRISALA GUZU U HRVATSKIM ZAHODIMA

Lasa Šukilo, Zagreb, uz poticajni izvor: *I. Babić i dr., „Novi list“*, Rijeka, 5. veljače 2009.

Opet nešto senzacionalno u „Novom listu“. Preko cijele, ugleadne, zadnje stranice:

„PRINCEZA ANNE UŽIVALA U HRVATSKIM DELICIJAMA“.

Je, recesija je tu, ali što je to prema sklonostima princeze Anne ka hrvatskim delicijama.

„Britanska princeza Anne, kći britanske kraljice Elisabeth II. Drugog je dana svog službenog posjeta Hrvatskoj zajedno s predsjednikom Stjepanom Mesićem organizirala mali domjenak u zagrebačkom hotelu 'Regent Esplanada'.“

Stjepan Mesić, poznati kuhar ...

„Kao i uvijek po protokolu, princeza punog imena Anne Elisabeth Alice Louise nije dala nikakve izjave.“

Što bi onda davala izjave? Ta, što bi onda radila Vesna Pusić.

„Osim sportaša, princeza Anne se upoznala i s Vesnom Pusić, ministrom Draganom Primorcem, ...“

Dakako, bio je tu i izaslanik JNA.

„... a od uglednijih hrvatskih poduzetnika pozvan je bio i najpoznatiji hrvatsko-britanski hotelijer Goran Štrok.“

Preostalo im je samo otići na ručak. Međutim, tamo ih je čekalo iznenađenje. Golemo, kako bi rekli komšije Srbi.

„Iako su župan Ante Sanader i gradonačelnik Ivan Kuret u njevu čast priredili domjenak u Vili Dalmacija, kraljevska princeza Anne, kako doznajemo, ručala je sama u prostoriji na katu elitnog i nedavno obnovljenog zdanja. Kraljica je u Splitu jela 'finger foog', dakle kanapee od pršuta,

Društvo za pet.

sira, krastavaca, maslina, poželjela se domaćih sireva i zatražila platu svježeg voća.“

Jadna gologuzijo. Daleko si ti Sanaderu od kraljevskih jasala.

Onda je princeza Anne, pretpostavljamo, otišla u hrvatski zahod. Nu, na žalost, ne ćemo nikad saznati što se tamo događalo, jer je članak prije toga prekinut. Valjda zbog kineskog papira koji se tamo koristi.

Što možemo, nismo doznali tko je vlasnik skrbničkih računa u „Zagrebačkoj banci“, samo Franjo Gregurić ili još netko, pa ipak smo ostali živi.

ZDRAVKO MAMIĆ, ŠEF „DINAMA“: JUGOSLAVIJA JE BILA NAJLJEPŠA DRŽAVA NA SVIJETU

Lasa Šukilo, Zagreb, uz poticajni izvor: *www.jutarnji.hr*, Zagreb, 2. veljače 2009.

Jurio je Zdravko Mamić kao vrag svoju mater Zlatka Canjugu tražeći promjenu imena NK „Croatia“ u NK „Dinamo“.

Nismo znali zašto. Konačno, i to smo doznali.

Na pripremama su Turskoj nala-

ze se nogometaši „Dinamo“ iz Zagreba i fudbaleri „Partizana“ iz Beograda.

„U Antalyji se pripremaju i igrači beogradskog Partizana u čije je goste otišla Dinamova delegacija predvođena Zdravkom Mamićem kojem nije bilo teško odgovoriti na par pitanja srpskih novinara.“

Najprije ga Srbi upitaše je li jugonostalgicar.

risa Tadića za kojeg drži da je uveo pravi model u ponašanju političara."

Leba i soli. I Juge.

„Na pitanje, nedostaje li mu 'zajednička država' Mamić odgovara: - Mi smo živjeli u najljepšoj državi na svijetu koja se zvala Jugoslavija i koja je bila bez granica."

„U intervjuu Mamić priznaje kako je zapravo pomalo jugonostalgičar, da voli srpsku narodnu muziku i da zna napamet sve pjesme navijača Crvene zvezde i Partizana."

Kad je već to što je, zanimljivo je bilo doznati što misli o srpskim političarima. Ništa nije rekao o Vojislavu Šešelju, ali je o Borisu Tadiću bio iskren.

„Mamić je izjavio kako bi rado upoznao predsjednika Srbije, Bo-

Nabijem mu mamu na tarabu 'koju razbuca.

Sviraj mi tiho, Ciganine stari... Onu... Onu što boli svaka reč... Da prospem ovu tugu niz lice, I jecaj moj se stopi s violinom. Da drhte strune kao moja duša.

Pridji bliže, Ciganine stari, Samo ja da čujem... Nek stane čerga, ovde kraj Reke, Da vatru upalim, Decu ti nahranim.

Zasviraj, Cigo, onu moju, Da pustim glas... Možda će me čuti On koji zna Da srce mi je sleđeno. On koji smehom rasteruje magle, I iskrom u oku uklanja mrak.

Sviraj, Cigo, sviraj mi još, Da pesmom lice umijem, I suze Reci darujem. Da knedla ova nestane, I Sunce sine kroz oblak.

Sviraj, Cigo, prijatelju stari, Onu njegovu, Da pustim glas...

„Kada se želim provešeliti, naručim 'nešto za dušu'. Obožavam narodnu muziku. Znam napamet bar 80 posto pjesama Šabana Šaulića, Lepe Lukić i brojnih drugih" - izjavio je Mamić te dodaje kako ne želi biti lažan moralist i reći da narodna muzika nije 'in'."

Alal ti plajvajz Mamiću!

GOSPON BROZ, KAJ BUTE JELI?

Lasa Šukilo, Zagreb, uz poticajni izvor: *I.F., „Novi list“*, Rijeka, , 3. veljače 2009.

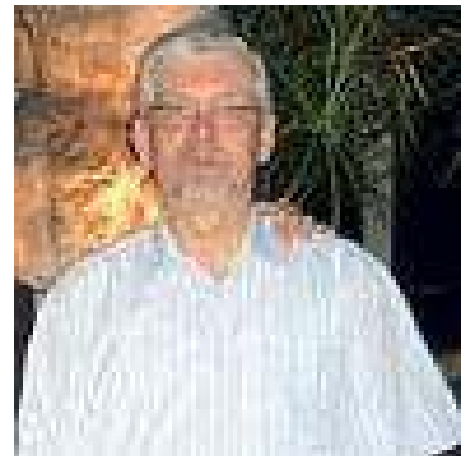
Nakon Mamićevih Roma, zasvirajmo i mi nešto naše. Imamo razlo-

ga za to. Sviraj Miroslave.

„Ne dirajte mi ravnicu, jer ja ću se vratiti."

Aleksandra Broza najurili iz Indonezije.

„Aleksandar Broz opozvan je s

mjesta hrvatskog veleposlanika u Indoneziji, a dužnost mu prestaje 5. veljače. ... Brod je, inače, u Indoneziji Hrvatsku predstavljao od 2003. godine."

Hvala lijepa! Ima i pametnih ljudi u Ministarstvu vanjskih poslova RH, iako odbijaju čitati Glasnik.

SLAVENKA DRAKULIĆ: USTAŠE DRMAJU HRVATSKOM! (20)

Lasa Šukilo, Zagreb

„Lider“ navodi:

USTAŠA BROJ DEVETNAEST - JE LI TO STIPO MATIĆ?

Ako je točno ono što Slavenka Drakulić kaže, onda je Stipo Matić, predsjednik uprave M SAN GRUPE, ustaša br. 18. Jer on je pri samom vrhu skupine hrvatskih financijskih vladara. Onih koji zaišta drmaju Hrvatskom.

To je nama naša borba dala, Da imamo Titu za maršala!

M SAN GRUPA Stipo Matić

- Prihod: 2,13 milijardi kuna
- Broj članica: 13
- Najveća tvrtka: M SAN Grupa (85%)

Priznajem, Prevarila sam se. Jeste, i Stipo Matić preko M SAN GRUPE drma Hrvatskom, ali nije ustaša. Mnogo će još Savom pro-teći vode dok na čelo M SAN GRUPE dođe pravi ustaša. Možda se to nikada i ne dogodi.

Naime, partizani vole lov. I čuva-ju je kao oči u glavi.

SUKOB INTERESA: M SAN GRUPA FINANCIRALA KAMPANJU DRAGANA PRIMORCA?

www.necenzurirano.com

Posljednjih dana, predmet interesa javnosti su i ugovori koje je Ministarstvo znanosti, obrazovanja i športa potpisivalo sa M SAN grupom, odnosno poduzećem King ICT. Prema navodima izvora iz M SAN grupe, upravo je ta kompanija tijekom prošle izborne kampanje prikriveno pomagala i financirala kampanju Dragana Primorca.

Naš izvor tvrdi kako je M SAN grupa Primorcu osigurala kompletnu informatičku, odnosno kompjutersku logistiku u izornoj kampanji, te je tako svim bliskim Primorčevim suradnicima koji su mu pomagali u kampanji M SAN grupa darovala kompjutere, laptope i potrebnu software podršku.

Ovu je opremu u M SAN grupi za

Primorca preuzimao jedan njegov bliski prijatelj, koji mu je i pomagao zakulisnom kampanjom, i organiziranjem prikrivene kampanje protiv Primorčevih političkih, ali i protivnika u struci, poput Ivice Đikića, kako to navodi naš izvor.

Osim toga, upravo su preko M SAN grupe, prema tvrdnjama našeg izvora financirani i plaćani novinari, koji su pisali i objavljivali tekstove po narudžbi Dragana Primorca, a koje je narudžbe novinarima prenosio bliski prijatelj

HDZ-ovog ministra znanosti. Novac za takve „honorare“ isplaćivan je preko M SAN grupe Primorčevu prijatelju, koji je potom taj novac dostavljao novinarima, koji su na ovakav način radili za Primorca, tvrdi naš izvor.

Izvor iz M SAN grupe tvrdi kako su upravo ovakvi aranžmani i dogovor između ministra Primorca i M SAN grupe razlog sklapanja financijski vrijednih ugovora Primorčevog Ministarstva sa M SAN grupom, i to izravnom pogodbom, bez provedbe javnog natječaja ili zakonom propisane procedure.

Izvor jednako tako tvrdi kako je bilo mnogo takvih isplata u korist Dragana Primorca i njegovih prijatelja preko M SAN grupe, kao i prikrivenih donacija vrijedne tehničke opreme za potrebe ministra znanosti i njegovih prijatelja i suradnika.

PISMO UREDNIŠTVU „FOKUSA“

Akademik **Mirko Vidović**, Pariz

Gospodine Uredniče!

U 'Fokusu', nezavisnom hrvatskom tjedniku, objavljen je prilog iz pera našeg kolege Ante Brčića, pod naslovom "Tko odlučuje u Hrvatskoj". U tom prilogu pročitao sam dvije tvrdnje koje zaslužuju nadopunu:

1) Tako je prije 17 godina (15. siječnja) naš prvi predsjednik Franjo Tuđman rekao kako se Hrvatska nakon devet stoljeća vratila u međunarodnu zajednicu kao slobodna i priznata država... Hrvati po prvi put u svojoj povijesti poslije 1102. ratovali su za vlastiti račun, tj. za svoje nacionalne interese...

2) "...dugo je i sam tražio otkud je ta sintagma 'Domovinski rat' ušla u uporabu. Najednom se razotkrio Denis Kuljiš koji je s Markom Grčićem u Globusu skovao naziv 'domovinski rat'..."

Dobro je da je gosp. Brčić stavio ta dva upitnika iza pitanja o kojima do sada nije bilo uputno javno disertirati. No, Hrvati se nikad ne će odreći ni jednog dana svoje povijesti onakve kakva je ona stvarno bila, a kamo li cijelih povijesnih razdoblja, pogotovu ne u ime nekih ideoloških, vjerskih ili stranačkih interesa.

Jer, zar se epopeja Bana Jelačića ne može nazvati - borbom za hrvatske nacionalne interese? Koja druga epopeja u našoj povijesti može biti ocijenjena kao - zbivanja na svjetskoj sceni, koja su pobudila interese svjetske javnosti, pogotovu na ideološkom i strateškom planu, budući da je - unatoč ondašnjeg ideološkog ludila o

osudi nacionalizma u ime svjetskog imperijalizma - borba za obnovu nacionalne države i unutra Habsburškog carstva u naše vrijeme pobudila isti interes u mnogim podvrnutim i ovisnim nacijama i ne samo u Europi, i ista tendencija nacionalnog suvereniteta dovela je i do 'Završnog dokumenta Helsinške konferencije' koji - garantira svakom narodu u Europi ono za što se je borio Ban Jelačić - pravo svake nacije da bude gospodarom svoje sudbine?!

K tome, zar se za junačku borbu hrvatskog naroda i od 1918 do 1990.,

Pogotovu u vrijeme drugog svjetskog rata, ne može reći to isto - da se je hrvatska nacija u izuzetno teškim uvjetima borila za opstanak svoje proglašene i od mnogih europskih država priznate Nezavisne hrvatske države?

DOMOVINSKI RAT: U mom se "Dnevniku Glavnog konceptora Domovinskog rata" (pisanom od 1989. do 2001. godine), a koji se već pet godina nalazi na sigurnom mjestu u našoj zemlji, može prov-

jeriti slijedeća nedvojbeno činjenica: Nakon raznih nereda, od Plitvica pa do Borova naselja, u zadarskom zaleđu i na Konavlima, vlasti u okruženju Dr-a Tuđmana su i dalje javno tvrdile da je JNA i "naša vojska" i da je svaki sukob s Titovom armijom ujedno i udar na Hrvatsku. To su, nakon skakanja na jugoslavenske tenkove u Splitu izjavili i ministar Boljkovac, a i sam Franjo Tuđman. Tadašnjoj vlasti u Zagrebu nije palo na pamet da frontalno udari na odrede JNA koji su stajali iza paravojskih formacija postrojenih s ciljem poništenja Referenduma o nezavisnosti u Hrvatskoj od 19.05.1991. No, kad su i Hrvati počeli dobrovoljno formirati svoje odrede - HOS-a, onda se je i na međunarodnoj razini opće strategije angažirane za jamstvo opstanka samoodređenih nacija u Europi, postavilo pitanje: kako se postaviti u sve kaotičnijoj situaciji koja bi mogla prouzročiti opći kaos i ne samo na prostorima referendumima u Sloveniji i Hrvatskoj odbačene jedinstvene jugoslavenske federacije, a time i njezinih struktura i vlasti i sile.

Radeći svoj dio posla, u svojstvu od Međunarodne zajednice odabranog Glavnog konceptora tekućih promjena na tim prostorima, morao sam izraditi bar osnovni koncept strateškog plana za smirenje situacije ali tako da samoodređenje Slovenije i Hrvatske bude očuvano. Početkom rujna 1991. pristupio sam obradi prikupljenih podataka i izradio jedan „GLOBALNI STRATEŠKI PLAN DOMOVINSKOG RATA" i on je bio usvojen kao projekt koji je stalno dograđivan ovisno o razvoju sve teže situacije i to i poslije smrti Franje Tuđmana, ali bitne postavke tog projekta nikad nisu mijenjane!

Izraz 'Domovinski rat' navodio sam u nizu svojih analitičkih priloga koji su bili namijenjeni javnosti, kao u glasilima "Glasnik HSS-a" (koji je izlazio u Canadi, te u domaćim glasilima "Tomislav" i "Ognjište" u Zagrebu, posebno koncem 1991. i u toku 1992, i 1993. godine. U Zagrebu je već bila uspostavljena posebna komunikaciona antena

koja i dalje radi svoj posao, i oni koji su intenzivno surađivali sa Strateškom ćelijom ĉija je zadaća bila da prati razvoj događaja na terenu to odlično znadu.

Dobro je da se to zapamti, a kad dođe vrijeme da se o tome iznesu u javnost i podrobnosti s dokumentacijom, Domovinski rat će biti cjelovitije definiran i bolje

shvaćen. No već sad treba odbaciti ikoju pretenziju da je to bilo djelo ikoje posebne doktrine, bilo vjerske bilo ideološke, a još manje programa ikoje posebne političke stranke, pogotovu ne samo jednog ćovjeka. U Domovinskom ratu došlo je do izražaja jedinstvo nacionalnog genija - nagonom za samoodržanje.

PODOBNI I NEPODOBNI NOVINARI

Diana Majhen, Zagreb

Oduvijek sam bila mišljenja da su kojekakve nevladine organizacije uglavnom ili produžena ruka Vlade ili debelo financirane od onih kojima je u interesu da se pojedine stvari što glasnije zastupaju, a pojedine pometu pod tepih.

Da je tome doista tako, najbolji je primjer jućerašnji govor Zorana Pusića, predsjednika Građanskog odbora za ljudska prava.

Pusić je naime izjavio kako nekadašnji „ugledni“ novinari splitskog Ferala, Marinko Ćulić i Viktor Ivanćić ne mogu biti višak ni u jednoj redakciji, aludirajući na to što se isti žale kako u Novom listu dobivaju plaću, ali im ne objavljuju ćlanke.

Dakle, kakva to ljudska prava zastupa Pusić i po kojoj logici?

Od raznoraznih Pusića doista smo naućeni na sve i svašta, ali bi trebali imati bar minimum pristojnosti u sebi ne pretvarajući se da zastupaju sve ljude jednako.

„Feral“ se (na svu sreću) konaćno ugasilo, nakon što je godina ma i godina ma pljuvao po Hr-

vatskoj i Hrvatima i služio kao melem „napaćenim“ jugonostalgicarima i svima onima koji Hrvatsku nikada nisu prihvatili kao svoju državu. Zanimljivo, taj je isti „Feral“ 16 godina financirao Soros i njegovo Otvoreno društvo. A lova je nekako prestala stizati, slučajno ili ne, baš nakon što su feralovci stali na stranu Libanona u izraelsko-libanonskom sukobu prije par godina. Meni to nekako lići na to da se za pljuvanje po Hrvatskoj plaća, ali samo pod uvjetom da se ne dira u Izrael.

No, „Feral“ si-

gurno nije jedino što se u Hrvatskoj ugasilo i ostavilo ljude bez posla i plaća. Niti su Ivanćić i Ćulić jedini novinari koji su se našli na cesti. Dapaće, njih su dvojica u daleko boljoj poziciji od hrpe drugih, jer su odmah dobili zaposlenje i cijelo vrijeme im ide plaća. Zašto im do sada ćlanci nisu objavljeni, ipak je stvar Novog

lista i njegove uređivaćke politike, a nikako stvar nekog tko se predstavlja kao borac za građanska prava.

Jer, da je tome doista tako, valjda bi se Pusić oglasio i kada je jedan od najboljih hrvatskih novinara, Tihomir Dujmović, ostao bez posla u Većernjem listu.

Al gle ćuda, to Pusića nije ni malo dirnulo.

Bit će da je razlog tome taj što Dujmović ne piše ono što se Pusiću sviđa. Dujmović ne širi antihrvatsku propagandu, niti nas pokušava uvjeriti kako su Hrvati zloćinci koji su u Domovinskom ratu uglavnom ubijali nenaoružane srpske civile. A nije baš i da je u svojim ćlancima plakao za ex Jugoslavijom. Pa stoga Pusiću izgleda nije ni bitno što se s Dujmovićem događa, dapaće, ćisto si ga mogu zamisliti kako nazdravlja njegovom otkazu.

Ali kada je rijeć o feralovcima, e, to je već nešto posve drugo.

Tu imamo na okupu i Pusića i Teršelićku i nezaobilaznog Goldsteina, koji smatra uvredom za Ivanćića i Ćulića to što se njihovo ime spominje skupa s ime-

nom književnice Vedrane Rudan na istoj konferenciji za novinare.

A kad smo već kod Vedrane Rudan, zar nije i ona građanka za čija bi se prava taj Pusić trebao zalagati? Ili po njemu Rudanička nema više nikakvih prava, s obzirom da se drznula i objavila ime na poginule palestinske djece i to još na židovskoj televiziji?

I dok je za bivše feralovce protestirao pun „pravednog gnjeva“, Vedranu Rudan je bez da je i trepnuo okom okarakterizirao kao radikalnu, napominjući tek onako blijedo, usput, kako se ne može složiti s tim da se protiv novinara koji drugačije misle provode administrativne mjere.

Nekoliko sam puta preslušala sporni govor Vedrane Rudan. Ni uz najbolju volju nisam u njemu

našla na nešto što je upereno protiv Židova. Ali je u najvećem dijelu naših medija njen govor već okarakteriziran kao antisemitski, što je doista razlog za zabrinutost. Trebamo si postaviti pitanje: Smije li se o Židovima uopće govoriti, bez straha da im se nešto od onoga što ste rekli neće svidjeti te će biti okarakterizirano kao antisemitizam, slijedom čega ostajete bez posla? Ako namjeravamo govoriti o Židovima, moramo li prethodno od njih zatražiti odobrenje za ono što namjeravamo izreći, kako ne bi doživjeli sudbinu Vedrane Rudan?

Stalno se govori o nekim „mračnim devedesetim“ kada je novinarstvo u pitanju. Jasno mi je da su za dio građana ove zemlje devedesete doista bile

mračne, ostali su bez države. Jedni bez one tada postojeće, a drugi bez one o kojoj su sanjali, velike Srbije. Iako ja osobno baš i ne vidim neku razliku među njima.

No, što je s uređivačkom politikom medija danas, u 2009. godini?

U čijim su to rukama naša sredstva informiranja, kada se jedni novinari javno protektiraju, bez ikakvih skrupula, dok se ostali guraju u zapećak i dijele im se otkazi?

I sve to začinjeno izjavama nekakvih „boraca za ljudska prava“ koji izgleda ljudima smatraju samo svoje istomišljenike i brinu jedino za njih.

SRBIN ĐURO I "POGLAVNIK" ANTE PAVELIĆ

Ivo Matanović, Zadar

Za vrijeme mog nedavnog boravka u Lici, kako to obično biva, najprije sam posjetio svoje stare prijatelje koje nisam vidio još od prije ovog rata. Ovog puta cilj mi je bio samo do Gospića, ali eto, neplanirano, svratio sam i u Gračac, gdje sam se zadržao nekoliko sati, s namjerom da nekoga od ranijih poznanika sretnem. I, šećući tako Gračacem, uzalud sam se okretao na lijevo i desno, da vidim nekoga od mojih ranijih poznanika. Istina, na ulicama sam vidio puno ljudi, ali sve su to bili mlađi i meni nepoznati. Znao sam odmah da to nisu Ličani, već doseljeni Hrvati iz Bosne i po neki stariji Srbin povratnik. Srbe nije bilo teško prepoznati, jer njihove face dobro su mi se uvukle u pamćenje još od ranije, osobito one koje sam, nakon nekoliko dana poslije

„Oluje“, vidio u logoru-stacionaru u Gračacu i u Zadru.

Gračac

Buljeći tako u masu prolaznika primijetio sam jednog starca, koji mi se učinio dobro poznatim još iz „Olujinih“ vremena, pa sam mu odmah prišao i upitao ga za nekoliko informacija, koje su me, tek tako, zanimale. Najprije sam se predstavio, a zatim upitao ga:

„Jeste li Vi Đuro Obradović?“

Pogledavši me malo začuđeno, odmah mi odgovori:

„Da, jesam, samo nisam siguran

da li sam onaj koga vi tražite.“

„Ja mislim da si ti onaj (prešao sam na „ti“ radi starog poznanstva a i radi toga da ga malo „otkačim“ da slobodnije govori), koga sam 1995. godine u stacionaru u Zadru intervjuirao. Sjećao li se, tada si mi rekao, da si cijeli rat proveo u Brvnu i Mazinu, gdje si navodno čuvao ovce?“

„Jes, nećelje mi. Sjećam se vrlo dobro. Tada si kušao hranu iz istoga kazana koju su nama davali i rekao si da nas previše dobro hrane.“

„Jesam li lagao, odgovorim mu?“

„Bogami, njesi. Bilo nam je bolje nego u Banja Luci, kamo smo poslije otišli.“

„A kako vam je sad, pitam ga dalje. Jeste li zadovoljni s 'ustašama' koje ste ovdje zatekli?“

„Ma kakve ustaše. To su jadnici kao i mi. Oni su beskućnici – većina njih, a mi smo, iako u vlastitim kućama, isto tako u nemilosti. Nemamo posla i svi zajedno živimo od raznih humanitarnih donacija. Mlađi Srbi žive, uglavnom od naših penzija, a kad mi poumiremo, ne znamo od čega će dalje živjeti...?“

Starac se raspričao, ali ja ga nisam imao vremena više slušati, pa sam ga morao napustiti, rekavši mu na odlasku, da ću ga drugi puta posjetiti i malo više popričati – možda i za novine, ako priča bude interesantna i ako ne budete lagali kao i 1995. godine.

Ovo je samo usputno, što mi se nametnulo kao uvod u neku drugu priču o Srbima povratnicima, a glavni cilj mi je Gospić i posjeta dr. Anti Paveliću. Da, dobro ste pročitali. Išao sam u posjet pravom pravcatom Anti Paveliću, kojeg nisam vidio još od 1970. godine, kada sam morao napustiti Gospić i preseliti se malo južnije – u Zadar.

Stigavši u Gospić, odmah na autobusnom kolodvoru prišao sam jednom postarijem čovjeku, koji mi se, na prvi pogled, učinio poznatim, i pitam ga:

„Gospodine da li vi znate Antu Pavelića doktora, koji ima, otprilike, isto toliko godina koliko i vi?“

Začudeno, najprije me ovaj starac dobro odmjerio od glave do pete te mi oštro reče.

„Slušajte vi, dragi gospodine, ja vam nisam za nikakvu zajebanciju, a tog gospodina kojeg vi tražite nećete naći u Gospiću. On vam je već davno umro i to ne u Gospiću niti u Hrvatskoj, već u Španjolskoj“, ponosito će starac. „A ako baš njega tražite i želite

vidjeti, dođite za koju godinu kasnije, tada ćete ga vidjeti, barem njegove posmrtno ostatke koje mislimo prenijeti iz Španjolske u njegovo rodno mjesto – u Krivi Put.“

Ubacujem se u razgovor.

„Ma kakovi Krivi Put, on je rođen u Bradini, u Hercegovini. Jest on, ali nije mu otac tamo rođen, već u Krivom Putu. Znači, Pavelić je Ličanin?“

„Da, moj gospodine“, žustro mi uzvratila starac. „On vam je naše gore list i mi ga se ne odričemo ni pod koju cijenu, a kad se on vrati“, sad već pojačanim glasom govori mi, „tad će Hrvatska opet imati pravu i pravnu državu, il' u suprotnome, neće je biti. Slušajte mene, Danu Dangubu iz Lovinca koji vam nikada ne laže“, nastavlja dalje.

Gospić

I tko zna dokle bi još veseli Danguba sa mnom dangubio, da ga nisam naprosto drsko zaustavio i prešao na konkretno ono, zašto sam ustvari i došao u Gospić.

Danu sam ostavio da sam ide „Kod Marke“ (poznata gostionica u Gospiću) na Pazariško pivo, kojeg ovog puta ne smijem besplatno reklamirati, a osim toga, Dane Danguba niti mi ne može puno pomoći da pronađem koga tražim – Antu Pavelića zvanog Tubicu, naprosto zato jer nije pravi Gospićanin. I, da vam pravo kažem, nije mi se s Danom

Dangubom išlo u gostionicu „Kod Marke“, kamo me je pozivao, i to ne zato, što ne bih posjetio poznatu u uljubdenu gostionicu „Kod Marke“, već zato što sam već 10 godina apstinent od svih poroka, a moram održati i zadato si obećanje – da do sljedećih izbora ne konzumiram ništa od opijata; alkohola, kave, cigareta i svega što mi škodi zdravlju.

Udaljivši se od mog, sad već dobrog prijatelja Dane Dangube, malo dalje upoznam još jednog drugoga „Dangubu“ koji me je u trenu prepoznao i veli mi.

„Ma, gdje si ti meni, zete naš. Znaš da sam ti prezime zaboravio, a po imenu, mislim da si ti onaj Ive što je u DIP-u radio (Drveno industrijsko poduzeće).“

„Je, je, dragi moj Stipane, samo ni ja nisam baš siguran da si ti onaj Stipan iz Kanize.“

„Ma kako da nisam. Znaš da smo skupa u DIP-u radili. Ja sam klade valjao, a ti si šefovao.“

„Ma, nije važno što je tko u ono vrijeme radio, već tko je sa kim prijateljevao.“

„Eh, ova ti je dobra“, brzo mi uzvratila Stipan. „Sad znam da si onaj isti od prije trideset i kusur godina“, i zgrabi me ispod ruke da idemo negdje „zaliti“ naše ponovno viđenje i da malo poljudikamo, kako je znao uvijek reći, ali me upozorava da ne idemo „Kod Marke“, jer taj dan bio je petak, kada je gospićki sajamski dan i kad je „Kod Marke“ sve puno veseljaka – mudraca iz Lovinca i Sv. Roka te Pazarištana koji se uvijek, kad se nađu skupa, međusobno nadmudruju, tko će komu više podvaliti. Dakako, radi se o trgovini, a kada se trgovina „pogodi“ onda se, po običaju, mora i zaliti pogodeno. A kad se dobro zalije, tada se, ne-

rijetko, dogodi da kupac i prodavatelj ostanu praznih džepova, jer kupljeno se mora ponovno preprodati, da bi se podmirili računi "Kod Marke" i tako od vajakada, pa sve do današnjih dana.

„E, kad je tako“, velim mom Stipanu, „ne ćemo 'k Marki', ali ne ćemo ni drugdje, jer ja sam apstinent“, izvlačio sam se kod upornog Stipana kao i kod Dane Dangube, pa smo tako obojica obvezatno ličko "zalivanje" odgodili za neku drugu prigodu.

Još smo neko vrijeme, šetajući

Gospićem popričali, a o čemu drugom, nego u politici. Ovoga puta svoju misao usredotočio sam na Antu Pavelića. Ne više na poglavnika Nezavisne Države Hrvatske iz onih vremena, već na Antu Pavelića zvanog Tubica, kojega su Gospićani, od milja često oslovljavali i sa Poglavnice, a kojega je ta umilna titula na žalost skupo stajala. Nakon što je od gospićkih gadova dobro pretučen, završio je na psihijatriji u Zagrebu, a potom, kako sam od Gospićana čuo, smjestili su ga negdje u starački dom.

Nisam uspio doznati gdje se nalazi točno, ali obećavam čitateljima da ću to ubrzo saznati i nešto više o njemu, nadam se ugodnijeg, reći. O našem dragom gospićkom "Poglavniku" Anti Paveliću – Tubici, možda prije nego će moj sugovornik iz ove priče Dane Danguba i njegovi istomišljenici uspjeti iz Španjolske prenijeti posmrtnu ostatku pravog Dr. Ante Pavelića, čiji duh još nije iščezao iz srca Ličana.

SAČUVAJ ME BOŽE OD TAKVIH OBRAĆENIKA

Branko Stojković,
Bjelovar

U Bjelovaru je u subotu 31. 01. 2009., u Domu kulture, održana promocija knjige „Obraćanje“ od Zdravka Tomca. No, Duh Sveti obilno se je izlio na druga Tomca, koji nam je (ovdje) svjedočio o sebi i svojoj knjizi: „Bio sam bezbožnik, tj. ateista. Obračunao sam se sa samim sobom i svojim zabludama. Priznao sam svoju krivnju i grijehe...! Jer sam bio dio sustava koji je tlačio, proganjao i ubijao nevine ljude...“ Eto, Zdravko Tomac je stvorio sebi preduvjet za pomirenje s Bogom, te je sam za sebe između ostalog kazao da u biti (on) nije loš čovjek. U dvorani bilo je nazočno oko 200-tinjak ljudi. Zdravko Tomac nam je pričao cijeli svoj život. A za svog oca je rekao da je bio domobranski časnik, koji je surađivao s Nijemcima i partizanima, odnosno da je bio dvostruki igrač. I da mu je majka porijeklom iz naših krajeva. Tomac je tu is-

pričao jednu čudnu priču. Da dok je bio mladić, da su kod njih u kući, u jednoj sobi bili partizani, a u drugoj sobi Nijemci. On kaže da su se kod njegovog oca okupljali svi.

Preobraćeni komunist Zdravko Tomac sad nam tumači Bibliju i Boga..., on je pozvan i to opet bolje od nas, koji smo bili žrtve njegovog „crvenog krvavog sistema“. Nakon Tomca opet Tomac. I to sve spada u život, u njegove komunističke lekcije, koje su preoblikovane u kršćanstvo? Tomac je najmanje 50-tak godina nosio okaljani razum i svijest. Te sad on ima „novu psihu“ i pravi životni smisao. Jer iz nje je izbrisao „pola stoljeća nevaljanog“ svog života. I sam on kaže da je – ludost gubiti pamćenje, koje čini čovjeka zdravim i normalnim. Da pamćenje čini čovjeka onime što je. Tomac je opet sebe gurnuo u prve redove, te je njegova filozofija ponovo mudrija i jača od naše. Organizatori promocije knjige bili su bjelovarski dragovoljci „Domovinskog rata“ i katolička udruga.

Ja sam tu Zdravku Tomcu posta-

vio nekoliko pitanja, jer nisam se mogao pomiriti s time – kako nikad nitko od komunista nije odgovarao za 45 godina tiranije i najvećih zločina... Pitao sam Tomca koji je on to lik iz Biblije: Savle koji je proganjao kršćane, ili izgubljeni sin, ili onaj koji se je na križu 5 minuta prije smrti obratio Bogu...? Upitao sam Tomca zašto se nije obratio Bogu dok je komunizam bio u najboljem jeku i dok je cvao, nego je to učinio kad je komunizam nestao sam po sebi u cijeloj Europi i Svijetu. Nije li to (sad) licemjerno? Rekao sam: da ima mnogo onih komunista koji su se tobože isto obratili, a i dalje su brbljavci i zavodnici naroda, te i sad služe za prljavi dobitak. A tvrde da poznaju Boga, a njihova djela ih niječu. I da opet takvi nisu na pravom putu. Sa takvim načinom dao sam do znanja blaženiku Tomcu, da je lažni apostol i učitelj, i da je jedan od tih koji oblači na svoju vučju kožu – janječju ...

Dao sam primjer – da su bivši komunisti u Bjelovaru postali obraćenici, koji su opet zasjeli na glavne funkcije i žive bolje nego ikada. To je pravda i to je Bog?

Rekao sam: da jedan pravi kršćanin više vrijedi od milijun komunističkih novo-obračćenika. Pokornik Tomac mi nije odgovorio ni na jedno moje pitanje, nego je nastavio pričati o Slobodanu Miloševiću i o tome kako je on 1990-tih stvarao Hrvatsku državu, s Franjom Tuđmanom. Jedino što mi je Tomac odgovorio – bilo je to da ga ja razapinjem kao Isusa. Eto, Tomac se sad poistovjećuje i s Isusom. Da, ja sam taj grešnik, a ne Tomac, to je njegov odgovor. Što možemo od bivšeg UDB-aša i očekivati. Tomac je u „krvavom komunizmu“ sebi stekao ime, a i sad se hvali da je to ime učinio kod Boga, jer mu se je pošteno obratio, i sad ima novo srce i duh... Stvarnog li (opet) kretenizma! Dok su se jedni komunisti i dalje opredijelili za anti-fašizam i protiv Crkve, drugi komunisti su se obratili, postali su vjernici i zasjeli u prve redove kapele. Činjenica je da (tamo) pravih vjernika više nema. Što tražiti, tamo, jer i svećenstvo je prodalo svoj obraz.

Mislim da Zdravko Tomac ne može biti svjedok nade i obraćenja. Ni sva voda rijeke Jordana ga ne može oprati od njegovih grijeha. I sam Ivan Krstitelj je za takve kazao: Kad vidje mnoge Farizeje i Saduceje gdje mu dolaze na obraćenje, tj. na krštenje, reče im: „Zmijski porodi!“ Kako ćete pobjeći božjoj srdžbi. (Mt. 3,7-8.) Biblijski bog Jahve sigurno se nije objavio Zdravku Tomcu, dugogodišnjem ništitelju i izrabljivaču duša.. Mnoge ljudske žrtve ne mogu se samo tako zaboraviti, odnosno podmiriti. Zar na taj način Bog voli obraćenika „što su veći grešnici, to bolje stoje pred njim“. Lažan je to

savez. Očaj o izgubljenom „komunističkom raju“ na Zemlji, Tomac je zamijenio s Božjim edenskim vrtom. Tomac nije sijao dobro sjeme, nego ljulj. I dobro je došao Vragu a ne Bogu. Citiram Bibliju: „što se tiče kukavica, otpadnika, odurnih stvorenja, ubojica, bludnika, vračara, idelopoklonika i svih lažaca, njihova je sudbina u jezeru koje gori ognjem i sumporom – to je druga smrt.“ (Otk. 21,8.) Oni kraljevstva Božjeg neće vidjeti. Citiram Bibliju: „Vani ostaju psi i vračari, bludnici i ubojice, idelopoklonici i svi koji ljube i govore laži“. (Otk. 22,15.)

Zdravko Tomac

Mi sad slušamo Zdravka Tomca kako se kaje i govori: „Sagriješio sam, bezakonje sam počinio, zlo ... Nisam slušao istinu, stidim se, pravdu sam gazio, jer bio sam kukavica... U stvaranju hrvatskog proljeća 1971. godine, spuštao sam glavu ispred Tita, nisam bio spreman mu se suprotstaviti i da idem u zatvor. Sad znam da je Tito i komunizam bio veliki zločin...“ Ja sam kazao Tomcu na kraju, da on to po onoj Biblijskoj: Kad si sa vukovima zavijaj kao vuk, kad si sa ovcima bleji kao ovca. Ili kad si s Grcima budi Grk. Ili kad si s Rimljanima budi Rimljanin. Ili kad si sa Židovima budi Židov... Tu na promociji svoje knjige Tomac je ogovarao i

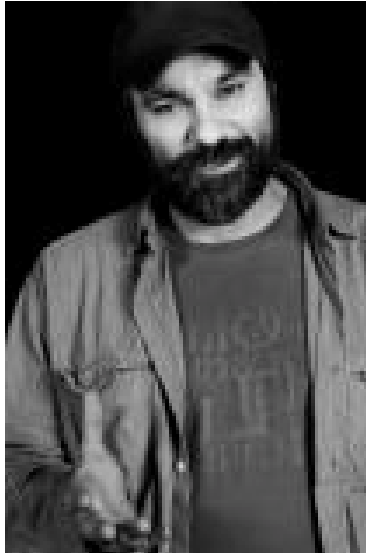
osuđivao Mesića, Manolića i Pusiću. On je njima mnogo toga zamjerao, a pitam – što je on bolji od njih? Tomac je napravio veliki „lapsus lingve“ u Bjelovaru, rekao je: „Ja sam često dolazio tu u Beograd“, te se brzo snašao i ispravio rekao Bjelovar. Zdravko Tomac je već drugi hrvatski političar, nakon Vesne Pusić, koji je prekrstio Bjelovar u Beograd. Tomca je uhvatio sram što je takvu grešku učinio. Ako Crkva bude na izborima 2010. godine kandidirala Tomca za Predsjednika RH, jer on sad nju koristi za svoje probitke, neka onda i Crkva takva ide k vragu. To nema više smisla s ničim. A i narod jednostavno obožava da pati u neimaštini, da bude sirotinja i bijeda... Dok nam tu i dalje Zdravko Tomac priča bajke, ljudski život uništava se podizanjem cijena prehrambenih proizvoda, koji su krenuli put nebu.

Iako ima već puno ljudi koji gladuju, još nisu označene granice ljudske bijede i siromaštva, a označene su granice „tolikih novo-obračćenika“, od kojih opet nikakve koristi. Ekonomski trend je sve gori, kraj masovne nezaposlenosti, gospodarski šok traje. A nad nama se provodi uvijek ista psihološka terapija: skidanje starih „ljušteva“ i preobraćenje u nove i to sve uz medijsku pompu, odnosno patnju sotonskih laži. Iznenadilo me je to što je Tomac napao i Slovence: kazavši za njih da su nam oni spočitali „da dok god budemo imali tolike ustaše u Hrvatskoj, da nećemo moći u EU“. Ja to nikada nisam čuo da su Slovenci nešto tako kazali za nas. I to je jedna od Tomčevih strategija, posvađaj ljude pa s njima manipuliraj i vladaj. Očito je bilo vidjeti na

Tribini da se je izgubio, zbog kojih svih postavljenih pitanja. Zato je kazao, odnosno opravdao se, mene ljudi slijede i dolaze na moju tribine, kupuju knjige, i biskupi me podržavaju i ljudi mi pišu pisma potpore. Ali ima onih koji mi pišu vrlo ružna pisma. E mislim da ne mogu Hrvati na svoj put slobode. Nitko za ništa nije odgovoran. Oni su stalno netko i nešto, a mi nismo nikada ništa.

Uvijek su oni ispred nas, jer razbijaju sindikate i udruge. Podmićuju, ubacuju štrajkolomce, svađaju stare radnike s mladima, stvaraju bogate klase i dijele etničke skupine... Većina bivših komunista, svoj propali režim je zamijenila (tobože) „parlamentarnom demokracijom“, te su postali nezamjenjivi. Iako Hrvati žive ispod svakog praga dostojanstva, jer ne troše ni pet dolara na dan po glavi stanovnika. Tomcu i njemu sličnima važno je i dalje svjedočiti lažno. To je nji-

hovo evanđelje života. U Hrvatskoj ne postoji nikakva socijalna sigurnost ljudi. Mnogi su ostali bez radnih mjesta, ili s najnižom nadnicom. Život se je doslovno pretvorio u sve veće raspadanje.

Filip Šovagović

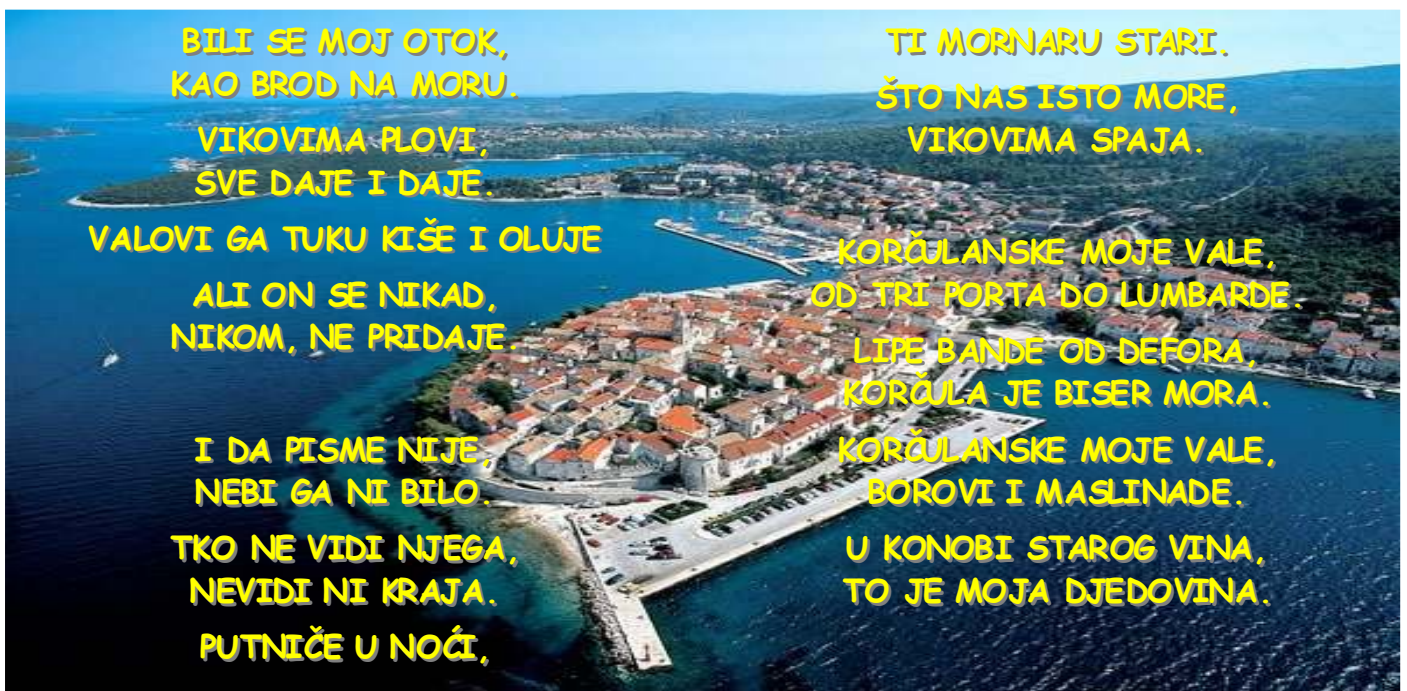
Povrh toga država postaje sve represivnija u suzbijanju društvenog nezadovoljstva i obuzdavanja građanskih nemira. Bivši komunisti nisu bili sposobni voditi

onu bivšu državu, a sad su oni sposobni biti na čelu Hrvatske. Dan poslije Tomčeve promocije knjige u Bjelovaru, gledao sam na HRT-1 emisiju „Nedjeljom u 2“ od Aleksandra Stankovića, gdje je kazao svom gostu glumcu Filipu Šovagoviću, „Slovenija nam je sad veliki neprijatelj“. Ta izjava me je jako začudila, jer je bila izrečena javno i to na televiziji. Stanković je na početku svoje emisije predstavio Šovagovića, kao vječnog obraćenika: pankera, pacifistu, anarhistu, šminke- ra, itd. On je pitao svog gosta: „Je li Hrvatska šizoidna nacija?“ Jeste li se vi ježili na „Lijepu našu“? ... Šovagović odgovara: „meni je bila debilna situacija solidalizirati se s generalima u Haagu“.

Stvarno, ogavno je sve to što ti bivši komunisti, partizani, udbaši, kosovci, i njihova djeca pričaju i rade.

“KORČULA JE BISER MORA”

Ivan Šegedin, Korčula

OSNIVAJU SE SRPSKA I HRVATSKA DRŽAVA + ZAJEDNIČKO SARAJEVO + 3 ENKLAVE ZA BOŠNJAKE

dr. Muhamed Borogovac, Sarajevo

Bez obzira što Tihić, Dodik i Čović kriju detalje svoga dogovora, iz ovoga što je procurilo iz njihovih mnogobrojnih intervjuja jasno je da je jedini cilj ovih dogovora definitivna podjela Bosne i Hercegovine. To znači srednjoročno i kraj postojanja Bošnjaka.

Jasno je da Tihić i Dodik NE PREGOVARAJU, jer oni ni nemaju suprotstavljenih interesa. Oni se u stvari DOGOVARAJU kako da narodu BiH prodaju ovu zavjeru, da bi dobili pristanak samih žrtava da im unište domovinu i budućnost djece. HVO-u su obećali Herceg-Bosnu da im Čović ne kvari glavni posao. Nažalost, iz BH opozicionih stranaka je došla veoma mlaka "kritika" ove zavjere protiv države BiH, što pokazuje da su Siljadžić i Dodik saučesnici u pričuvi, te se može zaključiti da se narod mora hitno samorganizovati, da spriječi ovu tragediju.

Krenimo redom, citatima "zajedničke izjave" iz Avaza od 26.1.2009., koji će biti proračeni našim analizama citiranih dijelova izjave.

"TERITORIJALNE JEDINICE" KOJE IMAJU ZAKONODAVNU, IZVRŠNU I SUDSKU VLAST?!

Citat iz Avaza: "U zajedničkoj izjavi se kaže da je BiH decentralizirana država, organizirana na tri razine vlasti. Srednja razina vlasti je sastavljena od četiri teritorijalne jedinice, gdje je svaka utemeljena na diobi vlasti na zakonodavnu, izvršnu i sudsku."

Poslije sastanka u Banja Luci, sudionici su nezavisno jedan od

drugog davali izjave iz kojih se jasno vidi koje "četiri teritorijalne jedinice" su dogovorene:

- RS se legalizuje ovakva kakva je sada (Dodik)

- Obnavlja se većinska hrvatska jedinica sa glavnim gradom Mostarom (Čović)

- Formira se bošnjački entitet sa glavnim gradom Tuzlom (Čović, Dodik)

- Formira se zajednički (multietnički) entitet sa glavnim gradom Sarajevom, samo od teritorija Federacije. Istočno Sarajevo ostaje netaknuto u RS (Dodik)

Ko god je nešto učio o teoriji države zna da je svaka teritorijalna jedinica koja ima ZAKONODAVNU, SUDSKU i IZVRŠNU vlast po definiciji DRŽAVA i kao takva ima pravo na nezavisnost, ako to po propisu zatraži. Samo zato što je Republika BiH imala svoju zakonodavnu, sudsku i izvršnu vlast, imala je sve attribute države te je zato bila priznata kao suverena država čim je to zatražila, bez obzira na otpor Srbije, Crne Gore, "bh Srba" itd.

Znači, nema više nikakvih tajni, RS postaje legalna država, a na teritoriji Federacije formira se država sa Hrvatskom većinom, sa glavnim gradom Mostarom. Od ostatka Federacije formiraju se dvije nestabilne države - sa daljom tendencijom podjele.

Jedna je zajednička "teritorijalna jedinica" oko Sarajeva. Ovim se Zapadno Sarajevo destabilizira budući da postaje "zajedničko", a RS će sigurno tražiti podjelu svega što je ikad definisano kao zajedničko, pogotovo kada ima-

mo na umu da postoje davni Alijini potpisi dati "Srbima" "da je lijeva obala Miljacke srpska".

Druga nestabilna jedinica koja nastaje je "bošnjačka" teritorijalna jedinica sa glavnim gradom Tuzlom. Ona je država samo na papiru, jer se sastoji iz nekoliko nepovezanih enklava: Goražde, Bihać, Zenica, Tuzla, te je kao takva nestabilna i izvor novih teritorijalnih apetita od strane susjednih država.

Zato se ne treba čuditi ushićenju koje dolazi iz RS, od HVO Hrvata i od autonomaških krugova iz Krajine. (Zanemarimo ovdje blefove koji stižu iz RS i namijenjeni su varanju Bošnjaka, gdje se na riječima optužuje Dodik za izdaju Srpstva, dok se u svim konkretnim potezima Dodiku daje apsolutna podrška cjelokupnog "Srpstva".)

Pitanje je koliko i Tuzlanska enklava može sama opstati. U doglednoj budućnosti će vjerovatno i Tuzla biti data Velikoj Srbiji kao prirodno podebljanje koridora, kao posljednji korak do potpunog ispunjenja RAM-a..

POKUŠAVAJU DA POTKUPE DIJASPORU

Citat iz Avaza: "Na novom sastanku (u Mostaru između 20. i 25. februara) lideri stranaka razmotrit će i pitanje dvojnog državljanstva za sve građane BiH."

Dakle, prudska trojka nam obećava da će se riješiti pitanje dvojnog državljanstva. Očigledno, oni znaju da građanima BiH u dijaspori nisu isprani mozgovi, da nismo slomljeni i porobljeni kao oni u domovini, te nas osjećaju kao prijetnju njihovom zločič-

nakom poduhvatu. Zato pokušavaju da nas kupe obećanjem o dvojnomo državljanstvu, da im ne kvarimo posao. To bi nama zaista bilo vrijedno pažnje da nije jednog problema. Naime, ako ovo prođe nikome neće ni trebati BiH državljanstvo, budući da neće ni biti BH države. Dakle: "Thanks, but no thanks.", što bi Amerikanci kulturno rekli. A u "prevodu" na Bosanski: "Tihicu, zatrla ti se sjeme izdajničko." (Osjećamo da smo ovdje trebali dodati i Izetbegovića, jer Tihic ne bi bio kadar potegnuti ovo da mu Izetbegović ne čuva leđa u SDA.)

AMANDMANOM ZA BRČKO SE LEGALIZUJE DAYTON I DEFINIŠE PUT DO ANEKSIIJE BRČKOG

Citat iz Avaza: "Amandman na Ustav BiH za rješavanje pravnog statusa Brčko Distrikta BiH glasi: 'Brčko Distrikt BiH postoji pod suverenitetom BiH u oblastima koje spadaju pod nadležnosti institucija BiH, čija je teritorija u zajedničkoj svojini (kondominij) entiteta te da je jedinica lokalne samouprave s vlastitim institucijama i propisima s ovlaštenjima i statusom iz Konačne odluke Arbitražnog tribunala za spor o međuentitetskoj liniji razgraničenja u oblasti Brčkog'.

U amandmanu se dalje kaže da se 'odnos između Brčko Distrikta BiH i institucija entiteta može urediti zakonom' te nastavlja da je 'Ustavni sud BiH nadležan da odlučuje o bilo kom sporu u vezi sa zaštitom utvrđenog statusa i ovlaštenja Brčko Distrikta koji se može javiti između jednog ili svih entiteta i Brčko Distrikta BiH'.

Svaki takav spor, kaže se dalje,

jedino može pokrenuti većina poslanika Skupštine Brčko Distrikta BiH koja uključuje najmanje jednu trećinu izabranih poslanika iz reda svakog od konstitutivnih naroda, kaže se na kraju dogovorenog amandmana."

Na prvi pogled ništa se bitno ne mijenja. Međutim, i tu je RS na ogromnom dobitku. Naime, ako se usvoji taj amandman u Skupštini BiH, tada će biti legalizovan Daytonski ustav, tj. RBiH će biti trajno sahranjena, a u novom ustavu se ovim amandmanom definiše put (legalne) promjene statusa Brčkog. Dovoljno je da Srbi nađu trećinu bošnjačkih poslanika Skupštine Brčkog (to može biti samo 3-4 čovjeka), koji će pristati da se od Ustavnog suda traži razgraničenje po "međuentitetskoj liniji u Brčkom" ili čak prisajedinjenje Brčkog RS-u. Formalno pravno dovoljno je da se nekad u budućnosti 3-4 Srbina, delegata Skupštine Brčkog izjasne da su Bošnjaci, ili da Srbi u skupštinu izaberu 3-4 brčanska izdajnika kao što je Tihic, i ode Brčko u RS.

Brčko

Ipak, najopasnija mogućnost dolazi od "etničkog inženjeringa", a to je proces koji nesmetano teče u Brčkom još od 1992., gdje Srbi naseljavaju Srbe u Brčko u cilju priključenja Brčkog Republici Srpskoj. Ovim amandmanom se

legalizuje ta buduća aneksija Brčkog.

DRŽAVNA IMOVINA I POPIS STANOVNIŠTVA: DOGOVORENA PLJAČKA I LEGALIZACIJA GENOCIDA

Citat iz Avaza: "Kada je u pitanju imovina koja je predmet Zakona o državnoj imovini BiH, lideri SNSD-a, SDA i HDZ-a su zaključili da je to imovina BiH koja će se shodno sporazumu koji je sastavni dio zakona podijeliti između institucija BiH, entiteta, kantona, Brčko Distrikta BiH i općina.

Imovina će se knjižiti na osnovu ovog zakona i sporazuma, a lideri stranaka traže da Komisija za izradu zakona i Vijeće ministara BiH u narednih sedam dana predlože Parlamentarnoj skupštini BiH prijedlog zakona bez odgađanja.

Također, na sastanku su trojica stranačkih lidera zaključila i da se radi rješavanja problema izbjeglih i raseljenih osoba zatraži od Vijeća ministara BiH da iznađe mogućnost dobijanja povoljnog kredita od 500 miliona KM, koji će se implementirati proporcionalno nacionalnoj strukturi stanovništva putem državne Komisije za izbjeglice BiH."

Dakle, imovina Republike BiH se "dijeli shodno sporazumu" korumpiranih političara, a ne po pravnim normama disolucije Jugoslavije. Nema više ni govora o uknjižavanju državne imovine na državu BiH.

Ukratko, teški lopovluk i nevjerovatna drskost Tihica koji se ni ne osvrće na kritike iz naroda kojega tobože predstavlja.

Kada je popis stanovništva u pitanju, varaju nas da će kreditom od 500 miliona KM vratiti raselje-

no stanovništvo. Stanovništvo će se vratiti na svoju imovinu jedino ako dođe do političkog rješenja. Krediti, bez političkog rješenja, npr. bez ukidanja policije genocidne RS, neće vratiti protjerano stanovništvo, nego će opet završiti u džepovima istih onih bandita koji su nas doveli dovdje, a sa obavezom da mladi naraštaji Bosanaca i Hercegovaca to vraćaju.

U stvari, vjerovatno nikoja država im neće ni dati taj kredit s obzirom na potpunu neizvjesnost opstanka BiH, kreiranu ovim "sporazumom", ali njima je važnije da proguraju etnički popis stanovništva, da se legalizuje genocid. Nije ih briga što će opet biti uhvaćeni u laži da nisu obezbjedili novce koje obećavaju.

Istina, postoji mogućnost da bi

Srbija ili Rusija mogle dati taj kredit iz političkih razloga, da legalizuju pravoslavnu dominaciju na teritoriji u BiH, bez obzira na rizik da neće postojati država zajmoprimac koja bi im vratila dug.

Neke aspekte Banjalučke etape Prudskog sporazuma mlako su analizirali SBiH i SDP.

ČETIRI JEDINICE = TRI ENTITETA PLUS ZAJEDNIČKI DISTRIKT SARAJEVO

dr. Muhamed Borogovac, Sarajevo

Kada se Tihić suočio sa Bošnjacima, nije mogao sakriti izdaju, osim lažima. Da bi ublažio revolt izigranog naroda, on je davao izjave da se i RS transformiše u cilju kreiranja multietničkih regija. Ovaj put su Tihićeve laži odmah bile eksponirane. Dodik je direktno demantovao Tihića i rekao da se samo Federacija dijeli između Bošnjaka i Hrvata, a da RS ostaje netaknuta.

Ovim je Tihić, a sa njim i Izetbegović koji mu drži leđa u stranci, istjeran na čistac. Naime, ako RS ostaje netaknuta, a Federacija se dijeli, gdje je tu nas interes? Znači, oni ne rade ovo zbog našeg interesa, nego zbog interesa neprijatelja BiH.

To je otkrio i Kasim Trnka u Avazu od 28. januara, 2009. Trnka kaže da se Federacija dijeli na Bošnjački i Hrvatski entitet dok je četvrta jedinica "Distrikt Sarajevo". Istočno Sarajevo ostaje u RS, a samo Sarajevo sa područja Federacije postaje zajednička teritorija, sa tendencijom daljeg di-

jeljenja, dok Brčko dobija perspektivu aneksije od strane RS. Bošnjačka jedinica sa glavnim gradom Tuzlom bi bila sastavljena od nekoliko nepovezanih enklava, pa zato likuju Abdićevci, zajedno sa Dodikom i Čovićem, dok je panika ušla među Goraždane, koji su daleko i nepovezani od njihove prijestonice Tuzle, te postaju lagan plijen velike Srbije. Neizvjesnost je ušla i među Mostarce, Stočane, Jablaničane, Ko-

njičane, koji su također daleko od prestonice "Bošnjakis-tana", Tuzle, te će postati plijen bilo "RS" bilo "HZ HB".

Sada je sva na nama. Da li će Mostarci pristati na poniženje da njihov grad ugošćuje pregovore

koji mogu samo donijeti zlo gradu na Neretvi. Da li će Stočani doći u Mostar da bandi prirede dostojanstven doček? Da li će Konjičani i Jablaničani prirediti zasluženi doček Tihiću kada izdajnik krene na put u Mostar? Da li će članstvo SDA i dalje gmitati pred izdajnicima Tihićem i Izetbegovićem? Da li će "Patriotski blok" i dalje šupljirati, ili će na slijedećem sastanku pozvati narod na demonstracije?

Ako sve ovo prođe Tihiću, Izetbegoviću, Dodiku i Čoviću, onda nismo ni zaslužili ništa bolje od neke nepriznate teritorije, nekoliko izolovanih rezervata za "muslimane". Ako Sarajevo pristaje da bude neka nova, malo veća Srebrenica, onda u redu, nismo ni zaslužili ništa bolje.

Ako Mostarci ne izađu na demonstracije da kažu Tihiću šta misle o njegovoj izdaji, to će biti gora sramota nego što su dopustili da dva najveća zločinca Mostara, Alija i Tuđman šetaju njihovim gradom upravo poslije počinjenog ratnog zločina nad gradom.

TRI ŠESTICE I DVA POPA (16)

Vjekoslav Škreblin, Zagreb

Hoće li u Americi odista započeti korjenite promjene koje najavljuje novoizabrani predsjednik uz potporu američkog biračkog tijela?

Korjenita očito vidljiva najavljena promjena u Bijeloj kući je u boji kože koju nosi novoizabrani predsjednik. Ima li i za ostale najavljivane promjene BARACK OBAMA snage volje i kapaciteta, uskoro će pokazati vrijeme.

Ne sjećam se kada su to američki demokrati imali toliku političku dominaciju nad Amerikom kao što je upravo imaju. Po meni, SOROSEVA DOKTRINA upravo pokušava i demokratskim putem dobiti LEGALITET I LEGITIMITET.

Nešto slično prošla je i Republika Hrvatska, kojom danas vladaju horde kriminalaca, zaštićene neprobojnim političkim kišobranom... Promjene koje i uz pomoć sumnjivaca tipa BILLA CLINTONA najavljuje Kenijac s američkom putovnicom, samo su paravan kako što čvršće zagrliti američkog građanina i što dublje i što češće mu gurnuti ruku u džep.

SAMO OD AMERIČKOG PRAVOSUĐA OVISI HOĆE LI ZAPOČETI KORJENITE PROMJENE NE SAMO U AMERICI VEĆ I DILJEM KUGLE!

Kradljivci bicikla

Ako se američko pravosuđe počne baviti mojim "Zahtjevom za pokretanjem istrage i utvrđivanjem kaznene odgovornosti GEORGE SOROSA američkog državljanina rođenog 12. kolovoza 1930. g., u Budimpešti i drugih osoba, zbog nanošenja psihičkih, fizičkih i materijalnih šteta meni, mojoj ženi, našoj djeci i drugima, kakve štete još doživljavamo, kao žrtve teorije "SOROSEVA DOKTRINA" te djelovanja organizacija "OTVORENO DRUŠTVO", po kojima je ljudsko društvo sustav kojim se može upravljati novcem."

Zahtjev sam putem ambasade SAD-a u Zagrebu naslovio na Ministarstvo pravosuđa SAD-a na ruke ministra pravosuđa 23. srpnja 2007. godine. Obrazložio sam ga činjenicama i potkrijepio materijalnim dokazima. U obrazloženju mog zahtjeva upućenog za pokretanjem istrage i utvrđivanjem kaznene odgovornosti GEORGE SOROSA, između ostalog piše:

"Pod parolama promicanja demokracije, ljudskih prava i probitaka, krije se ogromna i neutaživa težnja za ostvarenjem što većeg profita. George Soros zapravo se bavi biznisom koji donosi profit na protuzakonit način.

Prvo ulaze u ljude i organizacije, medije, kako bi "nagovorili" biračko tijelo neke zemlje da demokratskom procedurom svrgnu stari te uspostave novi režim, koji bi bio pod potpunom kontrolom onih koji su izravno ne birajući sredstava djelovali na svrgavanju starog režima.

Zatim kroz mehanizme koji su na takav način preuzeli kontrolu nad određenim zemljama i narodima,

DIREKTOR PRIJEDORSKE SPORTSKE DVORANE "MLADOST" PRIJAVIO KRADU

KRALJIVCI OGULILI TOPOVOD

5 listopada otkrivena je krađa 50 kvadrata toplovdne mreže

PRIJEDOR - Prijedorski policiji prijavio je prijavljena krađa atomskog železa i neopredviđeni cijevi koje se nalaze na krovu Sportske dvorane "Mladost".

Krađu atomskog železa prijavio je prijavio direktor ove sportske dvorane Predrag Palić, a nakon obavještenja utvrđeno je uvođenjem čuara na krovu dvorane započela istraga, od 5. do 23. listopada, šest čuara.

Dvorane Sportske dvorane "Mladost" koja ima 10.000 sjedećih mjesta, čija vrijednost iznosi oko 3.000 KM.

U otkrivenju krađe, utvrđeno je otkriveno i prijavio je policiji "Kraljivci", čije je rukovodstvo također obavješteno o krađi.

"Krađa je otkrivena slučajno i na radnom mjestu se nalaze ljudi koji su u dvorani predložili pravo na krov. Dvorane nema rotnicu čuara, tako da se čuara nije moglo primijetiti, ali je utvrđeno da se na krovu koji se zove otkriveno železo i ostali objekti se strahom strah dvorane, gdje se nalaze neke od otkrivenih železa", javio Palić.

U otkrivenju krađe, utvrđeno je otkriveno i prijavio je policiji "Kraljivci", čije je rukovodstvo također obavješteno o krađi.

U otkrivenju krađe, utvrđeno je otkriveno i prijavio je policiji "Kraljivci", čije je rukovodstvo također obavješteno o krađi.

Kradljivci toplovdova

GEORGE SOROS KAO DRACULA SIŠE KRV NARODA, OSTVARUJUĆI OGROMAN PROFIT. 3. siječnja 2000. g. takvim se načinom instalirala nova vlast REPUBLIKE HRVATSKE.

Ona oko sebe stvara zaštitu kojom se neometano izvršavaju razna kaznena djela, naročito pljačke imovine kojom upravljaju, bez ikakvih zakonskih i inih posljedica...

Istim načinom Georg Soros pokušava kontrolirati Sjedinjene Američke Države. Kada je Soroseva favorizirana opcija odlukom Američkog suda izgubila predsjedničke izbore 2000.g., on javno otvara front napadajući prve ljude američke administracije.

Prijetnje kojima se služi te verbalne formulacije, bacaju sumnju kako je GEORGE SOROS SUORGANIZATOR TERORISTIČKOG ATAKA 11. RUJNA 2001. g., NA SJEDINJENE AMERIČKE DRŽAVE, s ciljem rušenja njemu nepoćudnih članova postojeće administracije.

Stoga američkom pravosuđu sugeriram neka ispita okolnosti ovog terorističkog čina i s aspekta ovih iznesenih sumnji.

Od pravosuđa SAD-a zahtijevam istragu u svezi ostalih gore navedenih sumnji. Očekujem da POROTA GEORGE SOROSA PROGLASI

KRIVIM a sud odgovarajuće kazni, radi počinjenih šteta nanesenih meni, mojoj ženi, našoj djeci i ostalima koji su također žrtve djelovanja George Sorosa i njegovih ideologija.

Do danas nisam dobio nikakav odgovor u svezi mojeg upućenog zahtjeva pravosuđu Sjedinjenih Američkih Država. Ako je moj zahtjev doista neosnovan, nadležno ministarstvo se već davno o tome

trebalo očitovati. Ako je pak moj upućeni zahtjev temeljen na opisanim osnovama, američko pravosuđe još stigne u svezi navedenoga postupiti i u danima koji nam dolaze ususret.

VAŽNA HRVATSKA PITANJA I JOŠ VAŽNIJI ODGOVORI (2)

Branko Stojković, Bjelovar

DESET GODINA NOĆNE MORE ZA HRVATSKU

Mesić je vješt manipulator, a njegovo pojavljivanje na novinarskom prosvjednom skupu 2008. godine, u Zagrebu, prosvjednici su dočekali zvižducima. Mesićevo pojavljivanje na tom skupu imalo je svrhu uništiti prosvjed. Htio je da izvjesitelji pišu što je on rekao. Mesić je zapravo djelovao protiv prosvjeda, kojega je tobože došao poduprijeti.

SOTONSKI PLODOVI POLITIKE U HRVATSKOJ

Premijer Ivo Sanader (HDZ) komentirao je javno: Mesić krivo govori na Velesajmu o gospodarstvu. Privatizaciju INE nisam potpisao ja, nego Mesić. Eto, uskoro od Hrvatske neće ostati ništa. Franjo Tuđman se vratio, ako ne baš iz groba, onda barem iz smetlišta povijesti. Sad se njega i HDZ-e okrivljuje za lopovsku pretvorbu i privatizaciju u Hrvatskoj.

TI RECI ISTINU I ONI ĆE TE TUŽITI - NE ĆE ZA LAŽ

Je li to inteligentno? Mnogi ljudi si uobražavaju u svojoj iluziji: govore da su slobodni, tj. da imaju slobodu izbora i volje. Oni na taj način sami sebe lažu. Da nije to tako onda bi bili na pravom putu, a ovako još uvijek su robovi i sablazan svojih ništavnih misli.

IZA OBZORA ZAKULISNIH POLITIČKIH IGARA

Političari su im usadili crva zvanog „buba“ u glavu, tj. u mozak. A ono što se zove obrazovanje, odnosno škola, to je trovanje umova. Mi smo robovi koji se zavaravamo da smo slobodni. Sve će tako biti dok god se ne suočimo sa stvarnošću našeg jadnog položaja u Hrvatskoj. Pokoravanje i ograničavanje je bolje rečeno trovanje mentaliteta ljudskosti.

OSTVARITE MESIĆEV SAN - GENERALE SVE U HAAG

Mato Laušić je glumatao pred Haaškim sudom. Između ostalog Laušić je izjavio: „Svi su znali za zločine.“ Jer svi zapovjednici su dobivali izvješća s terena. Umirovljeni general Laušić svjedočio je (26., 27. i 28. siječnja 2009.) na Haaškom procesu koji se vodi protiv generala Ante Gotovine, Ivana Čermaka i Mladena Markača.

Kradljivci konja

UKAZANJE ANDELA NAVJESTITELJA

Hrvatska uopće ne shvaća što je Stjepan Mesić radio i što radi u njeno ime. Sve je (to) bila velika obmana. No, on će se i dalje prik-

rivati i maskirati raznim trikovima i fintama... A neće nikada odgovarati za svoju postupke. Članstvo u EU bit će kupljeno teritorijem RH.

MALA ZEMLJA ZA VELIKE PROBLEME

Kao i uvijek, novi procvat religijske zaludenosti javlja se u doba Velike krize – nevolje: opijum za mase potreban je kad je situacija bezizlazna. Nadbiskup Josip Bozanić je povikao s oltara: „Ljudi ne bojte se krize, jer Bog je s nama!“ Neki bi teoretičari urote mogli čak ustvrditi da je sama Crkva, na čelu sa Benediktom XVI, tako moćna, da je izazvala globalnu financijsku i gospodarsku krizu kako bi ju iskoristila za svoj veliki povratak na scenu.

NE JAČAJTE POLITIČARE LOPOVE KOJI VAS KRADU

Na čelu sindikata nalaze se korumpirani ljudi, tj. izdajnici i poltroni vlasti. Mi neki dan gledamo svađu oko srpske zastave, drugi dan gledamo svađu sa Slovencima, treći dan gledamo diplomatski rat Mesića i Sanadera i obračun preko veleposlanika... Hrvatski ispaćeni narode povijest je puna rana koje su prouzročili komunisti, bivši partizani i njihova djeca. Hoćemo li mi već jedanput početi živjeti kao ljudi? I dokle će trajati svekoliko birokratsko odlučivanje?! S pitanjem istine je pitanje i života. Mislim da je vrijeme skleroze i amnezije prošlo.

DONOSI LI OBAMA POČETAK KRAJA VLASTI MERKURA, RIMSKOG BOGA NOVČARA, TRGOVACA I LOPOVA!?

prof. Filip Čorlukić, umirovljenik, fizičar, znanstveni istraživač i publicist, Pula

Trgovina razmjenom dobara započela je mnogo prije početka civilizacije, a kasnije se snažno razvila izumom novca. Uvijek je bilo pohlepe, ali je trgovina u već organiziranim državama bila pod kontrolom država, koje su osim od vlastita gospodarstva i same nužni novac namirivale ratnim osvajanjima i pljačkom. Prijelom u odnosu između države i trgovine nastaje u 17. stoljeću u Engleskoj, u kojoj je osvajanjem novih područja i otvaranjem svjetkih pomorskih putova trgovina snažno porasla. No, kralju Karlu prvom trebalo je mnogo novca, pa je ukinuo parlament i uveo snažne namete. Tada se pojavljuje demagog Cromwell, koji zahtijeva uspostavu parlamenta i ograničavanje kraljeve samovlasti. Kralj je konačno ubijen, uspostavljen je Parlament, koji je Cromwell ubrzo ukinuo i sam peruzeo vlast. I Cromwell je otišao, a na njegovo je mjesto izabran Karlo II.

U deset tisuća godina civilizacije ovo je prvi, suštinski novi veliki prijelom odnosa: država-trgovina. Simbolički rečeno, dok je Karlo I. bio "**kralj voljom Božjom**", Karlo II. je postao kraljem "**voljom novčara i trgovaca**".

Simbolika je ljudima uvijek bila važna. Tako i danas vojnici ginu za obranu svoje, ili osvajanje neprijateljske zastave - a zastava je samo simboličan komad tkani-

ne. U mnogobožskim religijama su bogovi, koji su uvijek bili bogovi nečega, imali svoje kipove. Tako je u starom Rimu **Mamon** bog pohlepe za zlatom, a **Merkur**, pored ostalog i bog trgovaca i lopova. Tih kipova više nema, ali su ih s prikivenim imenima zamijenili bogati hramovibanke, a iznad svega svjetski

Pohlepa manjine

Centar slobodne trgovine.

Industrijskom revolucijom, opet u Engleskoj, proizvodnja i trgovina snažno rastu, rastu i profiti, pa engleska država proglašava borbu za slobodna tržišta, što samo za sebe jako lijepo zvuči, ali to dovodi do krvavog vojničkog osvajanja brojnih država, uključujući i ogromni teritorij Indije. Profiti rastu, ali pohlepni vlasnici industrijskih postrojenja nastoje što više smanjiti troškove, a plaće radnika su trošak. Rezultat toga je da su ti radnici, radeći u vrlo teškim uvjetima po 12 sati dnevno i uz minimalne plaće, živjeli gore od nekadašnjih kmetova, pa u mnogim slučajevima čak i od robova. Tada se prvi put pojavljuju ideje socijalista-utopista, koji u gospodarstvo nastoje unijeti i kategoriju morala. No sve do pojave Karla Marxa to nije imalo nekog znatnijeg utjecaja. Pojava socijaldemok-

ratskih stranaka donekle je u nekim državama ublažavala stanje - ali nedovoljno. Maxova kritika kapitalizma je sve do nedavno bila najbolja kritika tog gospodarskog sustava, ali je svojom utopističkom političko-filozofskom promocijom budućnosti - **Komunističkim manifestom: "Proleterii svih zemalja ujedinite se"**, Marx nehotice omogućio da se to počne realizirati u okvirima, ne samo zločinačkog, nego i gospodarski potpuno neučinkovitog bolješevizma.

Radikalnu novinu u proizvodni sustav unijela je Fordova proizvodnja automobila na proizvodnoj traci, što je omogućilo i ciljno povećanje plaća, tako da ih i radnici mogu kupovati, a to znači i mogućnost veće proizvodnje. Taj je sustav spriječio prodor Marxovih, ali i drugih socijalističkih ideja u SAD i mnogim drugim državama, jer tu radnici više nisu bili jadni proleterii sa starim kačketima i pocijepanim odijelima, nego su to gospoda, mnogi i na radnom mjestu u urednim odijelima i čistim bijelim košuljama - što Maxs nije predvidio, jer je smatrao da je kapitalizam njegova doba dostigao vrhunac razvoja.

U klasičnom je kapitalizmu skoro sve podložno automatizmu, bez ikakve mogućnosti nadzora nad profitom pojedinaca i korporacija od strane države. Nema tu nikakve etike, a jedan od glavnih pokazatelja rasta je bruto nacionalni dohodak. Kakav rast? Koliko? Svaki rast ima svoju granicu, a u takvom je kapitalizmu rast temelj i svha. Osim toga svaki automa-

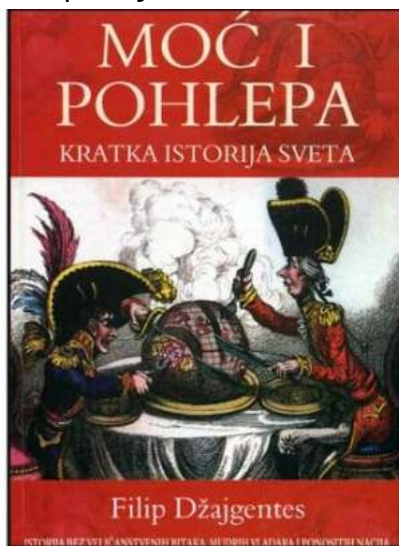
tizam bez kontrolnog nadzora je uvijek opasan. Tržišno gospodarstvo jest najučinkovitije. I nuklearna je energija najučinkovitiji izvor energije, ali mora biti strogo kontrolirana. Ako je ne kontroliramo, onda je to atomska bomba.

Takav je, razumom nekontrolirani automatski sustav morao dovesti do raspada. Sa svojim sustavom kapitala u novcu, obveznicama i dionicama, Amerika je već tridesetih godina prošlog stojeća bila u totalnom gospodarskuom kolapsu. Dok je gospodarstvo ranije bilo vrlo učinkovito i vrijednost dionica ubrzano je rasla. No, neki građani su posumnjali u vrijednost dionica, pa su ih počeli masovno prodavati i njihova je vrijednost počela ubrzano padati. Kraha je bio totalan - što se sobzirom na snagu američkog gospodarstva odrazilo i na ostale države. Taj je raspad sustava uklonjen tek načinom koji je apsolutno suprotan temeljnoj filozofiji slobodnog tržišta: intervencijom države - ali samo kratkoročno.

Međutim, kontrola gospodarstva zapravo mora biti stalna. Automatizam slobodnog tržišta podliježe svim pravilima matematike, automatske regulacije, isto kao i u nekom automatiziranom industrijskom postrojenju. I u gospodarstvu postoji "povratna veza" (feed back) kao i u industrijskim regulacijskim krugovima. Međutim u ovim potonjim je negativna povratna veza uvjet za stabilnu regulaciju, dok gospodarstvo kao imperativ postavlja pozitivnu povratnu vezu: na rast poticati još veći rast - što po zakonitostima regulacijske matematike neizbježno vodi raspadu sustava.

Nakon kraha američko je tržišno

gospodarstvo opet raslo, da bi od II. svjetskog rata taj rast bio još više ubrzan, pa se počelo zagovarati i sprovoditi gospodarstvo potpuno oslobođeno bilo kakvog nadzora od strane države: neoliberalizam. Sve mora biti privatizirano. To je prihvaćeno u mnogim državama. Međutim, zbog postojanja snažnog Sovjetskog Saveza, ali i Kine i drugih država koje to nisu prihvatale, ideje svjetskog slobodnog tržišta nisu mogle biti realizirane sve do političkog i državnog samoraspada SSSR-a. Od tada nastaje svjetsko gospodarsko ludilo, u čemu prednjači SAD.

Moć i pohlepa

Uz bankovno-financijski sektor, američko gospodarstvo se najviše zasniva na naftno-automobilskom i vojno-industrijskom kompleksu. Samo u automobilskom sektoru je prije ove krize u SAD radilo 10% od ukupnog broja uposlenika. Čemu i komu to treba? Nakon prestanka hladnog rata, nije im trebala toliko snažna vojska, a budući da njihovo gospodarstvo snažno ovisi o energentima, oni su u cilju ovladavanja kontrolom naftnih izvora izmišljali ratove. Za to treba strahovito mnogo novca. Samo za vojne potrebe SAD iz-

dvaja oko milijardu i 500 milijuna dolara dnevno. To je najzaduženija država na svijetu, s državnim dugom od fanfastičnih 13.000 milijardi dolara, dok Kina ima najviši suficit.

Komputori rade prema programima koje im mi instaliramo, pa ako ne instaliramo i nadzorni program (prigušivajuće) negativne povratne veze, tada mora doći do raspada sustava. Stoga se ono što se Americi dogodilo prije osamdeset godina, moralo ponoviti i u ovim našim uvjetima kompjuterskog nadzora. Ne samo da se moralo ponoviti, nego je ovakav sustav gospodarstva neprirodan, jer su u njemu zamijenjeni cilj i sredstvo za ostvarenje cilja: osiguranje egzistencije najširem dijelu pučanstva.

Vratimo se stoga na prapočetke. Iako biće s izvanredno visokim stupnjem inteligencije i kreativnosti, čovjek je, uključujući tu i njegovu predljudsku fazu razvoja, oko tri milijuna godina bio uklopljen u prirodni okoliš i svoje je životne potrebe zadovoljavao na potpuno prirodan, logičan način, ničim ne narušavajući taj okoliš. Uz minimalno poboljšanje oruđa i oružja takav je način gospodarenja trajao oko tri milijuna godina, a to znači i mnogo prije nego što se ljudski mozak razvio do današnjeg kapaciteta - što se dogodilo tek prije nekih sto tisuća godina. Takovo je gospodarstvo trajalo sve do prije samo oko deset tisuća godina.

Od tada i u bitno različitim uvjetima gospodarenja, egzistencija ljudi više nije ovisila samo o onomu što mogu uloviti i sakupiti. Žitarice i povrće sade sami i stvaraju pričuve. Stoku uzgajaju. Umjesto stalnog seljenja u potrazi za hranom, nastanjuju se na jednom mjestu, postupno izgra-

đujući sela i gradove. To je vrijeme u kojemu počinje naše doba, počinje civilizacija (lat. cives – grad). Nažalost, tada počinju nastajati i društvene razlike i napetosti, kojih se do danas nismo uspjeli riješiti. Tada počinju i ratovi, koji su zapravo sastavni dio gospodarstva, jer se otimanjem i pljačkom moglo lakše i brže udovoljiti rastućim potrebama.

Životne potrebe i upotrebnost dobra postaju tržišnom robom, imperativ za egzistencijom pretvara se u želju, pa i pohlepu za standardom, a pojavljuju se i mogućnosti, pa samim time i želje koje rastu do pohlepe: da se vlada nad drugima. Novac postaje božanstvom, u smislu onog najvišeg na skali sustava vrijednosti. Novac se može namaknuti radom, prodajom i preprodajom dobara, a najviše financijskim transakcijama, kao i otimanjem. Iskorištavanje tuđeg rada i prirodnih resursa mogući su izvori ogromnih zarada – a time i moći. Sada strjelica cilja sve više seli prema želji za realnom moći, a u mnogim slučajevima i za stvarnom vlašću nad drugima. Rad kao roba i to slabo plaćena roba, često nije bio dovoljan ni za osnovnu egzistenciju, a o nekakvom standardu da i ne govorimo.

Razvoj znanosti i tehnologije logična je potreba čovječanstva, ali samo pod uvjetom da taj razvoj teče pod nadzorom razuma i ako je usmjeren na dobrobit čovječanstva za ovaj, ali i buduće naraštaje. Umjesto da razumno upravljamo, podvrgli smo se slijepom automatizmu kojega smo sami stvorili. No, to više nije problem samo jedne regije, ili države, nego je to globalni problem. Zemlja nam je jedina arka kojom plovimo svemirom. Ako plovimo na jednom brodu, kojega smo svi "suvlasnici u pojedinim dijelovima", ni u kom

slučaju ne smijemo dozvoliti da netko buši rupu na koritu "svoga dijela broda" samo zato što je taj dio "knjigovodstveno" u njegovu vlasništvu. Kada rupa bude dovoljno velika – svi ćemo potonuti!

Tržišno gospodarstvo, u kojemu je rast i cilj i uvjet djelovanja, sustav koji se zasniva i na bespoštenoj borbi za opstanak, gdje slabiji propadaju a trenutno jači opstaju, ali samo dok se ne pojavi netko jači, spretniji i lukaviji, sustav u kojemu moral i čovječnost ne igraju nikakvu ulogu – takav sustav nije i ne smije biti namijenjen ljudima. On ne samo da svojim pozitivnim povratnim vezama (feed-back) i sam po sebi mora završiti samoraspadom, nego i po samoj logici stvari vodi raspadu mogućnosti i samog čovjekova opstanka.

Gladnog duha (pohlepa)

Drugačiji stav nije nikakva povijesna novina. O tomu govore sve religijske, ali i svjetovne filozofije. Platon je još prije dvadeset i tri stoljeća tumačio političku filozofiju starih Grka, koja je bila "objedinjeno-tročlana". Ona je istovremeno obuhvaćala probleme države, zakona i morala. Bez moralnih osnova ni država, niti zakoni, ne mogu biti dostojni čovjeka – zbog kojega i postoje.

Svi ozbiljni znanstvenici, oni koji

ni na koji način nisu vezani uz politiku i različite ideologije, već nas desetljećima upozoravaju da se u interesu zaštite okoliša i održanja biosfere, **ukupna proizvodnja na Zemlji mora smanjiti**. Broj automobila i snaga njihovih motora na samom su vrhu te nužnosti. Jedini način da se to ostvari, jest da se odustane od ovakvog tržišnog gospodarstva i prijeđe od natjecanja na suradnju, odustane od darvinističkog zakona džungle – prema kojemu preživljavaju samo najjači, što ne znači da su i najbolji i najkorisniji.

Pronalazak automatizma „čarobnog zatvorenog kruga“: veća proizvodnja – veće zarade, veće zarade – veća kupovna moć, veća kupovna moć – veća potrošnja i plasman robe, veći plasman – veća proizvodnja; pokazao se kao do sada neviđena pokretačka snaga gospodarstva i ne samo gospodarstva. Međutim, slijedeći skoro dvostoljetnu kapitalističku logiku automatike uzroka i posljedice to je u glavama ogromnog broja ljudi postalo paradigmom - obrazcem poimanja, pa se danas općenito zaboravlja prirodna logika da proizvodnja prvenstveno mora služiti zadovoljavanju ljudskih potreba, a ne rastu kapitala, kao i to da svaka država mora imati i braniti svoje specifične strategijske interese i to u interesu svih svojih građana - što se najavljenom globalizacijom željelo potpuno spriječiti.

SAD su sve do samoraspada SSSR-a bile ne samo simbolom slobode, nego i gospodarskog napredka, ali od tada to više nisu. Bivšeg predsjednika Clintona mnogi hvale, ali on je bio samo jedan u nizu manje loših od Busha. On je u jednoj fazi ratova u raspadu Jugoslavije odredio da je njihova intervencija u tom području od "strategijskog interesa" za

SAD, pa je u skladu s takvim "interesom" nastala i frankenštajnski ustrojena BiH - što je pravi zločin. On je prvi sprječavao da "u interesu američkog gospodarstva" SAD prihvati pristupanje ugovoru za ograničenje ispuštanja stakleničkih plinova, čime su znatno ubrzane globalne klimatske promjene. Tako je u "interesu njihova gospodarstva" osigurao da samo 5% od ukupne svjetske populacije zagađuje atmosferu s 25%. Kakva pohlepa i sebičnost!

O Bushovoj politici nema smisla trošiti riječi i prava je sreća da je krah sljepačke politike pohlepni američkih gospodarstvenika došao pri kraju mandata toga po svemu najgoreg i za cio svijet najopasnijeg predsjednika SAD-a. Da je to bilo ranije, on bi po temeljnoj filozofiji neokapitalizma sve usmjerio na saniranje glavnih krivaca: banaka i velikih korporacija.

Srećom po sve nas u strahu od totalne katastrofe američki je na-

rod izabrao čovjeka koji nije rob paradigme, nego misli svojom glavom pa slijedeći prirodnu logiku potrebâ on prvenstveno otvara nove poslove i nova radna mjesta. U svome će radu sigurno nailaziti na ogorčen otpor mnogih moćnika, no ako uspije ostvariti i samo dio onoga što je obećao, bit će to veliki uspjeh za spas, ne samo SAD-a, nego i mnogo šire. Poželimo mu da uspije.

HOLOKAUST

Filip Barišić, *filip.barisic@hotmail.com*

U članku koji ću pisati, središnje mjesto zauzima takozvani "Holokaust", koji Židovi nabijaju svima na nos kada se radi o temama vezane za Drugi svjetski rat, te na taj način prikazuju sebe kao žrtve najvećeg zločina protiv čovječnosti u 20. stoljeću. Uz takozvani "Holokaust" spomenut ću se i ostalih tema vezanih za Židove.

Holokaust - dolazi od riječi "holohoax" i označava žrtvu paljenicu, pri kojoj se spaljuje cijela životinja. Danas taj izraz ima sasvim drugačije značenje, genocid izvršen nad Židovima u Drugom svjetskom ratu.

Genocid - pojam je definiran u "Konvenciji o sprečavanju i kažnjavanju zločina genocida" koji je Opća skupština UN prihvatila 9. prosinca 1948. godine. Genocid se još podrazumijeva i kao metoda s ciljem uništenja cijele etničke ili rasne skupine istrebljivanjem njezinih pojedinaca.

Ova dva pojma će imati središnje mjesto u članku, pa sam ih odlučio objasniti kako ne bi bilo problema s razumijevanjem članka.

KAKO JE SVE POČELO?

Nakon što su nacisti preuzeli vlast u Njemačkoj 1933. godine počeli su provoditi represivnu politiku prema Židovima i uveli su rasne zakone kako bi zaštitili svoju rasu i narod. Zakoni su najviše pogodili Židove, neki su se našli i na progonu.

7. studenog 1938. godine sedamnaestogodišnji Židov Herschel Grunspan izveo je atentat na konzula njemačkog veleposlanstva u Parizu. Nakon toga uslijedili su protužidovski izgredi u noći 9. na 10. studeni. Prema izvještaju Heydricha Goeringu uništeno je 815 dućana, 171 kuća, 170 sinagoga, 14 drugih spomenika Židovske zajednice, uhićeno oko 20 tisuća Židova, 7 arijevacâ, 3 stranca, te je poginulo 36 osoba i 36 je ranjenih. Taj događaj je nazvan "Kristalna noć" i naziva se uvod u tzv. "Holokaust", koji je

prema Židovima trajao sve do kraja rata.

Iz ovoga se može zaključiti da "Holokaust" nije trajao 12 godina (od dolaska nacista na vlast, pa do kraja rata), kao što je jednom rekao hrvatski Židov Ivo Goldstein, a "Holokaust" nije trajao ni 7 godina (od Kristalne noći do kraja rata), jer Nijemci su sigurno imali puno važnijeg posla od "istrebljenja" Židova 40-tih godina, nakon što ih je napustila ratna sreća. Nepobitna je i činjenica da je Heinrich Himmler u rujnu 1944. godine naredio da se tzv. istrebljenje prekine, i ona pobija laž o vremenskom trajanju "Holokausta".

Konačni broj "žrtava" tzv. "Holokausta" je previsoka brojka od oko 6 milijuna Židova, koja je na žalost prihvaćena u svijetu.

AUSCHWITZ

Logor koji se u svijetu najviše spominje, a vezan je za "Holokaust" svakako je Auschwitz. Strašni logor u kojem je pogubljeno najviše Židova, gdje su bili izgladnjivani, premlaćivani i slani na "tuširanje" navodno je odnio 4 milijuna židovskih života, odnosno 1,5 milijuna.

BROJ ŽRTAVA AUSCHWITZA

Po završetku rata, postavljena je ploča na kojoj je ispisan broj "žrtava" stradalih od nacističke ruke u ozloglašenom "Auschwitzu". Na ploči gore, postavljenoj neposredno po završetku rata piše da je živote izgubilo 4 milijuna ljudi, misli se na Židove. Na ploči dolje, koja je zamijenila ovu prvu, a postavljena je 1989. godine piše da je živote izgubilo 1,5 milijuna ljudi. Kasnije je ta brojka dodatno smanjena na 1,1 milijun Židova stradalih tamo između 1940. i 1945. godine.

Ovo je zapanjujući podatak pogotovo ako se uzme u obzir da se konačna brojka od 6 milijuna nije promijenila proporcionalno s brojem "žrtava" stradalih u Auschwitzu.

6,000.000 – 2,500.000 = 6,000.000 ???

UKUPNE ŽRTVE I ČINJENICE

(Preuzeto s:

<http://www.ultimatum.20m.com/>)

Konačni broj žrtava je najveća laž, i zato je vrlo važno zahtijevati istinu, tražiti istinu, iznositi istinu na vidjelo!

1. Uoči Drugog svjetskog rata, 1938. g. bilo je u svijetu oko 14,5 milijuna Židova. Na popisu 1948. g. bilo je u svijetu popisano između 16 i 18 milijuna Židova!

2. Ako ih je u Drugom svjetskom ratu bilo ubijeno šest milijuna, kako li je onda broj Židova u samo deset godina porastao za više od osam milijuna, dakle udvostručio se!

3. Na spomen pločama (na više jezika) u bivšem logoru Auschwitz je najprije pisalo da je tu ubijeno četiri milijuna Židova. To je bio podatak koji je od samog početka izazivao veliku nevjericu i sumnju.

Nezavisni povjesničari, istraživači, publicisti i mnogi drugi su počeli su raditi na tome, pa se pojavilo veliko mnoštvo novih članaka, svjedočanstava i knjiga, te je nakon žučnih polemika i ogorčenog natezanja u europskom tisku, Svjetski židovski kongres priznao, te je dao izmijeniti te svoje spomen ploče. Umjesto četiri milijuna Židova, stavili su milijun i pol Židova! Međutim, ni ta brojka nije dugo izdržala.

Zaustavimo se malo na ovom mjestu! Pretpostavimo da je u Auschwitzu samo milijun Židova (mnoge nove relevantne knjige i tu brojku umanjuju pet, pa čak i više od pet puta!). U tom slučaju, broj Židova više ne bi iznosio šest, nego samo tri milijuna. Pa ipak, Međunarodni Židovi i dalje bjesomučno galame o „Šest milijuna ubijenih Židova“! Dakle, čudna neka računica.

Tko spasi istinu, spasit će cijeli svijet!

("Jer će nas samo istina osloboditi")

HOLOKAUST - GENOCID

Genocid - pojam je definiran u "Konvenciji o sprečavanju i kažnjavanju zločina genocida" koji je Opća skupština UN prihvatila 9. prosinca 1948. godine.

Genocid se još podrazumijeva i kao metoda s ciljem uništenja cijele etničke ili rasne skupine istrebljivanjem njezinih pojedinaca.

Ne bi li, prema nekakvim prirodnim zakonima, ne znam, kako da se drugačije izrazim, nešto prvo trebalo postojati, da bi se tek moglo dogoditi odnosno izvršiti. Ovdje jasno vidimo da je "genocid" kao masovno ubijanje uvaženo tek 1948. godine, a "Holokaust" je završen nekoliko godina ranije, ali se vodi kao genocid. Te su počinitelji "genocida" morali platiti ogromne novčane kazne, odnosno odštetu oštećenima (Židovima).

Iz ovoga je dovoljno očito da je u UN-u postojao židovski lobby koji je naravno radio na korist Židovima.

Zaključak: Židovi nisu gubili vrijeme, te su odmah iskoristili stradanja kao prednost i uvukli se u najjače svjetske organizacije i započeli vršiti pritisak na iste u nadi da će zavladatai svijetom.

HOLOKAUST - NAJVEĆA I NAJSVETIJA ŽRTVA

Bilo bi razumljivo da Židovi smatraju "Holokaust" kao najveće stradanje svog naroda. Ali veliki problem je u tome što Židovi "Holokaust" bezobrazno uzdižu visoko u nebesa, daleko iznad drugih žrtava u Drugom svjetskom ratu, a i u tome, što "Holokaust" svima nabijaju na nos.

Postavljaju se kao da nitko osim njih nije doživio stradanja u ratu. Imali smo i mi svoja stradanja u ratu, pa ih nikome ne nabijamo na nos - Bleiburg 1945. i brojne Jazovke i masovne grobnice od kojih neke nisu ni dan danas istražene. Uz to, tu su i Hirošima i Nagasaki, uz velik broj žrtava, posljedice se i danas osjećaju na

tim područjima, pa ne nabijaju nikome na nos to što im je učinjeno.

DNEVNIK ANNE FRANK

Ganutljiva i potresna priča, koja nam govori o mladoj djevojci Anni i njezinoj obitelji koja se skrivala pred nacistima u Nizozemskoj, a ona je redovito i marljivo bilježila u svoj dnevnik svaki dan proveđen u izbjeglištvu.

Da bi priča bila tragičnija, nacisti su ih uhvatili i odveli u logore.

Ondje je Anna Frank i umrla. Njezin otac Otto Frank, dočekao je oslobađanje Nizozemske, te je odlučio tiskati dnevnik, nakon što ga je izmijenio i na taj način učinio zanimljivijim. Evo i dokaza o tome.

Engleski povjesničar David Irving, sudjelujući na suđenju u Torontu 25. i 26. travnja 1988. g. iznosi u živo svjedočenje:

„Otac Ane Frank, s kojim sam se više godina dopisivao, konačno je pristao dati suglasnost da se rukopis 'Dnevnika' podvrgne laboratorijskom ispitivanju, što uvijek tražim kad ima opovrgavanja nekog dokumenta.“

Zaključak ekspertize odabranog kriminalističkog laboratorija je bio da je jedan dio Ane Frank bio (naknadno!, op. A.R.J.) napisan kemijskom olovkom (takva vrsta

pisaljki bila je u prodaji tek 1951. g., a Ana Frank je umrla od tifusa u jednom koncentracijskom logoru 1945. g.

David Irving nastavlja: Otac Ane Frank, Otto Frank i neke druge osobe, koje ja ne poznajem, ispravili su taj dnevnik da bi mu dali oblik kakav se može dati u prodaju, koji je ujedno obogatio oca i Fondaciju Ane Frank. No, kao povijesni dokument, to djelo nema nikakve vrijednosti, jer mu je tekst preinačen.

Prema Irvingovom svjedočenju jasno se da zaključiti da je "Dnevnik" samo jedna od brojnih stvari koje imaju svrhu promoviranja "Holokausta" kako bi se ljudima "prodavala magla", dok bi se drugi na tome masno bogatili.

BROJ ŽIDOVSKIH ŽRTAVA

HOLOKAUST, hr.wikipedia.org

Navedeni najniži i najviši broj žrtava, do kojih se došlo istraživanjima, koja su provedena neovisno jedno o drugome, odnose se na fazu iskorjenjivanja židovstva u tijeku "konačnog rješenja židovskog pitanja" (izvori: Dokumentation zur Massenvergasung – dokumentacija o masovnom trovanju, izd. Savezna centrala domovinskih službi, 1958. godine; G. Reitlinger: Die Endlösung, Berlin, 1956).

Pritom nisu uzete u obzir žrtve, koje se na posredan način mogu pripisati nacionalsocijalističkim progonima. Zbog toga je sveukupni broj žrtava još mnogo veći, te se vjerojatno može računati s više od pet milijuna židovskih žrtava. (Tablica i objašnjenje preneseni iz: Keller, Werner: Povijest Židova, Zagreb: 1992, str. 511) Encyclopaedia Britanica procjenjuje broj žrtava na 5,700.000, a Encyclopaedia Judaica navodi brojku od 5,820.960.

Zemlja	minimum	maksimum
Austrija	58.000	60.000
Belgija	25.000	28.000
Čehoslovačka (1936.)	233.000	243.000
Francuska	60.000	65.000
Grčka	57.000	60.000
Italija	8.500	9.500
Jugoslavija	55.000	58.000
Luksemburg	3.000	3.000
Mađarska (u granicama od 1938.)	180.000	200.000
Nizozemska	104.000	104.000
Norveška	700	200
Njemačka (u granicama od 1938.)	160.000	180.000
Poljska	2.350.000	2.600.000
Rumunjska (u granicama od 1940.)	200.000	220.000
SSSR (u granicama od 1939.) i baltičke države	700.000	750.000
Ukupno žrtve akcije "konačnog rješenja"	4.194.200	4.581.200

AUSCHWITZ

hr.wikipedia.org

Nalazio se u Poljskoj, blizu grada Oświęcim (njem. Auschwitz). Nalazio se 50 km zapadno od Krakova i 286 km od Varšave. U rujnu 1939. Oświęcim je pripojen Njemačkoj i nazvan je Auschwitz.

Kompleks se sastojao od tri glavna kampa: Auschwitz I, administrativni centar, Auschwitz II (Birkenau) kamp za istrebljivanje, Auschwitz III (Monowitz) radnički kamp.

Zapovjednik kampa Rudolf Höß je na suđenju u Nürnberškom procesu svjedočio da je ubijeno 3 milijuna ljudi za vrijeme njegovog vođenja

kampa. Kasnije je smanjio tu brojku na oko 1,1 milijun. Godine 1990., dr. Franciszek Piper je procijenio da je bilo oko 1,1 milijun, od toga su oko 90% bili Židovi iz svih zemalja Europe.

Većina je ubijena u plinskim komorama Ciklonom B, drugi su bili ubijani izgladnjavanjem, prisilnim radom, manjkom higijene, pogubljenjima i medicinskim eksperimentima.

Početkom 1940. nacistička Njemačka je sagradila nekoliko koncentracijskih logora i logora za istrebljivanje, na području koje je bilo pod njihovom vlasti. Koncentracijski

logor u Auschwitzu je imao veliku važnost u holokaustu počinjenom nad Židovima.

Postojala su tri glavna kampa:

- Auschwitz I, originalni dio kampa i administrativni kamp za cijeli logor. U njemu je ubijeno oko 70.000 ljudi, uglavnom poljskih i ruskih ratnih zarobljenika.
- Auschwitz II (Birkenau), kamp za istrebljivanje, gdje je ubijeno otprilike 960.000 Židova, 75.000 Poljaka i 19.000 Roma.
- Auschwitz III, služio je kao logor za radnike.

ZNA ANTE ŠTA HOĆE, ALI KAKO TO OSTVARITI?!

Akademik **Mirko Vidović**, Pariz

U Dalmaciji se čakula, u Zagorju klafra, a u Bosni se - teferiči. Jedino u livanjskom kraju narod kaže, da se o ozbiljnim stvarima treba - ljudikati.

Prilog Ante Kuneka u 'Glasniku br. 43' ima u svojoj kompilaciji nabacanih misli, po nešto od svih tih izraza, pa bi se moglo reći da je to naš hrvatski adet da se na jedan način razgovara na oboru, a na drugi u Saboru. Razlika je u tome, što se na oboru govori, onako trohejski - svaki par i u sporu, preko plotu, sa susjedom obrađuje po neku jalovu njivu, a oba sugovornika o tome imaju svoje mišljenje plus ono treće: kad se pojavi među njima neki 'moderator, oni postupaju kao da su se o svemu već dogovorili, pa daj sad dokaži moderatoru da on ništa nije shvatio dok je to iz daljega pratio.

Lijepo Ante priča, i nevjerojatno podsjeća na svog pokojnog brata

Zvonku mog dugogodišnjeg ahba-ba iz emigracije, izdavača 'Hrvatske istine'. Anti sam, na jednom ovećem skupu HNV-a kod Melbournea, dao i jedan javni odgovor na talentirano, ali i uljudno postavljeno pitanje. Idemo redom!

Ante u 'Glasniku' lijepo nabroja skoro sve velike zavrzlake iz naše problemima bogate hrvatske povijesti, a naglasak je stavio na - 400 godina frontalne borbe s Osmanima. Tu je i kraljica Katarina Kosača, tu je njezina oporuka i naš dug da imamo u vidu da za padom naše samostalnosti u Bosni žene oko Kraljeve Sutiske i danas nose crninu.

Istini za volju, kraljica Katarina je odista s kraljevskim insignijama preko Dubrovnika dospjela u Rim i tu predala Papi i preporučila mu da se brine o sudbini Bosne. No, djeca poginulog zadnjeg bosanskog vladara su dospjela u Carigrad i tamo su na sultanovu dvoru dobrovoljno prešli na islam i nisu

htjeli ni čuti da bi svoj novi način ispovijedanja vjere u Boga i u Isusa, sina Marijina pogazili pa se obratili na liturgiju na latinskom jeziku. Bosanskog kraljevića su na sultanovom dvoru nazivali 'Kral oglu' - kraljević.

E moj Ante, tko dobro upozna Bosnu znat će da je naša povijest strahovito složena i veoma mučna, a mi opraštamo i na svojoj Babovini ostasmo i po nama Bosna sada daje svijetu dokaz o tome kako se i u najtežim uvjetima čovjek može dokazati da je čovjek i ma kako mu bio goropadan ćopor vukova koji upadne u nas tor da nas 'posrebreniči'. Nas su razne okupatorske snage, u bar dvije i pol tisuće godina, napadale sa svih strana svijeta. Oni se smjenjivali i mijenjali, a mi - ostasmo isti!

Nikad mi ne ćemo zaboraviti udare mađarskih 'križara' koji poklaše naše bosansko plemstvo, uhvaćeno u klopku u tvrđavi Dobor kod Modriče - znatno kasnije od

pokolja hrvatskog plemstva na Petrovoj gori i davno prije pokolja hrvatskog plemstva na Krjavu polju. I dalje bi oni nas klali i uništavali da naš Ban i vojvoda Hrvoje Vukčić-Hrvatinić nije sklopio dogovor s Turcima da stuče zube Ugrima i da ih se definitivno otarasi.

Na nas su u valovima kidisali kako Germani, tako i Talijani, a svaki s ciljem da, kako u pohodu Eugena Savojskog, tako i u vrijeme Aneksije BiH kao leno Habsburške kuće 'na Dunaju'. Turci u četiri stoljeća nisu dirali u naš jezik, niti su nam nametnuli svoj stil gradnje, i naše džamije iz turskog vakta su građene sve u romanskom, domaćem, zatečenom stilu.

A Habsburzi su, u samo 40 godina vlasti sustavno germanizirali Bosnu zavađajući nas starosjeditelje i to u ime - vjere. U koji god grad dođeš, vidjet ćeš po koju zgradu građenu u 'maurskom stilu', a mi smo ih nazivali 'austrijske kuće', misleći da se tako kuće grade u Austriji...

Nikad mi ne ćemo zaboraviti neuspjeh ni Nemanje ni Đurđa Brankovića, ni Dušana ni Draže Mihajlovića, a evo i nesretno zaglavljene

nog Slobe da nas razbosne i pretvore u neku izmišljenu naciju bez pamćenja i pameti.

Mogli bismo mi o tome disertirati i nabrajanjem ispuniti stotinu 'Glasnika', ali ovdje napomenimo jednu nepobitnu činjenicu - kako bilo da bilo, prvi junak koji je u Bosni digao ustanak protiv otomanske vlasti u želji da zajedno sa svojom kršćanskom braćom, vrati Bosni svoju slobodu i nezavisnost od stranih siledžija bio je - Husein-kapetan Gradašević, 'Zmaj od Bosne'. Niste zaboravili da taj ustanak bosanskih muslimana protiv Turaka nisu ugušili Turci, nego li antibosanski savez turskih i hercegovačkih poturica (Stočevića i Čengića), a na čijem čelu je bio vlaški prebjeg iz Ogulina na tursku stranu Mihajlo Latas, zvani Omer-paša?

Svladan, vođa ustanika bosanskih muslimana je prebjegao k svojoj kršćanskoj braći preko Save, a onda su ga habsburški žbiri uhapsili i bečki diplomati izručili Turcima. Umro je od očaja u turskoj tamnici u Trebizondou.

Zar si zaboravio Gradaševićeva preživjelog suborca, Mehmed-bega Bašića, koji je pomogao koli-

ko je mogao Banu Jelačiću da se riješi nasrtljivosti ugarskih prostaka, ili Džafer-bega Kulenovića koji je u svo vrijeme trajanja NDH bio efektivni šef vlade u Zagrebu?

I tako dalje...

ANTE! Kad bi se mi sad upustili u nizanje optužbi za ono što su nam učinile domaće sluge stranih gospodara u toku ovih zadnjih devet stoljeća, pa se zbog toga počeli jedni drugima osvećivati - tko bi od nas ostao živ?

Ako ništa, kao u Domovinskom ratu, bar mi koji bismo davno svi snuli od očaja da nas ne hrani u duši vjera u Božju Providnost, pružimo jedni drugima ruku pomirnicu, stanimo brat do brata i sjetimo se onih stihova našeg svima nama toliko dragog pjesnika iz Istre:

„Ma, kurajo, mili moji, ne dajmo se zavarati - nek ne vidi tudje oko kako naše srce pati!”

Prigovori u razgovoru naš su narodni običaj, jer to je običaj i kod svih drugih parlamentarnih nacija. No, prema vanjskom dušmanu mi trebamo biti složni, ako ništa - iz prkosa!

"KORCULA IS THE PEARL OF THE SEA"

Ivan Šegedin, Korčula

MY ISLAND IS WHITE AS A SHIP AT SEA.
FOR CENTURIES IT'S
SAILED EVER FURTHER AND FURTHER,
WAVES STRIKE IT, RAIN AND STORM.
THOUGH IT SURRENDERS NEVER TO ANYBODY,
IF THERE WERE NO SONG IT WOULD NOT EXIST.
HE WHO SEES NOT IT SEES NOT THE LAND.
PASSENGER OF THE NIGHT, YOU MARINER OF OLD,
WE ARE BOUND BY THE SAME SEA
OVER THE CENTURIES.

MY INLETS OF KORCULA,
FROM TRI PORTA TO LUMBARDA,
BEAUTIFUL SHORES FACING THE OPEN SEA,
KORCULA IS THE PEARL OF THE SEA,
MY BAYS OF KORCULA,
PINE AND OLIVE GROVES,
OLD WINE IN THE TAVERN,
THIS IS MY HOMELAND.

ORGANSKA PODLOGA HRVATSKOGA JEZIKA (8)

Priredio **Borna**

U godinama 1968. i 1969, dakle u doba kada je slomljeno "praško proljeće", počinje cvasti "hrvatsko proljeće".

God. 1970. i jedanaest mjeseci 1971, sve do 1. prosinca, predstavljaju zaista drugi hrvatski narodni preporod. Nadnevak 1. prosinca uopće je nesretan u hrvatskoj povijesti. God. 1918. na taj je dan nad Hrvatskom zavlada srpska dinastija Karađorđevića, god. 1971. na taj je dan u mjestu zvanome Karađorđevo održana zloglasna 21. sjednica Centralnoga komiteta Saveza komunista Jugoslavije, kada je praktički smijenjeno partijsko i republičko rukovodstvo SR Hrvatske. No dok je trajalo hrvatsko proljeće, mnogi su se pozitivni procesi počeli odvijati, naravno, i na književnome i filološkom polju također. Ali razvojni putovi kojima je bila tada krenula Hrvatska nisu se sviđali ne samo velikosrbima i unitaristima, što je razumljivo, nego ni jugoslavenkim komunistima općenito i konzervativnoj struji među samim hrvatskim komunistima. Jer bio je ugrožen režim i poredak ne samo u Hrvatskoj

nego i u cijeloj Jugoslaviji.

I gotovo pet godina od ožujka 1967. počela je od prosinca 1971. repriza nasilja kakvo je bilo slijedilo nakon Deklaracije, samo taj put žešće, grublje, sveobuhvatnije, ne samo protiv književnika i filologa nego protiv svih i svakoga. Škaniranja, izbacivanja s posla, hapšenja, slanja na višegodišnje robije, sve je to postalo dijelom svakodnevnice i taj je put trajalo dugo, nije se stišavalo kao nakon Deklaracije. Neki su "prolječari" pobjegli iz zemlje, tako da je Hrvatska dobila još jednu u nizu svojih političkih emigracija.

Kultura općenito, a u njezinu okviru književnost i filologija, bili su u prvo me redu progonjenih. Matica hrvatska, tradicionalna kultura i književna ustanova hrvatskoga naroda, bila je ukinuta. Nije mi poznato da je matica kojega drugog slavenskog naroda zabranjena za bilo kakva režima, izuzev samo lužičku Maćicu serbsku u doba nacizma (tako se jugoslavenški režim našao u društvu hitlerovskoga).

Spaljen je već otiskan Hrvatski pravopis, koji je bio zapravo samo mo-

dernizirana verzija Broz-Boranićeva, upravo Brozova pravopisa, pravopis kakav je danas na snazi u Hrvatskoj. Bilo je u svijetu raznih spaljivanja knjiga, ali spaljivanje jednoga pravopisa zaista je povijesni unikum.

No nisu se samo spaljivale knjige. Uništeni su još nedistribuirani brojevi zabranjenih časopisa, a pojedini su autori bili sudski progonjeni zbog tekstova koje su u njima bili proteklih godina objavljivali. Kuriozum je primjer profesorice Smiljane Rendić, koja je bila osuđena zbog članka "Izlazak iz genitiva ili drugi hrvatski preporod", objavljenoga u lipnju 1971. u časopisu Kritika (jednome od zabranjenih). U tome se prilogu govorilo o uklanjanju atributa "hrvatski" u nazivima raznih društva i ustanova, koji je bio zamjenjivan genitivom "Hrvatske" (tako je, među ostalima, god. 1945. i "Društvo hrvatskih književnika" postalo "Društvo književnika Hrvatske"). Proces Smiljani Rendić usjekao se u kolektivno pamćenje hrvatske inteligencije i sintagma "izlazak iz genitiva" gotovo se terminologizirala kao oznaka za hrvatsko jezično i ne samo jezično oslobađanje i osamostaljivanje.

GOVORIMO LI ISPRAVNO HRVATSKI? (7)

RAZLIKOVNI RJEČNIK, Stanka Pavuna, „Integra“ d.o.o., Zagreb

RJEČNIK

Ispravno

Pogrješno

U (npr. putujem u Osijek)

Za (putujem za Osijek)

Bilješka, pribilješka, zapis

Zabeleška

Zagrnuti se

Začin

Zakasniti, okasniti

Zacenući se

Začina

Zadocniti

1. O s o b n a i m e n a, na pr. Alija, Tomislav, Lav, Jagoda, Nada, Snježuljica, Pepeljuga, Crvenkapica; Preradović, Đerzelez, Kovač, Zrinski, Dugački.

VELIVLASTITA IMENA (1)

„**Hrvatski pravopis**“, Zagreb, 1944.

Jednočlana imena

Velikim slovom pišu se:

Ovamo idu i ustaljeni n a d i m c i, koji često zamjenjuju prava imena i prezimena, na pr. Beba, Braco, Budalina (Tale). V. i 106.

ZAŠTO DUBROVAČKI KNJIŽEVNICI NISU PISALI KAKO SU GOVORILI? (6)

Mirko Deanović

Vidjeli su, kako su se tada i najučeniiji humanisti u Italiji približili svojoj pučkoj popijevci. Na pr. Leonardo Giustinian (+ 1446) u Mlecima, Lo-

renzo de' Medici (+1492) i Poliziano (+ 1494) u Firenci, pa mnogi drugi iza njih crpe u toj poeziji inspiracije, motive i forme, te pjevaju za puk. Tako su naši stari pisci smatrali svo-

jom onu pučku, većinom erotsku i satiričku pjesmu bezimernih narodnih "začinjavaca", jer je ona govorila njihovu srcu.

NOŽ U LEĐA HRVATSKOM NARODU - USPOMENE NA TALIJANSKE SABIRNE LOGORE (6)

Jedan od zatočenika, „Hrvatska“, Dubrovnik, 12. rujna 1944.

PAPIN IZASLANIK U LOGORU

Slovinci, koji su došli iz logora Trevizo u logor Visco pričaju, kako je dva puta u logor Visco došao papin izaslanik, da vidi kakav je postupak s tamošnjim zatočenicima.

Svaki bi puta dan dva prije njegova dolazka Talijani u logor donieli razne hrane i napunili sve kantine. Sam logor bi dali liepo očistiti i urediti, a dnevni obrok hrane bio bi prilično povećan. Ali čim bi izaslanik otišao sve bi se iz kantina iznielo napolje, a hrana bi ostala ista kao i prije njegova dolazka.

Zatočnici su se sve češće bunili i tražili od colonela da im se dodieli ono što im po međunarodnom ugovoru pripada kao zatočnicima. Ovaj bi im redovito odgovarao, da im on ne može ništa više dati, jer ni on ništa više ne dobiva. Ali iz obližnje častničke kuhinje je dnevno dopirao u logor vrlo ugodan miris hrane, koja je za tamošnje častnike pripravljana, a kojih je bilo nekih stotinjak. Svaki je zatočenik bio duboko uvjeren, da su častnici hranu koja je pripadala njima, oduzimali i za sebe ju pripravljali.

Značajno je da su u logoru svi Talijani od zapovjednika do najnižeg vojnika sa Slovincima i četnicima podržavali najtjesnije veze. Hrvate su nemilo mrzili.

POLAZAK U DOMOVINU

Na 1. rujna 1943. pronio se glas logorom, da je hrvatskom izaslan-

stvu, koje je dulje vremena vodilo pregovore u Italiji, uspjelo da s Italijom potpiše ugovor, kako bi se u najkraće vrijeme imali iz svih logora otpustiti svi Hrvati iz Nezavisne Države Hrvatske. Odmah tog istog dana morao je svaki zapovjednik pojedinih sektora, kojih je u logoru bilo pet, popisati sve Hrvate iz tadanjih područja naše države. Prigodom toga popisa su Talijani vodili živu promičbu, da se nitko ne izjavi da želi ići kući i da im je bolje ostati i nadalje u logoru.

Talijani su našli svoje agente među nekim pravoslavicima u logoru, koji su se najviše vrzli oko muslimana i pravoslavnih u logoru i nagovarali ih da izjave, da ne žele ići u Hrvatsku. Ova agitacija nije im uspjela i svi su se kako muslimani tako i pravoslavni javili za povratak u Hrvatsku. I nekoji Crnogorci su izjavili, da su rođeni u Crnoj Gori, ali da dulje vremena žive u Hrvatskoj, gdje su postali i pripadnici Nezavisne Države Hrvatske. Kad su Talijani vidjeli da im promičba ne uspieva, onda su počeli odugovlačiti taj odlazak. Napokon izjaviše, da će taj odlazak uslijediti 9. rujna u 7 sati u jutro.

Dana 8. rujna sve je bilo u logoru živo i veselo, osim onih Slovenaca koji su bili žalostni, da i oni ne idu svojim kućama. Zatočnici su taj dan predali u uredovnici jedaći pribor i slamnjače, a u 9 sati na večer je dr. Juraj Arnerić iz Korčule, koji je jedini imao vezu sa zapovjednikom logora colonelom Bonfigliom doletio od njega u logor i javio, da je Italija kapitulirala i da Hrvati ne smiju ići svojim kućama, pošto smo od toga dana i mi s Italijom u neprijateljstvu.

Sat kasnije je u logoru stvoren neki "odbor" na čelu s bivšim jugoslavenskim kapetanom bojnog broda Černim, koji je pošao colonelu i zatražio u ime tog "Odbora", da colonelo ne smije dozvoliti Hrvatima odlazak u domovinu. Kako je to bilo prekasno, a sam colonelo nije na svoju ruku mogao toj želji Černoga udovoljiti, Hrvati su u 3 sata u jutro 9. rujna pošli iz logora u Palma-Nuovu, gdje su se ukrcali u vlak pripremljen za taj put.

Ali malo prije odlazka vlaka došao je i colonelo Bonfiglio u Palma-Nuovu i od onuda brzoglasio u Udine komandantu divizije. Taj mu je odobrio da spriječi odlazak Hrvata u domovinu. Tako su se na sveobću žalost morali svi izkrcati i ponovno vratiti u logor. U Ljubljani je uzalud čekao odbor Hrvatskog crvenog križa, koji ih je imao tu preuzeti i odpremiti u domovinu. U jedan čas nestalo je kod Hrvata onog velikog veselja, koje rađa sama pomisao, da će se nekoji i nakon 16 do 18 mjeseci tamnovanja vratiti u svoju domovinu slobodni i svojim milima i dragima.

Preuranjeno je bilo naše veselje. Izgubljena sloboda pojedinca kao i naroda teško se nazad stiče. Tek malo po malo vraćeni smo opet ljudskom životu.

Jedan između zatočenika

POŠTANSKE MARKE NEZAVISNE DRŽAVE HRVATSKE (2)

Tekst prema knjizi: **KATALOG POŠTANSKIH MARKA JUGOSLOVENSKIH ZEMALJA**, Biro za poštanske marke, Beograd, 1974.

Redovne marke. Razni krajolici. Nacrti O. Antoninija. Raster duboki tisak tiskare Tipografija u Zagrebu. Niz 22 vrjednote (br. 47 do 68).

1941. GODINA (br. 49, 50, 58, 63, 67 i 68)

Br. 49 – Jajce

50 banica, tamnoplava (18,000.000 primjeraka)

Br. 63 – Klis

12 kuna, smeđemaslinasta

Br. 50 – Varaždin

75 banica, tamnomaslinasta (1,000.000 primjeraka)

Br. 67 – Senj

50 kuna, crnozeleno (240.000 primjeraka)

Br. 58 – Zemun

5 kuna, plava (1,000.000 primjeraka)

Br. 68 – Banja Luka

100 kuna, ljubičasta (150.000 primjeraka)

POBJEDA (7)

CRNE TAČKE, Jevrem Brković
ČGP DELO, OOUR Globus, Zagreb, 1989.

29.

Naš prvi prijem odlično prošao.

I kod stranaca.

Drug Tolbuhin pio samo malinu.

Izgleda da nešto nije u redu sa
zdravljem.

Ostali Rusi – po ruski.

Od naših, parirali im samo drug
Luka, Crni i drug Ljuban.

Pravi konobari posluživali strance.

Našeg Starog i one oko njega –
naši: Radule, Mikonja i ostali.

Drug Konstantin Simonov recitovao
svoje pjesme posvećene drugu Tol-
buhinu, drugo Staljinu i oslobođe-
nom Beogradu.

Naš Stari htio da pokaže da i mi
imamo pjesnika.

Poslao Ljubana da prenese drugu
RZ-u da i on odrecituje onu svoju.

RZ odbio!

Ne zna napamet nijednu svoju pje-
smu.

Ono o Našem Starom morao bi da
zna.

Bar za ovakve prilike.

Molio ga i drug Đido.

Svi smo ga molili.

Ništa ne pomoga.

RZ kao RZ. Neumoljiv.

Drug Marko se osmjehivao.

Poslao Đidu ceduljicu:

“Pustite čoveka. RZ stvarno ne zna
ništa svoje napamet.

Provereno.”

Da li je moguće?

S pjesnicima nikad nijesi načisto.

Pa, eto, ni s drugom RZ-om. A stari
je komunist.

Na rastanku Naš Stari došapnu RZ-
u:

“A ti ne znaš ništa svoje napamet,
je li?”

Što se prijema tiče sve je bilo kao
da nam je stoti, a ne prvi.

Pohvalioi nas i Naš Stari.

30.

Posjetili me Čistači.

Rade momci po cijelu noć.

Ide im od ruke.

Jazbine dosta lako otkrivaju.

Pomažu i Beograđani.

Posebno Skoj i omladina.

Već neutralisano dvedeset i sedam
Crnih Tačaka.

Ginu i naši momci.

Žao mi je druga Kobca.

Ludo je poginuo.

Obećali mi da me jedne noći pove-
du na neutralisanje neke Crne Tač-
ke. Samo da Ljuban ne sazna. Na-
ma je to zabranjeno. Kaznio bi me.

Milovan Đilas – Đido

KORUPCIJA KAO SUSTAV I SMISAO VLASTI (7)

**POLITIKA I KORUPCIJA U KRA-
LJEVSKOJ JUGOSLAVIJI, Zvo-
nimir Kulundžić**, „Stvar-nost”,
Zagreb, 1968.

Takvo je stanje bilo u maloj patri-
jarhalnoj, kako se tada govorilo, u
predratnoj Srbiji, a u svojoj biti –
iako po vanjskim formama drugači-
je – slično stanje je bilo i u Hrvats-
koj. U njoj su postojali neobično
jasni, do krajnjih mogućnosti izba-
lansirani stari zakoni i socijalne nor-
me koje su i najmanju sitnicu regu-
lirale.

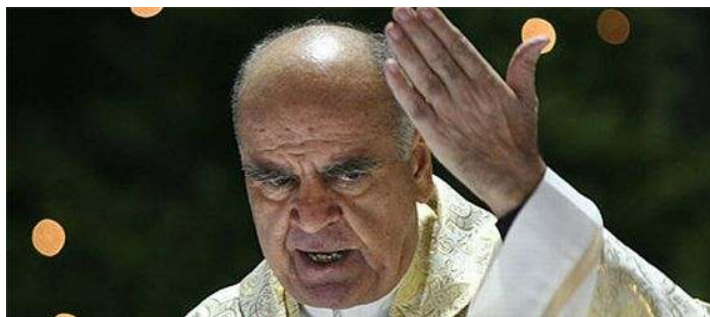
Ostati čist i dočekati kao poštreni
činovnik svoju zasluženu mirovinu,
u takvoj situaciji niti je bila naročita
mudrost niti nešto samo po sebi
teško. Za to je trebalo samo nešto
malo zdravog shvaćanja – i to je
bilo ono što je onemogućavalo ko-
rupciju već u njenom samo korije-
nu. Ostati čistih ruku, ne izaći na
zao glas i tako biti izbačen iz druš-
tva, nije bilo nimalo teško, jer su
prihodi svakog činovnika od bana
do zadnjeg podvornika, bili – iako
ograničeni – ipak toliki, da se od

njih moglo, kako se to tada reklo,
pristojno živjeti, već prema svom
društvenom rangu.

Ukoliko se živjelo iznad nivoa koji je
omogućavala redovna činovnička
plaća, to se ubrzo primjećivalo i to
je odmah izazivalo komentare i po-
stavljenje pitanja: Odakle? – a to je
bilo veoma opasno, jer je već samo
to pitanje izazivalo društvenu izola-
ciju i ono što bi se moglo nazvati
poslovnom upropašćenošću.

O ŽUPAMA U HERCEGOVINI (3)

U HERCEGOVAČKOM SLUČAJU, fra Martin Planinić, Župni ured Ploče-Tepčići, 2008.

Biskup Ratko Perić

Kako se slučaj ne bi otezao u nedogled, Misijaska je kongregacija zatražila od našega onodobnoga starješinstva da se izjasni: ili za ili protiv. Starješinstvo se naše Provincije izjasnilo i uputilo u Rim 10. svibnja 1976. Svetom Ocu Papi Pavlu VI svoj glasoviti „Non possumus“ (=ne možemo). Evo toga teksta: Mi, oci definitorija spomenute franjevačke provincije, ... zabrinuti za dobro i mir Crkve i Božjega naroda u Hercegovini, potpuno svjesni svih mogućih posljedica, svečano izjavljujemo da smo spremni za vjeru, Evanđelje, Crkvu i Svetoga Oca, ako je potrebno, i vlastitu krv dati, kao što su to činila tolika naša braća u prošlosti, a i u novije vrijeme; samo u najnovije vrijeme 70 braće ove provincije žrtvovalo je svoje živote i podnijelo više od 200 godina zatvora, pružajući svjedočanstvo, koje se ne može kupiti ni falcificirati, vjernosti i ljubavi prema vjeri, Evanđelju, Crkvi i Svetom Ocu. Međutim, dok priznajemo i očitujemo svoju vjeru, vjernost i posvemašnju odanost, istodobno izjavljujemo, sigurne savjesti i s punom sviješću odgovornosti pred redovničkom provincijom kojoj stojimo na čelu, pred Božjim narodom koji je povjeren duhovnoj brizi braće iste redovničke provincije, pred Crkvom Kristovom i pred Tobom, Sveti Oče, da Dekret Romanis pontificibus očito protuslovi istini, povrjeđuje prirodnu pravednost, izravno se protivi dobru duša, te veoma škodi ugledu Crkve.

Uz ovaj tekst naše je starješinstvo dalo i svoje obrazloženje koje, na

žalost, nije vrednovano. Ni odobravanjem ni pobijanjem. Jer ubrzo je uprava Reda poslala fra Andriju Bonnija da obavi „sjeću knezova“ – te skine upravu Provincije: vijećnike, o. Provincijala i njegova zamjenika.

Nakon Bonnijeva odlaska nastupila je pravna blokada Provincije hercegovačkih franjevaca. Ne zamjeram Svetoj Stolici zbog ustrajnosti na izvršenju Dekreta. Zamjeram joj što nije čak ni pokušala pobijati razloge našega „Non possumus“ (= Ne možemo). Po svaku cijenu tražiti izvršenje Dekreta nije ni taktično ni časno ni pošteno niti služi ugledu Crkve, u kojoj je takva okrutnost žalosna uobičajenost. Tobože, mora se rečeno izvršiti pa makar cijeli svijet propao. Cijeli svijet nije propao, ali je Crkva među nositeljima visoke vlasti rastrgana kao janjčica mješina među zvijerima. To je rezultat crkvenoga terora čvrste ruke ozakonjena u srednjem vijeku i današnjega terora kojemu se kraj ne nazire.

Pred kraj svoga biskupovanja biskup Čule je potvrđivao fratarske promjene i uveo kakav-takav red u biskupiji. Isto to nastavio je i njegov nasljednik biskup Pavao Žanić. Biskup, pak, dr. Ratko Perić, umjesto da isto to nastavi, pošao je drugom stazom. Htio je po što po to, i to doslovce, provesti dekret Romanis pontificibus,

ne uvažavajući proteklo vrijeme ni njegovo novo breme. On je, dugo razgovarajući s fratarskim pregovaračima, ponavljao poput papige latinsku frazu „ad litteram“ (= doslovce). Tim svojim „ad litteram“ kao da je htio imitirati Milana Bastu prije početka Blajburške tragedije. To njegovo „ad litteram“ bacalo je u stranu sve franjevačke prijedloge i učinilo od njih massam damnatam (lovinu za ostrijel – slobodni prijevod).

Čaša se prelila, kad je o. Biskup, u jeku rata, dok još nije mogao biti siguran da ne ćemo morati napustiti Mostar, zatražio da mu se preda Cim, Rudnik i Iliće. Čulo se kako se hvalio: U mutnu se lovi! Što je mislio loviti i uloviti? Sve su prilike da je i sami lovac postao lovinom, episkopatu na sramotu, a Crkvi na veliku i nepopravljivu štetu.

U rješavanju hercegovačkoga slučaja trebalo je imati na umu da su svjetovni svećenici prije izbijanja hercegovačkoga slučaja u javnost imali devetnaest gotovih župa u svom posjedu. Navest ću ih, ne razlikujući predane od osnovnih: Bijelo Polje, Drežnica, Gabela, Glavatičevo, Grabovica, Jare, Klepci-(Dračevo), Kruševo, Ledinac, Polog, Posuški Vinjani, Prisoje, Rašeljke, Studenci, Sutina, Šipovača-Vojnići, Vinica, Vir i Zgorje.

OBITELJ VOJVODE HRVOJA (2)

Narcis Jenko

Resa se upravo dala na posao, kad pristupi jedan dvorjanik s viješću da su došli uzmožni gospodin Sandalj Hranić, Pavao Radenović, Vučihna Vlatković, poslanici Republike Dubrovačke i Signorije te "starac" Radin s đakom Kromirnjanimom.

Kraljica odmah ode u dvor da dostojno primi velmože i poklonstveno odaslanstvo dviju republika, a oni ostadoše u perivoju. Batalo je zaboravio na nepriliku sa svojim mačem i kao "dobri kršćanin" veselio se dolasku "starca" Radina, kojemu je on "prikazao evanđelje sv. Ivana, što ga je napisao đak Stanko Kromirnjani", a sam ga Batalo dao uvezati u srebro i zlato.

*

Večer je. U krasnu blagovaonicu uvede "dvorski" goste. Po podu su bili prostrti skupocjeni sagovi. Stol, pokriven svilenim stolnjakom, sav se sjajio stojeći na šest pari lavljih nogu. Po zidovima su visile umjetničke slike u zlatnim okvirima prikazujući voće i gozbe. Na policama se njihao par lijevanih sokolova, vječno se ogledajući u golemu srebrnom zrcalu - majstoriji mletačkoj, što je visilo prema njima. U dnu dvorane drijemao je "organić" (male orgulje) slušajući tihu glazbu u srebrnim svojim cijevima kao milo sjećanje i spomi-

njanje. A sve je to sa sredine osvjetljivala velika svjetiljka s mnogim svijećama, koje kao da su se natjecale koja će bolje plamtjeti i trpereti.

Dok su gosti motrili dvoranu, dvorski je s peharnikom i stavilcem već neke posađivao na stolce od ebanovine, urešene palmetama i profiliranim lišćem i cvijetom krinova. Uz mnoge gospođe i gospođice, te već spomenutu gospodu i velmože vidjela se tu dva talijanska viteza, conte Ferri i Matafaris, pa Radić Sanković, Priboje Masnović i Radivojević. U kutu je stajala golema ljudesina, koja je visinom sve za glavu nadvisivala, a širinom druge sakrivala ističući se pri tom veoma rutavom bradom i dlakavim prstima. Oči gospođa i gospođica bile su uprte u nj, a od usta do usta išlo je pitanje:

- Tko je ono?

- Vlastelin župe hlivanjske, posjednik grada Bistrice Mihovilić.

- Mihovilić?

- Da.

- Onaj o kome toliko pripovijedaju? Iz Završja?

- Glavom on.

- Strašan li je! - šaptala je jedna dvorska gospođica Hrvojev ženi Jeleni. - A je li oženjen?

- Nije! - odgovori Jelena sa smijehom.

Dvorski najavi da dolazi kraljica. Svi su ustali i duboko se naklonili. Kraljica je išla teškim, vojničkim korakom, koji je odzvanjao trijemom. Kad je došla na vrata, lako se pokloni s ljubeznim, nehinjenim smiješkom na licu. Dva su mlada "tepc" stupala za njom noseći joj skutove haljine koja je bila izvezena zlatom, a nakićena velikim i malim zrnima bisera što se divno sjao pri svakoj njezinoj kretnji. Na glavi je imala krunu, u kojoj su se osobito isticala dva kamena "jašpara" (jaspisa).

Sjednuvši dade znak da i drugi sjednu. Tada dođoše "tepci" i sluge te donesoše zlatne plitice pred svakoga, a otprije su bile postavljene pozlaćene srebrne žlice sa "crijenom" (drškom) od koralja, te "piruni" (vilice) i noževi sa crijenom od "gristalda" (kristala).

Nastavit će se...

SOJIM ŽIVOTOM I VJEROM U ISUSA KRISTA I KAMEROM SVJEDOČIM ŽIVOT ČOVJEKA

Zvonko B. Ranogajec, kršćanski TV producent, 2537 Eastwood Avenue, Evanston, Illinois 60201 SAD, e-mail: Zranogajec@sbcglobal.net

OZBILJNOST POVIJESNOG TRENUTKA ZA NAS HRVATE (1)

iz biblijske perspektive razumijevanja i gledanja

Ovo je moj osvrt iz biblijske perspektive razumijevanja i gledanja na izvrsni tekst gospodina Mile Prpe "Ozbiljnost povijesnog trenutka" pisanog iz nebiblijske perspektive razumijevanja i gledanja, objavljenog 31.12.2008. godine na portalu Hrvatskoga kulturnog vijeća. Tekst je "upozoravajuće ali i spasonosno Božje zrcalo istine", ukoliko mi Hrvati, domovinski i iseljeni razumijemo i gledamo ozbiljnost sadašnjeg povijesnog trenutka kroz biblijsku perspektivu i tako djelima reagiramo!

U početku svoga teksta "Ozbiljnost povijesnog trenutka" gospodin Mile Prpa piše iz nebilj-

ske perspektive razumijevanja i gledanja sljedeće:

"Poznato je da se sve bitke dobivaju i gube u ljudima. To posebno vrijedi za politiku, a time i političare. U prijelomnim trenucima povijesti nekog naroda sudbonosno je da se na njegovom kormilu nađe čovjek koji će sabirati u sebi sve političke silnice svog naroda, a time u rukama imati i sve konce i utjecaj na njihovo povlačenje. Čovjek koji će biti odraz narodnih stremljenja, ali i njegovih interesa, čovjek koji će svojom političkom filozofijom sublimirati njegovu povijest, njegovu sadašnjost i kao vizionar i negovu budućnost!

Poznati su povijesni trenuci koji su za neki narod bili sudbonosni, ali imajući ili nemajući takovog čovjeka - krenuli su u dobrom ili lošem političkom pravcu.

Tipičan primjer i jedne i druge situacije se, kao nikada i povijesti, nasmješila hrvatskom narodu, ali nepostajanjem u tom momentu takovog čovjeka propuštena je najidealnija prilika za stvarnje države. Nažalost, sve je krenulo u potpuno krivom smjeru s teškim i

tragičnim posljedicama za cijeli nacionalni korpus, skoro čitavo stoljeće!

Godine 1990 ukazala nam se znatno slabija politička prilika, ali zahvaljujući postojanju homo politicus u osobi Dr. Franje Tuđmana, u gotovo nezamislivim uvjetima, premda i uz velike žrtve, stvorena je državna samostalnost. Ovdje moram spomenuti i starozavjetnu mudrost koja na tu temu kaže sljedeće; Jače je i krdo magaraca, ako ih vodi lav, nego čopor lavova ako ih vodi magarac. Vidite, ozbiljnost povijesnog trenutka na čelu države traži i ozbiljnog i jakog političara.

Koliko se radi o političkoj ozbiljnosti sadašnjeg povijesnog trenutka za Hrvatsku kao državu, a posebno time i za njen cijelokupni nacionalni korpus, to je teško reći. I teško da netko može biti prorok, ali ipak bi se trebalo sagledati i izanalizirati sve silnice koje djeluju na našim prostorima i to kako one političke, jednako tako i one gospodarske - jer potencijalna kriza i politička i gospodarska mogu svaki čas pokucati na naša vrata.

VELIKI ZNAK - UKAZANJA I PORUKE PRESVETE DJEVICE

S odobrenjem crkvenih vlasti, Biskupski ordinarijat Šibenik br. 1004 od 5. studenog 1975. s napomenom da „Imprimatur“ znači samo izjavu da knjiga ne sadrži nikakve doktrinalne ni moralne zablude.

Uredio **Josip Sukner**, Pribić Crkveni 27, 47230 Krašić

KERIZINEN (6)

Presveto Srce Isusovo: „Kad je svijet odbacio Boga, onda je mene Bog poslao na svijet, da ga Bog privedem. Svijet je i mene

odbacio, a ja sam onda poslao svoju presvetu Majku. Ona je poslana s velikom zadaćom na svijet. Da bude veza između mene i ljudi. Vi ne možete doći do spasenja bez moje Majke. Svoju milost dajem sada preko nje. Kroz nju teku sve milosti. Čovječanstvo se bez nje ne može vratiti Bogu. Vrijeme je sada osobito ozbiljno. Stojite pred strahovitim povijesnim događajima. Borba je između

svjetla i tame. Ako se ljudi oglušaju na Božje milosrđe, onda će otkazati i Božja ljubav; u ovom slučaju glasnica Božje pravde i mira.

Vatrena kiša spalit će nemilosrdno, ali pravedno, sve što nije Božje. Poslije toga će biti jedno stado i jedan pastir. Bit će to doba kao vrijeme prvih Duhova. Kraljevstvo će ljubav, mir, pravda, istina i milost.“

RIJEČ ZA SVAKI TJEDAN (9)

Mieczystaw Malinski

DOLIKUJE DA ISPUNIMO SVU PRAVEDNOST

Nikome ništa silom ne nameći. Nikoga ne prinuđuj pod svaku cijenu ili nasiljem. Ne vodaj nikoga na uzici i ne nameći mu se za skrbnika. Poštuj slobodu svakog čovjeka, štiti njegovu čast. Pa i onda kad nije u pravu, kad se vara. Pa i kad griješi, kad zastrani. Samo u potpunoj slobodi može čovjek služiti Bogu i ljudima.

*Krštenje Gospodinovo
A, Mt 3, 13-17*

ON ĆE VAS KRSTITI DUHOM SVETIM

Jesi li čovjek mira, svjetla; koji zna što želi – koji želi živjeti s Bogom?

Donosiš li ljudima mir? Jesi li zaton u kojem su brodovi sigurni od oluje? Svjetla čistina u tamnoj

guštari, puna sunca, cvijeća, bo-rova mirisa, mjesto otpočinka? Dom, među čijim zidovima čovjek nalazi sigurnost?

Ili si čovjek nemira? Uzburkan vrtlogom osjećaja i nereda, zaslijepljen lažnim sjajem ovoga svijeta? U nedoumici što želiš od svijeta, od ljudi, od sebe.

Ili si sijač nemirna, pustopašna života, pogibeljan rušilac za okolinu? Neplodna stepa kojom bez prestanka urlaju vjetrovi? Kartaško gnijezdo kamo mame i do kože gule naivne? Špilja u kojoj razbojnici smišljaju planove, zameću kavge i izmjenjuju psovke?

Jesi li čovjek mira il'nemira, sin Božji ili sotonin?

*Krštenje Gospodinovo
B, Mk 1, 7-11*

RASTVORI SE NEBO

Spuštaju li ljudi glave čim se poja-

viš pred vratima, jer ih uvijek vrijeđaš, dražiš, jer si mrzovoljan, na sve prigovaraš, svakom nalaziš manu, jer si naprasit, tražiš svađu, izazivaš sukobe, spletku, zamjerke?

Ili te ljudi, kad ulaziš, dočekuju smiješkom, jer znaju da umiješ smiriti, izgladiti, poravnati, stišati, razložiti, ispraviti, posavjetovati, pohvaliti, cijeniti, veseliti se svakom uspjehu, svakom oštvaćenju, podijeliti svaku sreću? Čovjek si koji budi nadu i unosi mir.

Umiješ li obuzdati svoju ćud, suspregnuti svoje živce, reći umjesnu riječ i zasukati rukave? Jesi li svjestan posljedica koje izazivaju tvoje riječi i postupci u ljudima oko tebe?

Bez samosavladavanja nema života, ne gradi se zajedništvo ni u obitelji ni na radnom mjestu.

*Krštenje Gospodinovo
C, Lk 3, 15-16, 21-22*

LITANIJE DUHU SVETOM

fra Petar Filić, Zagreb

Gospodine, smiluj se!

Kriste, smiluj se!

Gospodine, smiluj se!

Kriste, čuj nas!

Kriste, usliši nas!

Oče, nebeski Bože, /smiluj nam se!

Sine, Otkupitelju svi jeta Bože,

Duše Sveti, Bože,

Sveto Trojstvo, jedan Bože,

Duše Sveti, koji izlaziš od Oca i Sina,

Duše Sveti, po čijem su nadahnuću govorili proroci,

Duše Sveti, koji svjedočiš za Isusa Krista,

Duše Sveti, naš božanski Učitelj,

Duše Sveti, po kojemu je Djevica Marija začela

Sina Božjega,

Duše Sveti, koji stanuješ u nama,

Duše mudrosti i razuma,

Duše savjeta i jakosti,

Duše znanja i pobožnosti,

Duše straha Božjega,

Duše milosti i milosrđa,

Duše jakosti, ustrajnosti i umjerenosti,

Duše vjere, ufanja, ljubavi i mira,

Duše poniznosti i čistoće,

Duše dobrote i duhovne miline,

Duše svih milosti,

Duše Sveti, koji proničeš Božje tajne,

Duše Sveti, koji nas pomažeš u moli tvi,

Duše Sveti, koji si u slici goluba sišao nad Isusa,

Duše Sveti, po kome smo se duhovno prepородili,

Duše Sveti, koji nam srca napunjaš božanskom ljubavlju,

Duše Sveti, čijom milošću postajemo Božja djeca,

Duše Sveti, koji si poput gorući h jezi ka sišao nad apostole,

KAKO JE ZDRAVKO TOMAC OTKRIO DA SU USTAŠE ZAPRAVO PARTIZANI

Gen Kameni, Zagreb

A: Spremni.

B: Spremni!

A: Mogu li sjesti? Rado bih popio čaj. Onaj od čubre. Odavno mi ga nudite, a ja ga još ne kušah.

B: Sjedi dragi prijatelju. Uvijek si dobro došao!

A: (Tiho) Znam, ali danas imate posebne goste. Otkud oni ovdje.

B: Ono je Obračenik, a g. Branka Stojkovića iz Bjelovara poznaješ. Sinoć je tamo u Bjelovaru predstavljena knjiga "Obračenik". Bili su nazožni predstavnici dragovoljaca, crkve, HDZ-a, a nisu manjkali niti njegovi stari crveni drugovi. Skup je jednoglasno zaključio da je prof. dr. sc. Zdravko Tomac položio strogi obraćenički ispit i odmah postao Obračenik II. stupnja. Zaslužen je preskočio prvi stupanj.

A: I odmah je došao ovdje.

B: Da. Ovdje, u Novoj Ustaškoj Stranci, polaže ispit za treći stupanj Obračenika. Ja sam predsjednik povjerenstva. Trebaju mi još dva člana. Dovoljni ste mi vas dvojica, g. Branko Stojković i ti Kameni. Sudbina te donijela u pravi čas.

A: Pa nisam ja član Nove Ustaške Stranke.

B: Nije ni g. Branko Stojković. Na taj način samo iskazujemo svoju poznatu demokratičnost. Ne boj se ništa Kameni. Sve je u redu. Po Pravilniku. Pitanja su tu. Uzmi ih. Ljudi pridružite nam se.

* * *

Prof. dr. sc. Zdravko Tomac: Mogu li ja platiti jednu rundu?

B: Zašto ne gospon družo profesore?

Branko Stojković: Bit će nam previše. To nam je već sedma. Puno je.

B: Puno je kad tuku!

* * *

A: Vi gospodine profesore više niste komunist?

Prof. dr. sc. Zdravko Tomac: Nisam.

A: Ne tražite više crvenu nit?

Prof. dr. sc. Zdravko Tomac: E, e, ... Gdje je WC?

* * *

Okrenuti leđa u crvenom

Branko Stojković: Bili ste pomoćnik Jakova Blaževića, tužitelja u namještenom sudskom procesu protiv nadbiskupa Alojzija Stepinca?

Prof. dr. sc. Zdravko Tomac: Nisam.

Branko Stojković: Kako niste, kad to svi znaju.

Prof. dr. sc. Zdravko Tomac: Pomagao mu je onaj drugi Zdravko Tomac, koji je sada mrtav. Nema ga. Ja nisam on. Od sinoć.

* * *

B: Gospodine družo profesore, ako ste postali Obračenik, zašto i dalje progonite ustaše?

Prof. dr. sc. Zdravko Tomac: Zašto što su ustaše komunisti.

B: Kako to?

Prof. dr. sc. Zdravko Tomac: Vrlo jednostavno. Komunisti su bili saveznici fašista. Staljin i Hitler su i savez sklopili. Isto su uradili i ustaše. Znači, ustaše su komunisti. Ja sada progonom komuniste, dakle ustaše.

B: Ustanite! Gospodin drug profesor je dobro odgovarao na postavljena piustanja. Na sva, osim na ono o progonu ustaša. Nu, to mu opraštamo, jer je za njega osobno jamčio Stjepan Mesić i sam Obračenik V. stupnja. Gospodina druga profesora proglašujem Obračenikom III. stupnja. Izvolite primiti iskaznicu Nove Ustaške Stranke. Što Vam to viri iz džepa?

Prof. dr. sc. Zdravko Tomac: Ma ništa. Knjižica Saveza komunista. U OVOM TRENUTKU ona ionako više ne vrijedi.

* * *

A: Morao bih poći. Ne zamjerite.

B: Ništa, ništa! Pozdravi urednika. Navrati. Na čaj. Romanijski, od čubre.

A: Hoću. Spremni.

B: Spremni!

MIRINI VINKOVAČKI KOLAČI

Banjalučke šnite

Pripremila:
Marija Dragun rođ. Takšić

Sastojine za biskvit:

8 bjelanjaka, 8 žlica šećera,
25 dag mljevenih oraha,
3 žlice brašna,
1 žlica kakaa i
1/2 praška za pecivo.

Sastojine za nadjev:

8 žumanjaka,
10 žlica šećera,
malo vanilije i
1 maslac ili margarina.

Sastojine za glazuru:

10 dag čokolade,
4 žlice šećera,
4 žlice vode i
10 dag margarina.

Snimio: Marko Stjepan Mirković

Izrada biskvita:

Od 8 bjelanjaka i 8 žlica šećera istući čvrsti snijeg. Dodati 1 žlicu kakaa, 1/2 praška za pecivo i 3 žlice brašna, te izmiješati. Na kraju žlicom umiješati 25 dag mljevenih oraha. Tepsiju pomastiti i pobrašniti, te smjesu istresti u tepsiju. Peči u pećnici zagrijanoj na 200°C oko 20-25 minuta.

Izrada nadjeva:

Kuhati na pari 8 žumanjaka, 10 žlica šećera i malo vanilije (1/2 prutića) miješajući mikserom. U ohlađeno dodati 1 maslac. Nadjev premazati preko pečenog i ohlađenog biskvita, te odozgor staviti glazuru od čokolade.

Izrada glazure:

Na laganoj vatri otopiti 10 dag čokolade, 4 žlice šećera i 4 žlice vode. Stalno miješati. Kad se zgusne u vruće dodati 10 dag margarina, miješati dok se ne otopi. Vruću glazuru prelići preko kolača.

Dobar tek!

AUTORU PISMA OBJAVLJENOG U GLASNIKU br. 42, NA STRANICI 34.

Naslov Vašeg pisma, dragi "Hrvatski domoljubi", govori da ste se obratili Predsjedniku Republike Hrvatske. Cijeli tekst je prožet revoltom na izjave i stavove tog predsjednika, argumentiran nekim zlodjelima koji su učinjeni za vrijeme vladavine režima kojem je taj predsjednik pripadao. A on ga veliča i slavi, tu pred nosom našeg naroda, sudjelujući na svim komunističkim (pardon: antifašističkim) skupovima, pa tako i na proslavi osnutka X-og zagrebačkog korpusa, što je bio povod vašeg pisma.

Pročitah s interesom vaše pismo, ali odmah me u naslovu zasmetaše riječi: Poštovani Predsjedniče.

Pa zar je zaslužio vaše poštovanje? Moje nije. Sami ste nabrojili nekoliko njegovih nedjela, kojima je učinio štetu našoj državi. Vidjevši riječ "poštovani" prepoznah naše slabosti, koje nas sprečavaju da kažemo bobu bob, a popu pop!

Ipak, dobro ste nastavili u svom tekstu, pa ste rekli što vas, kao i sve nas, boli. Pamtim njegovu otkrivanje državnih tajni, služi se neistinama iskrivljujući našu povijest, svrstava se na stranu onih koji su rušili Hrvatsku državu u korist Jugoslavije i koji su nam donijeli komunizam boreći se pod petokrakom, itd. itd. Taj nas je predsjednik prevario, kao što su njegovi komunisti prevarili i veći dio svojih suboraca-partizana, obećavajući im Hrvatsku, slobodnu, demokratsku, a dobili su komunizam-boljševizam, nacionaliziranu imovinu i prazne tavana i na kraju "samoupravljanje", kad se nije imalo čime upravljati.

Na kraju rekoste lijepu misao da taj predsjednik mijenja i lažira povijest, a naši sinovi poginuše za ovu domovinu pod hrvatskom zastavom s hrvatskim grbom. Poginuše jednako i oni na Bleiburgu, kao i poslije njega. Rekoste mu još i ovo: vi trujete našu domovinu i ne ćemo dozvoliti da pljujete po prolivenoj mučeničkoj krvi našeg naroda.

Prava, divna misao.

Puno nas je koji tako misle i žele. Jedino - dragi domoljubi - recite nam KAKO to postići? Kako skupiti glave i ne dozvoliti NIKOME da nam blati povijest, domovinu, branitelje i časne ljude hrvatske? Što rade udruge branitelja, što rade naši poniženi generali, akademici, radnici, pošteni ljudi koji su napustili ovu nepoštenu politiku?

To vas pitaju vaše majke, žene, kćeri. To vas pita

domovina cijela. Učinite nešto nama za ljubav.

Vaša Zorica Rukavina
zorica.rukavina@zg.htnet.hr

Poštovane/i,

Ovom prilikom želimo razjasniti informacije koje su se pojavile vezano uz nesudjelovanje kolege Munira Podumljaka na jučerašnjoj (5.2.2009.) tiskovnoj konferenciji povodom predstavljanja Deklaracije o pravosuđu i ljudskim pravima a koje je kolega Podumljak koautor.

U komentarima poslije tiskovne konferencije pojavile su se spekulacije o tome da kolega Podumljak nije sudjelovao na tiskovnoj konferenciji zato što su mu upućene prijetnje odnosno zato što je na njega izvršen pritisak. Spominje se i kako je kolega pod policijskom zaštitom.

Naime, razlog zbog kojeg kolega Podumljak nije prisustvovao konferenciji je taj što je na bolovanju zbog posljedica prometne nesreće koja se dogodila u prosincu prošle godine.

Zbog svakodnevnih obaveza vezanih uz liječenje odnosno terapiju koja mu je propisana nije mogao sudjelovati na tiskovnoj konferenciji i drugih razloga za njegovo nesudjelovanje nema. Također, kolega nije pod policijskom zaštitom.

Činjenica je da smo kao antikorupcijska udruga izloženi pritiscima u većoj mjeri no što je to uobičajeno za ostale udruge. No, u posljednjih 6 mjeseci izravnih prijetnji nije bilo, a pritisak se uglavnom očituje kroz podizanje tužbi za klevetu, te drugim vrstama administrativno upravnih postupaka kojima se ponekad nastoji otežati normalan rad udruge. Ističemo da ove metode pritiska dosad nisu polučile rezultate, odnosno nisu nas zaustavile u radu.

Molimo vas da uvažite nas ispravak informacije. Hvala.

S poštovanjem,

Ana Profeta
predsjednica izvrsnog odbora udruge
info@psd.hr

OBAVIJEST IZ MINISTARSTVA OBRANE REPUBLIKE HRVATSKE

Dragi prijatelji i kolege,

Dobili smo ponudu za kulturno uzdizanje, npr. u ZKM-u ovaj mjesec. Toplo bi Vam preporučila predstavu "VRATA DO" Rene Medveška jer je izvrsna, vrlo duhovita i naravno ironična, ja gledala!!!, te su nam ponudili 12.2.2009 (četvrtak) predstavu za cijenu ulaznice od 30 kn.

Ako ste zainteresirani slobodno pozovite svoje prijatelje, partnere, kolege itd. te me nazovite na tel: (45)67-230 ili mi pošaljite rezervacije na e-mail: smiocic@morh.hr. Unaprijed se radujem što ćete uživati u sjajnim glumačkim kreacijama. Čujemo se, ugodan dan Vam želim.

Vaša Svemirka

Budite naše ogledalo! Budite naš kritičar!

Pogledajte predstavu, i pošaljite nam Vaše mišljenje, dojam...

pokudu ili jednostavnu pohvalu! Recite nam što mislite!

Mi Vam želimo približiti što je više moguće domaćih i svjetskih kazališnih predstava u postavi naših glumaca, želimo Vam pokazati i drugačije kazalište... I zato nam je potrebna i Vaša prisutnost i Vaš pogled na izvedbe koje su redatelji ostvarili na našim pozornicama...

Gilles Granouillet: POLET

redatelj: Jean-Claude Berutti

Nataša Rajković i Bobo Jelčić:

S DRUGE STRANE

redatelji: Nataša Rajković i Bobo Jelčić

Svjetlan Lacko Vidulić

VRATA DO

redatelj: Rene Medvešek

Petar Zoranić / Marin Držić:

GLASI IZ PLANINA

redatelj: Rene Medvešek

27/28 2006.

ISSN 1332-3539

KAZALISTE

Darinka Galonjčić, Vibeke Rogović, Martina Petranović, Katarina Kolega, Dubravko Miharević, Ivan Đurković, Robin Holmes, Samuel Beckett, Anja Šovagović Despot, Lijana Filipović, Lisa Baraitser, Simon Bayly, Ann Pellegrini, Richard Linkin, Elvis Dubrojak, Lada Martinac Krajić, Radovan Ranković, Zrinko Potočnjak, Mladen Martić, Lucija Ljanić, Elita Holjević, Srećana Baronić, Nikola Antunović, Roger Slobin, Irena Kosovec, Petar Zoranić, Nina Karpović, Yana Russ, Jasen Boko, Marina Davidova, Ivan Vrljić, Branka Prizmić

Hrvatski uljudbeni pokret

Udruga za zaštitu prava
građana

Pete poljanice 7

10000 Zagreb

Hrvatska

tel: +385 1 29-23-756

fax: +385 1 29-23-757

hrvatska.uljudba@gmail.com

www.hrvatskauljudba.hr

www.svakovamdobro.hr

www.pravednostiljubav.hr

www.borovnicaunas.hr

www.redangus.hr

www.blackdragon.hr

www.laudonovgaj.hr

www.ne-kor.hr

Glasnik

Hrvatskog uljudbenog pokreta

Izlazi subotom

Nakladnik:

Poslovna savjetovanja

Dragun d.o.o.

Uredništvo:

dr. sc. Tomislav Dragun

glavni urednik

091/33-88-431

Hrvoje Mirković

grafički urednik

091/33-88-432

Lovorka Dragun Mirković, dipl.

oec. za izdavača

091/33-88-433

Priloge slati na adresu:

Zagreb, Pete poljanice 7

hrvatska.uljudba@gmail.com

Idejno rješenje:

© Hrvoje Mirković